JOAN REEVES

Opriţi nunta!

Traducerea şi adaptarea în limba română de
IRINA POPESCU-TISMANA
ALCRIS Romance

Capitolul 1

Ally Fletcher aşteptase şase ani – şase ani lungi – pentru această ocazie. Doar nu era s-o oprească o simplă furtună cu tunete.

Privi prin râul de ploaie care-i spăla parbrizul, pentru a repera biserica. Ştergătoarele nu puteau face faţă unui potop care reducea vizibilitatea la zero.

O simplă furtună? Era ca şi cum ai spune că o tornadă texană era doar o adiere de vânt, gândi Ally, îngrijorată că ar putea să scape clădirea veche din piatră.

Brusc, biserica se înălţă din ceaţa serii ce începuse să se lase şi Ally apăsă pe frână. Mişcă brusc spre dreapta volanul maşinii închiriate, în efortul de a întoarce în parcare. Mare greşeală.

Micuţa maşină albastră se roti în cerc şi se opri când se ciocni de un Jaguar negru parcat de-a lungul aleii. Nu avu timp nici măcar să ţipe, dar impactul o zgâlţâi pe Ally din cocul prea strâns situat în creştetul capului până în tălpile încălţate în pantofi eleganţi.

Maşina închiriată se scuturã, apoi motorul tuşi şi muri.

Ally îşi eliberă răsuflarea care-i rămăsese undeva între plămâni şi gât. Acesta era sfârşitul perfect al unei zile perfect de oribile.

Cu mâinile tremurânde, scoase maneta din viteză şi trase frâna de mână. Nu avea timp de pierdut cu istericalele. Zborul ei de la Love Field din Dallas aterizase cu treizeci de minute mai târziu la Hobby Airport, datorită furtunii.

Disperată să ajungă în micuţul oraş Brookwood la cincisprezece mile sud de Houston, luase singura maşină disponibilă de la agenţia de închirieri – chiar dacă asta însemna să-şi înghesuie picioarele lungi într-o maşină evident proiectată pentru unul dintre cei mai mici locuitori din Munchkin Land.

Cu întârziere, funcţionarul de la agenţie o avertizase că aerul condiţionat al maşinii era puţin defect. Curând descoperi că nu funcţiona deloc.

Cumva, se descurcă pe străzile inundate din Houston şi într-un timp record, dat fiind ora de aglomeraţie a oraşului, reuşi să iasă.

La ora când Ally intrase pe drumul cu două benzi de circulaţie ce ducea la Brookwood, seara ploioasă de iunie devenise o experienţă sufocantă în strâmtoarea unei maşini unde era tot atât loc ca într-o conservă de peşte. Aerul condiţionat defect cooperase cu umezeala Houstonului ca să-i înmoaie machiajul aplicat cu grijă. Şi acum, asta!

Dezgustată, Ally dădu cu pumnii în volan. Va lăsa blestemata de maşină acolo unde era – aripa dreaptă tamponată de cea stângă a Jaguarului. Se va ocupa de această problemă şi de precis nervosul proprietar al Jaguarului, mai târziu.

Ally apăsă pe clanţa portierei, dar uşa nu se mişcă. Gemu disperată. Nu avea timp şi de asta. Exasperată, împinse tare şi cu umărul. Uşa se deschise. Cu un ţipăt şocat, Ally căzu afară în ploaie.

Instinctiv, îşi opri căderea cu mâinile, alegându-se cu două palme julite pentru efortul ei. Cu adevărat furioasă acum – pe prăpădita de maşină, ploaia care o mura, ora aglomerată de trafic, şi apelul telefonic care declanşase această nebunie – se chinui să se ridice în picioare. Impulsiv, lovi cu piciorul drept în uşa maşinii.

— Auu! ţipă ea de durere, dar uşa rămase închisă… Ţopăind pe piciorul stâng, gemu… Se putea mai rău?

Totul era din vina lui Burke. Nu-l văzuse pe afurisitul de om de şase ani. Şase ani de viaţă liniştită, ordonată. Dar din momentul în care bunica ei îi rostise numele în această după-amiază, lumea ei începuse să o ia razna.

— O să plăteşti pentru asta, Burke Winslow! mormăi ea tremurând în ploaia puternică.

Şchiopătând, se grăbi spre treptele bisericii, strâmbându-se de durere de fiecare dată când piciorul ei drept, vătămat, atingea pavajul.

Rochia scumpă, neagră şi subţire pe care o purta nu-i oferea nicio apărare contra vremii. Se gândi tânjind la jacheta asortată, pierdută pe undeva în timpul grabei nebune de la Dallas la Houston. Dispariţia jachetei din mătase foarte scumpă era un alt motiv să-l urască pe Burke Winslow.

Când concepuse acest plan, Ally se imaginase sosind la biserică şi arătând de parcă ar fi descins din paginile lui „Vogue”. În loc de asta, arăta ca fotografia cuiva dintr-un ziar care alunecase în noroi.

Cu piciorul zvâcnind şi apa picurându-i din păr, împinse uşile duble din metal ale bisericii.

Venise să arate sofisticat şi superb în cea mai bună toaletă a ei. În avion, se văzuse păşind în centrul bisericii cu toţi ochii bărbaţilor aţintiţi asupra ei. Mai ales ochii intens căprui ai lui Burke. În visarea ei cu ochii deschişi, fusese calmă şi reţinută şi oh, atât de rece. Ei bine, era chiar rece, gândi ea, clănţănind din dinţi.

Pentru o clipă, Ally se gândi să-şi abandoneze planul impulsiv. Dar poate că până la urmă, nu arăta atât de rău pe cât credea. Momentul de înţelepciune se duse.

Când totul se va termina, hotărî Ally, va avea o drăguţă cădere nervoasă. Dar acum, nu avea timp. Nunta probabil începuse deja.

Burke Winslow avea un nod cât un puc de hochei în măruntaie. Cel puţin începuse în măruntaie. Imediat ce preotul spusese, „Dragii mei”, pucul de hochei se urcase. Acum, părea să se fi aşezat în gât.

Înghiţi. Gulerul alb, apretat, care-i înconjura gâtul, nu lăsa loc unui puc de hochei. De abia mai putea respira. Se uită în jur, neauzind niciun

cuvânt din ce spunea preotul. Ca într-un vis, remarcă ferigile şi florile din coşurile care flancau altarul.

Trei femei purtând rochii de saten de culoarea şerbetului de portocale arătau simţindu-se prost în aceste invenţii cu mâneci bufante şi fuste cloş. O auzise pe una dintre domnişoarele de onoare bombănind că miresele aleg întotdeauna culori hidoase şi stiluri care nu flatează însoţitoarele lor astfel încât mireasa, prin contrast, să apară mai frumoasă.

Asta ar putea fi unica justificare pentru alegerile făcute de Tiffany, partenera lui de afaceri. Nu, se corectă el. Astăzi era mai mult decât o parteneră de afaceri. Era mireasa lui. Cel puţin cu numele.

Mireasa lui? Tâmplele începură să-i zvâcnească. Chiar dacă numai cu numele, gândul îl făcu să fie cuprins de un fior de teamă…

Burke se uită la dreapta lui. Fratele lui Rod, naşul, şi cei mai buni doi prieteni ai lui Burke, Dave Hernandez şi Craig Bishop, cavaleri de onoare, stăteau acolo, arătând cu mult mai confortabil în smochingurile lor, decât Burke într-al lui, totuşi, judecând după expresiile lor, semănau mai curând a ciocli la o înmormântare decât însoţitorii lui.

Ochii i se întoarseră înapoi spre Tiffany. Era ca şi cum îşi privea viaţa trecând pe dinaintea ochilor. Dintr-odată, se întrebă ce naiba făcea. Merita încheierea unei afaceri să te însori cu o femeie pe care nu o iubeşti? Bineînţeles, draga de Tiffany era o parteneră de afaceri nemaipomenită. Ajutase la creşterea companiei, la actualul statut financiar, dar nu era un motiv s-o facă soţia lui. Burke simţi un instinct primitiv de a o şterge. Picioarele i se mişcară neliniştite.

— Ce faci? şuieră Tiffany.

Burke o privi şi fu ca şi când o vedea pe adevărata Tiffany pentru prima dată. Arăta extrem de puţin plăcută. Ciudat. Nu remarcase niciodată acele încreţituri de la ochi. Adevărat, erau slabe, dar îşi putea închipui cum se vor adânci în câţiva ani.

De fapt, cu cât studia mai mult liniile acelea, cu atât mai tare semănau cu nişte şanţuri încastrate în piele. Acum, că se gândea la asta, se încruntă un pic. Niciodată nu-şi dăduse seama de asta înainte. La fel cum nu ştiuse că este atât de lipsită de gust. Ochii lui se întoarseră la rochiile de culoarea şerbetului de portocale ale domnişoarelor de onoare.

Ochii cenuşii ai lui Tiffany se îngustară. De obicei, el aprecia acea privire concentrată fiindcă însemna că ea calcula o oarecare strategie ce ar duce la creşterea profiturilor companiei. Acesta era singurul lucru care îi plăcea la Tiffany, era o femeie de afaceri. Astăzi, totuşi, acea privire ascuţită îl făcu să se înfioare.

— Burke Winslow, să nu îndrăzneşti să-mi faci neplăceri. Nu este timpul să dai înapoi!

Burke înghiţi din greu. Cuvintele ei sunau ca sâsâitul prevenitor al unui şarpe. Nu ca şoapta sexy pe care ar trebui s-o folosească o mireasă. Şi felul în care părea să-i citească gândurile era de-a dreptul înfricoşător.

— Ne-am înţeles să facem acest lucru. Îţi aminteşti? şuieră ea din nou.

Noi nu ne-am înţeles, vru el să strige. Ea concepuse acest plan trăsnit şi-i vorbise despre el. Şi precis nu şuierase când îl convinsese să facă asta. Nu se putea însura cu o femeie care şuiera – chiar dacă urma să fie o căsătorie doar cu numele.

Picături de sudoare îi apărură pe frunte. Brusc, Burke fu sigur că făcea cea mai mare greşeală din viaţa lui. Nu, se corectă singur, a doua cea mai mare. Onoarea celei mai mari greşeli fusese deja acordată pentru fiasco-ul primei lui căsătorii.

Înspăimântat, hotărî că trebuie să oprească această farsă înainte de a merge mai departe.

Dar cum? Tiffany avea şi ea mândria ei. Câteodată îi stătea ca un spin în coastă, dar era totuşi partenera lui. Oftă. Cu mult mai important, era o prietenă. Şi chiar dacă n-ar fi fost, doar nu era să facă ceva nedemn, ca de exemplu, să plece.

Draga de Tiffany avea o mândrie de neclintit. A vătăma acea mândrie ar fi o nebunie, ca şi cum ai flutura un steag roşu în faţa unui taur – iar consecinţele ar fi îngrozitoare.

Ar face moarte de om dacă el ar anula brusc nunta… chiar în faţa altarului! Burke simţi că i se face rău. Senzaţia de greaţă îi dădu brusc o inspiraţie. Ar trebui să se anuleze ceremonia dacă s-ar trânti la pământ şi ar începe să se zbată de parcă ar fi cuprins de spasme.

— Burke Winslow! şuieră Tiffany din nou. Acesta este răspunsul la problema noastră. Îţi aminteşti?

Cuvintele ei forţară cruda realitate să-i potolească emoţiile care-l ameninţau. Era prins la mijloc. Cu un oftat, încuviinţă că totul mersese prea departe. Nu mai exista cale de întoarcere. Va trebui să treacă prin toată nebunia asta.

— Mda, îmi amintesc, mormăi el doar pentru urechile ei. Dar a fost ideea ta şi eu am fost destul de prost să te las să mă convingi că va merge.

Şi în acel moment, ştiu că nu va putea trece printre toate acestea. Nu era corect.

Îşi drese vocea şi se pregăti să vorbească. Poate că Tiffany nu avea o viaţă personală. Întotdeauna crezuse că era ciudat că o femeie atât de splendidă era complet neinteresată când venea vorba despre bărbaţi. Ar fi surprins dacă ea ar avea vreodată o întâlnire. Dar el avea viaţă socială? Nu avea?

Burke se încruntă şi încercă să-şi amintească ultima lui întâlnire. Când nu descoperi nimic realiză că el şi cu Tiffany erau de aceeaşi teapă. Poate că meritau unul pe altul. Bănuia că nimeni altcineva nu şi-ar dori doi împătimiţi de muncă aşa cum erau ei.

— Nu, Burke!

Tiffany îi dădu un ghiont şi-l împunse cu tocul de la pantofii ei de satin, în picior.

Burke se strâmbă de durere.

— Să nu îndrăzneşti să dai înapoi, şopti Tiffany. Ai fost de acord şi o să te oblig să te ţii de cuvânt.

Burke îşi înghiţi o exclamaţie de durere şi o privi în ochi. Chiar speriat aşa cum era, recunoscu semnele amenințătoare care ţâşneau ca razele de laser din ochii mari şi verzi.

— Bine, bine, mormăi el.

Ea îl recompensă cu un zâmbet plăcut. Avea dreptate. El fusese de acord cu Tiffany că muncise prea greu ca să lase să scape această ocazie. Venise cu o cale ingenioasă de a ocoli o situaţie spinoasă. Şi nu era ca şi când va fi trebuit s-o curteze pe Tiff. Amândoi râseseră de acea idee.

Resemnându-se cu soarta, Burke dădu din umeri. Supravieţuise unei căsătorii distruse. Ceva de acest gen. Putea s-o facă iarăşi. Cel puţin nu se autoamăgea că el şi Tiffany erau îndrăgostiţi nebuneşte. Asta n-ar fi rău deloc, comparând cu prima lui căsătorie şi divorţul.

Îl auzi pe preot intonând:

— Dacă cineva de aici ştie vreun motiv pentru care această femeie şi acest bărbat n-ar trebui să fie uniţi prin sfânta taină a căsătoriei, să vorbească acum sau…

— Opriţi nunta! se auzi o voce de femeie.

Burke îşi roti ochii în cap şi murmură un „Mulţumesc” fierbinte. O dulce uşurare îi alungă disperarea aşa cum razele de soare gonesc norii cei negri.

Tiffany îi dădu un cot ascuţit şi-i şuieră un cuvânt care n-ar fi trebuit niciodată rostit în biserică. Deşi îi venea să râdă tare, Burke îşi compuse o faţă inexpresivă. Era salvat. În ciuda raţionamentelor din urmă cu doar câteva clipe, nu putea decât să se bucure când se întoarse să vadă de unde îi venea salvarea.

Un cor înăbuşit de bolboroseli şi şoapte străbătu biserica. Cineva chicoti nervos. Toţi îşi întinseră gâturile să vadă cine strigase obiecţia.

O femeie şchiopătă din fundul sanctuarului. Fiecare pas pe care-l făcea era însoţit de un zgomot de fleşcăială şi lăsa pete de noroi pe covorul bogat, albastru. Chiar de la distanţa aceasta, îi părea familiară.

Părul ei ud leoarcă îi atârna pe cap într-un coc care părea să-şi fi pierdut direcţia. Atârna jalnic peste urechea dreaptă în acel moment, în

timp ce restul podoabei capilare părea să fie lipită de frunte. Din tivul rochiei negre curgea apă. În câteva cuvinte – era personificarea unei curci plouate.

— Ce înseamnă asta? întrebă Tiffany, iar roşeaţa îi coloră pometii. Asta este ideea ta despre glumă? se întoarse spre el, iar ochii îngustaţi, ca nişte bucăţi de sticlă verde, scăpărau de mânie.

— Nu. Bineînţeles că nu. De ce aş face aşa ceva? Ştii că am nevoie de această căsătorie.

Şi aşa era. Avea nevoie de această căsătorie. Răsuflă adânc, plin de uşurare. Poate că avea nevoie de o soţie, dar precis nu voia una.

Timid, se uită la Tiffany, ştiind că nu se va mai supune ceremoniei, atâta timp cât beneficia de această amânare datorată misterioasei femei udă leoarcă. Indiferent cine era, era răspunsul la rugile lui disperate.

Într-un fel, îi va explica lui Tiffany, hotărî el, nefiind în stare să simtă niciun regret. Plin de veselie, plănuia cum să-i explice. O va lua ca pe o afacere care eşuase. Draga de Tiffany va înţelege. Trebuia să înţeleagă, fiindcă nimic pe lume nu l-ar putea face acum să se mai căsătorească. Se legănă pe călcâie, uşurat de această întorsătură a evenimentelor.

— Vă rog să aşteptaţi, pot explica, strigă femeia.

O nouă rundă de mormăieli străbătu biserica.

Zâmbetul lui Burke se topi. Se încruntă! Sprâncenele i se ridicară şi ochii i se măriră. Se îndreptă şi-şi aţinti întreaga atenţie asupra femeii.

Nu putea fi adevărat.

O urmărea cum parcurgea distanţa dintre ei. Ploaia îi distrusese coafura şi pantofii, dar făcuse minuni cu rochia simplă, una din acele rochii negre cu care femeile obişnuiesc să-şi umple dulapurile. Îmbibarea cu apă permisese ţesăturii să se muleze pe trupul apetisant curbat în toate locurile potrivite.

Ochii lui zburară către faţa femeii. Era ea!

Sub părul ud şi încâlcit era dovada vie a celei mai mari greşeli din viaţa lui – fosta lui soţie, Ally Fletcher.

Tu!

Sistemul de apărare al lui Burke trecu pe roşu. Adrenalina începu să-i alerge prin vene. Dacă ar avea de ales între luptă şi fugă, ar alege categoric pe prima. Pătruns de emoţii contradictorii încercă să-şi imagineze cum îşi putuse face apariţia Ally la această oră şi în acest loc.

Uşurarea fu înlocuită de stupefacţie. Într-o clipă, senzaţia se transformă într-o furie puternică, răsturnând toate celelalte emoţii, lăsându-l pe Burke profund scandalizat în mijlocul celor şase ani de durere.

Cum îndrăznea Ally să năvălească aici aşa şi să-i distrugă nunta? Nu

dădu atenţie glasului conştiinţei care-i reamintea propria reţinere de a se însura cu Tiffany.

Furia lui Burke la apariţia bruscă a lui Ally, aici şi acum, creştea cu fiecare pas făcut de ea. Îşi închipuia oare că poate pătrunde în viaţa lui şi că va fi primită în lumea sa cu braţele deschise?

Ei bine, va trebui să se gândească la altceva! îşi încrucişă braţele. Hotărârea i se accentuă. Va fi încântat să-i arate lui Ally Fletcher cât de superior îi era.

Îşi imaginase ani întregi cum ar fi să-i dea o doză din propriul ei medicament. Cum i-ar plăcea o lingură plină de inimă zdrobită? Ochii lui se îngustară pe faţa ei.

Nimic nu l-ar mai opri acum de la însurătoare, îşi jură el, mai ales dacă era ceva la care să obiecteze Ally. Zâmbi posac şi aşteptă ca fosta lui nevastă să vorbească.

Expresia crâncenă a lui Burke o făcu pe Ally să-şi dorească să fi procedat altfel. Fusese nebună să zboare până aici. Ar fi trebuit să telefoneze, în ciuda obiecţiilor bunicii Edith. Chiar şi o telegramă ar fi fost preferabilă în loc să-l înfrunte în faţa atâtor oameni.

Ally se simţi năucită când privi în ochii căprui ai lui Burke. Oh! Şi-i amintea mult prea bine. Cândva, o priviseră cu pasiune fierbinte. Acum, aceşti ochi arătau crânceni şi mortali ca nişte vârfuri de săgeată.

— Burke, lasă-mă să-ţi explic, spuse Ally.

Încercă să-şi înlăture cârlionţii uzi de pe frunte în timp ce-şi făcea curaj, dar amestecul de ploaie şi fixativ ţineau părul lipit strâns ca un clei. În acel moment, se simţi la fel de urâtă ca atunci când fusese un copil gras. Se luptă cu sentimentul de nesiguranţă pe care îl aducea aceste amintiri.

— Burke, dă-o afară de aici ca să putem continua, îi ceru Tiffany.

Privirea de gheaţă a lui Ally ar fi putut îngheţa un martini când o contemplă pe mireasa lui Burke. Ally nu o plăcu de la prima vedere. Era exact tipul pe care Burke îl plăcuse întotdeauna – o micuţă clonă blondă a lui Barbie, cu o măsură a pieptului mai mare decât coeficientul ei de inteligenţă.

— Aş vrea să vorbesc cu tine spuse Ally, ignorând-o pe femeie. Între patru ochi, te rog, adăugă ea, hotărâtă să fie raţională şi calmă.

— Pleacă, indiferent cine eşti, ţipă Tiffany.

Ally o privi din cap până în picioare. Îi displăcea totul la această femeie, de la pielea ca piersica, până la picioarele micuţe încălţate în pantofi de satin alb, cu tocuri.

Cum îndrăznea mireasa lui Burke să arate aşa de pură şi perfectă după ziua prin care trecuse Ally? Asta făcu să-i sporească neplăcerea şi mai mult.

— Ce-ţi mai cloceşte mintea, Ally? întrebă Burke.

Ally îl privi.

— Nu este uşor, Burke. Te rog.

— Uşor? Când mi-ai făcut tu mie ceva uşor?

Buzele lui Burke se strânseră. Îşi puse mâinile în şolduri şi înfruntă femeia care cândva îi topise inima suficient ca să se însoare cu ea. Chiar plină de noroi şi udă leoarcă, încă îl făcea să simtă noduri în stomac. Nemilos, alungă această dorinţă prostească. Era o nebunie să mai aibă astfel de gânduri.

— Nu am venit aici să învii trecutul, spuse ea.

Un murmur din mulţime o făcu să se uite peste umăr.

Burke realiză momentul exact când descoperi că o sută de oameni îi sorbeau fiecare cuvânt. Observă cu satisfacţie cum se înroşeşte.

— Cu atât mai bine. Ce dr… Burke îşi aminti unde era, ce faci aici?

Îşi încrucişă braţele şi bătu nerăbdător din piciorul drept.

Bătaia piciorului îi aminti lui Ally de ticăitul unui ceas… de la o bombă.

Înghiţi în sec, conştientă de graba acţiunilor ei de când bunica îi spusese că Burke urma să se căsătorească în seara aceasta.

Ce o apucase? Dacă era aşa de supărat pe ea fiindcă oprea nunta, nu voia să fie la mai puţin de şapte kilometri depărtare când va descoperi motivul pentru care întrerupsese ceremonia. Nu va sări în sus de fericire.

— Ally? Vocea lui întrebătoare purta o notă de avertizare.

Ea trase de timp. Privirea îi trecu peste mica adunare. Îi recunoscu pe câţiva dintre invitaţi. Ei fuseseră şi la nunta ei cu Burke, în aceeaşi biserică. Amintirea era dulce-amăruie – mai mult amăruie.

Bunicul lui Burke stătea în partea de biserică a mirelui, aşa cum stătea la propria ei nuntă cu Burke. Spre surprinderea ei. El îi făcu cu ochiul. Ally reuşi să-i zâmbească slab şi să dea din cap. Întotdeauna îl plăcuse pe Frederick Winslow

— Atenţie, Ally, o provocă Burke ironic. Concentrează-te. Ce vrei?

— Vreau?

Ochii ei se îndreptară spre faţa lui Burke. Chiar şi dacă n-ar fi stat cu câteva trepte deasupra ei, tot ar fi dominat-o cu înălţimea. Nu va da atenţie dorinţei care o furnica atunci când se uita la el. Nu va da, îşi jură ea în tăcere.

Acum, la douăzeci şi opt de ani, Burke era şi mai frumos decât atunci când se măritase cu el. Smocul lui de păr de culoarea nisipului era încă des şi bogat. Câteva linii fine dădeau feţei lui caracter şi-l făceau mai atrăgător ca oricând. Ce voia ea? Oh, Doamne!

— Ally, îi ceru ascuţit Burke.

— Da, bine, spuse ea, îngrozită de cât de lipsită de vlagă părea.

Gura i se închise strâns. Îşi înăbuşi răspunsul fizic neaşteptat faţă de

el. Niciodată să n-o mai apuci pe acest drum, se certă ea în gând. Dar nu-şi putea opri fiorul care-i alerga de-a lungul şirei spinării. El avea aceeaşi ochi căprui cu gene lungi, care o puteau arde cu o privire.

De ce l-a alungat?

— Oh, m-am prins, se clătină Burke pe călcâie, cu braţele încrucişate în timp ce o observa. Această mică întrerupere este unul din impulsurile tale nebuneşti. Acum că eşti aici, nu ştii ce să spui? Este doar o reacţie spontană la recăsătoria mea? Aceeaşi veche Ally! rânji el. Nu te-ai schimbat deloc.

Cuvintele lui aspre îi îngheţară dorinţa. Împietrită, strigă:

— Nu este adevărat.

— Îşi muşcă limba, ca să nu-i spună că nu mai era nimic la ea care să semene cu fata nesigură de optsprezece ani cu care se însurase cu şase ani în urmă. Se schimbase şi procesul fusese dureros.

Ally răsuflă adânc, în loc de asta, spuse, cu cât mai multă demnitate, de parcă ea era un adult şi el un copil neastâmpărat:

— Poate că ar trebui să mergem undeva să discutăm asta.

Vocea lui Burke scăzu în intensitate:

— N-ai vrut să discuţi acum şase ani, murmură el încet. Nu văd ce am avea de discutat acum… Adăugă cu ochii strălucind de emoţie… Aşa că ia loc sau pleacă.

El zâmbi afectat ca şi cum ştia cât de mult va urî ceea ce va spune în continuare:

— Mă căsătoresc, şi tu nu poţi face nimic să mă împiedici.

— Oh, carachios nesuferit! exclamă ea înfuriată de vorbele lui. După tot necazul prin care am trecut ca să ajung aici. Nu este vina mea că am ajuns prea târziu să opresc nunta înainte de a începe.

— Vrei să ieşi afară şi să ne laşi în pace? Acum! interveni Tiffany.

— Du-te şi aşază-te, Ally. Poţi urmări nunta chiar dacă n-ai fost invitată, spuse Burke.

— Nu te poţi îndura! strigă Ally, exasperată.

— Ţi-am spus să stai jos, îi comandă el cu fermitate.

Faţada de calm senin a lui Ally se evaporă:

— N-o să mă aşez. Nu-mi poţi ordona ca unui copil neastâmpărat. Am ceva să-ţi spun, Burke Winslow, şi o să mă asculţi.

Murmurul din partea invitaţilor crescu în volum până la un mormăit presărat cu râsete. Ally se îmbujoră, dându-şi seama că ei trei, ea, mireasa şi mirele, se dădeau în spectacol.

— Foarte bine, stai acolo, îi întoarse Burke spatele. Continuă, părinte, spuse el pastorului.

— Oh, Burke, spuse pastorul cu un zâmbet blând. Nu pot face asta până nu aud ce are de spus domnişoara. Sunt sigur că nu ar fi întrerupt un eveniment atât de important dacă n-ar fi vorba de ceva important.

Tiffany interveni:

— Părinte, sunt sigură că strugurii sunt cam acri pentru ea. Probabil este vreo iubită părăsită... Se uită la ceas... Oricum, se face târziu şi va trebui să terminăm, fiindcă mâine plec la Los Angeles la o întâlnire importantă, dimineaţa devreme.

Un hohot de râs întâmpină vorbele ei. Ally se uită la blondă. Era iritată să nu piardă întâlnirea de afaceri de la L.A? Era oarbă femeia la bărbatul de lângă ea?

Ally se uită la Burke. Nu părea agitat câtuşi de puţin de remarcile miresei sale. Ce se petrecea aici?

— Te rog, părinte, sunt sigură că putem rezolva asta după aceea. Nu-i aşa, Burke? întrebă Tiffany.

Burke dădu din cap şi mormăi:

— Mda, sigur.

Va trece prin asta dacă era ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă.

Îi va arăta el lui Ally.

— Dar nu poţi, protestă Ally.

— Ally, pleacă de aici.

Stătea cu spatele la ea. Îi va arăta ce simţi când eşti respins. Ignorat. Răzbunarea era o infuzie amară şi el de-abia aştepta să i-o administreze.

— Nu eşti binevenită aici, o informă el cu fermitate.

Cuvintele îi fură întâmpinate de un zumzăit proaspăt de conversaţie. Invitaţii la nuntă aveau o zi interesantă. Mâine, ştirea va circula prin tot Brookwoodul, bănui el.

Surprinzător, bunicul lui nu scoase o vorbă. Burke se întoarse uşor şi se uită la Frederick Winslow. Fu surprins să vadă amuzamentul evident de pe faţa bătrânului. Dar bunicul încercase să-i vorbească, să-i ceară să nu se însoare cu Tiffany.

— Burke, trebuie să mă asculţi, strigă Ally.

— Nu am nimic de-a face cu tine.

De această dată se întoarse cu faţa la ea. Buzele lui erau întinse într-un zâmbet neplăcut.

Mitocănia lui deliberată făcu să se înfierbânte sângele lui Ally şi mai tare. Ar trebui să-l lase să continue această nuntă tâmpită. Apoi ar râde când el şi-ar da seama. Dar simţea un junghi în inimă la gândul că se însura cu altcineva – mai ales viziunea frumuseţii blonde stând lângă el la altar.

— Ce este cu toată chestia asta? întrebă Tiffany, întorcându-se.

— Ally, eu mă însor, aşa că întoarce-te la Dallas, unde te-ai ascuns în ultimii şase ani.

— Mi-e teamă că nu te pot lăsa să faci asta, spuse Ally.

Era surprinsă că ştia unde locuia.

— Şi cum ai să mă opreşti?

Rânjetul lui o scotea din sărite. Făcu un semn cu capul spre ieşire. Dar pentru că el era un măgar, ea nu trebuia să se comporte ca atare.

— Spunându-ţi ceva. În particular, Burke.

— Nu cred că am avea ce să ne spunem unul altuia.

— Încetează să fii atât de capsoman şi ascultă-mă doar un minut, îi ceru Ally, pierzând bătălia cu propriul ei temperament

— Putem, vă rog, să facem ceva progrese aici? ceru Tiffany. Burke, du-te să vorbeşti cu ea şi întoarce-te, ca să putem termina asta.

— Să nu mă faci capsoman, spuse Burke, ignorând-o pe Tiffany. Credeam că te-ai maturizat un pic, dar nici gând. Eşti la fel de încăpăţânată cum erai când te-am cunoscut prima oară. Crezi că poţi intra aici când doreşti şi să mă învârţi după degete cum îţi place? Ei bine, zilele acelea s-au dus, scumpete.

— Nu-mi spune scumpete, zise Ally printre dinţii încleştaţi.

— Să nu-mi spui ce pot şi ce nu pot face. Îţi voi spune cum vreau. Ca de exemplu, că mă însor dacă doresc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te poţi însura, prostule! răbufni Ally.

— Şi de ce nu, mă rog? se răsti Burke.

— Pentru că eşti încă însurat cu mine.

Capitolul 2

— Ce? urlă Tiffany.

— Involuntar, Ally se dădu un pas înapoi, dar nu era nevoie să fie îngrijorată. Furia lui Tiffany era direcţionată doar către Burke.

— De ce tu… tu! explodă cea care ar fi urmat să fie mireasă.

Apoi îl lovi pe Burke peste faţă cu florile pe care le ţinea în mână.

Pentru o femeie micuţă, avea destulă forţă, gândi Ally cu o admiraţie plină de invidie.

Polenul galben plouă pe smochingul negru şi petale portocalii căzură pe duşumea. Fără un alt cuvânt, Tiffany se răsuci şi coborî treptele ce duceau la altar.

— Aşteaptă o clipă. Îţi pot explica, protestă Burke involuntar, sigur că n-avea habar ce se petrecea.

Singurul lucru pe care îl ştia era că afacerea cu Sakamoto Limited se evapora în faţa ochilor lui.

Dar copleşitoarea uşurare pe care o simţea nu-i permitea să-i pară prea rău.

Singurul lucru pe care îl regreta era încurcătura în care o pusese pe Tiffany, cauzată de această reprezentaţie.

— Aşteaptă, Tiff! Tiffany! întoarce-te! o strigă vrând să se scuze, dar ştiind că era în zadar.

Odată pornită, îţi trebuia timp ca s-o opreşti pe Tiffany.

Ea nu se uită în urmă.

O să vorbesc cu tine când o să mă întorc de pe coastă, strigă ea punctându-şi fraza cu o bătaie a ceea ce mai rămăsese din buchetul ei, pe coapsă… Spre adunarea invitaţilor, flutură o mână de parcă ar fi îndepărtat o scamă… Toată lumea… toată lumea să meargă acasă!

Un val de râsete urmă cuvintelor ei furioase. Unii dintre invitaţi se ridicară, dar cei mai mulţi rămaseră aşezaţi. Era limpede că nu credeau că reprezentaţia s-a terminat, bănui Burke. Şi în micul oraş Brookwood, trebuia să fie cea mai mare distracţie – de fapt singura distracţie de vineri seara, când campionatul de fotbal şcolar urma să vină doar peste câteva luni.

Musafirii nu se mai deranjară să-şi păstreze vocile joase când discutară despre nunta neterminată care va dăinui în memoria orăşelului. Burke nu îndrăznea să rişte o privire spre fratele şi prietenii lui. Ştia că Rod, Dave şi Craig nu vor uita niciodată asta şi vor face tot posibilul ca nici el să nu uite.

Burke oftă. Nu mai era cazul să folosească precauţie şi mândrie – pentru a o prinde pe fugara lui mireasă. Tiff nu-l va asculta până nu i se va vindeca orgoliul rănit. În trecut, fusese martor la furia ei faţă de ceea ce considera o insultă. Adesea o acuzase că era rudă cu Hatfields cât şi

cu McCoy din cauza talentului ei de a purta pică. Se înfioră, ştiind că acum avea pică şi pe el.

— Burke? îi întrerupse reverendul gândurile.

Ai vrea să mă adresez musafirilor tăi?

Burke îşi frecă faţa cu ambele mâini, dorindu-şi să înlăture nunta cea cu ghinion cât mai uşor.

— Mulţumesc, părinte, dar voi avea eu grijă.

Se uită la fratele lui, Rod, şi apoi la prietenii lui, Dave şi Craig. Gemu în sine. Urmau să aibă o zi ocupată cu asta. Resemnat, se întoarse spre adunare şi fu întâmpinat de zâmbete largi şi râsete înăbuşite. Partea de biserică destinată lui părea să accepte fără dificultate. De fapt, păreau să se fi distrat pe cinste.

Din nefericire, partea de biserică a miresei era evident goală. Familia lui Tiffany şi prietenii plecaseră deja. Se încruntă. Situaţia putea fi mai delicată decât crezuse. Tatăl lui Tiffany şi fraţii lui erau toţi bancheri în Houston. De fapt, erau bancherii lui. Şi erau cunoscuţi pentru lipsa lor de umor.

— Îmi pare rău, oameni buni, ce pot să spun? dădu Burke din umeri. Mulţumesc că aţi venit. Dacă vă este foame, duceţi-vă la Ballard, lângă golf. Este păcat să se prăpădească atâta mâncare, şi orchestra ar trebui să fie extraordinară. Vin şi eu mai târziu.

Se strădui să zâmbească, deşi nu simţea niciun pic de veselie pentru felul în care se întorsese seara.

Cu paşi hotărâţi, coborî treptele de la altar şi se opri în faţa lui Ally. Cu o voce de gheaţă, rosti:

— Ţie, am câte ceva să-ţi spun, o prinse, smucind-o, de braţ. Cred că va trebui să vorbim acum.

Ally simţi că o lasă genunchii. Oh, Doamne! făcuse o eroare imensă de judecată. Doar că-i pusese mâna pe braţ şi dorea să se arunce în braţele lui! Rezistă tentaţiei de a face un astfel de lucru nesănătos. În loc de asta, încercă să-i înlăture mâna.

— Dă-mi drumul, bombăni ea.

Deşi strângerea lui nu o durea, nu-i permitea să scape.

— Nu cred că aş face un astfel de lucru. Ştiu cât de mult îţi place să dispari cum întorc spatele.

Ally înghiţi cu greu. Acum, n-avea ce face. Ar fi trebuit să se strecoare afară cu anturajul lui Tiffany.

Târşindu-şi picioarele şi simţindu-se ca şi cum ar fi avut cu cinci ani mai mult şi condusă la scaunul de tortură, îi permise lui Burke s-o scoată din biserică. Un zgomot puternic de conversaţie îi urmări.

Mersul de la altar la uşile duble din spatele sanctuarului i se păru interminabil. Ally îşi înălţă capul cu mândrie, de parcă era obişnuită să apară la evenimente sociale arătând ca o curcă plouată. Nu-şi putu opri

roşeaţa care-i coloră obrajii murdari de noroi.

După ce ea şi Burke trecură prin uşile duble din spate, îşi scutură braţul ca să şi-l elibereze din strânsoarea lui.

— Destul. Sunt în stare să merg fără ajutorul tău, mormăi ea.

— Vreau doar să mă asigur că nu vei dispărea aşa cum ai făcut-o acum şase ani.

Ally nu avea cum să se apere împotriva adevărului, aşa că atacă:

— Oh, calmează-te!

— Eu? Să mă calmez? Vocea lui spori cu câţiva decibeli. Ştii că ai tupeu? Ai năvălit aici arătând ca... îşi flutură mâna în susul şi în josul ei, părând că i se epuizaseră cuvintele. Aşa! exclamă el în cele din urmă. Şi îmi strici nunta. Şi vrei să mă calmez?

Îşi clătină capul dintr-o parte într-alta.

— Ce-ai făcut? Ai venit înot de la Dallas?

— Nu, am zburat, dar a trebuit să mă lupt cu nişte noroaie, vorbi ea ironic, refuzând să-l lase să vadă cât de mult o jigneau cuvintele lui.

Şi ea care crezuse prosteşte că o să-l impresioneze cât de sofisticată şi de matură era...

— Ce legătură are înfăţişarea mea cu orice altceva? se răsti ea, trăgându-şi şuviţele încâlcite de păr de pe obrazul drept şi strâmbându-se de durere.

El o privi din nou din cap până în picioare.

— Dacă te-ai luptat cu noroaiele, se vede că ele au învins.

Apoi, colţurile gurii lui se ridicară.

Ally era furioasă.

— Pentru informarea ta, domnule Burke Winslow, eu... eu...

Râsul lui o întrerupse.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine, explodă Ally.

— Nu mă pot abţine. Dacă te-ai putea vedea cum arăţi. Nu pot să-mi imaginez cum ai reuşit să arăţi ca un şobolan murat.

— Un... şobolan... murat? întrebă ea printre dinţii încleştaţi...

Efortul de a se face dorită de el putea fi punctat cu un zero mare şi umflat...

— Ştii de ce? Am făcut-o intenţionat, ca să mă cobor la nivelul şobolanului murdar pe care am venit să-l văd.

— Ha, ha, ha, Ally. Aiurea în tramvai! o zeflemisi el.

Ally îşi adună ultimele rămăşiţe de demnitate.

— Hai să uităm cum arăt eu. Oricum, nu are nimic de-a face cu asta.

— Ba are mult de-a face. Arată cât de imposibilă şi impulsivă eşti încă. Ai năvălit aici şi mi-ai stricat nunta într-un acces de gelozie. Aş spune că am de ce să fiu supărat.

— Ei bine, poate că şi eu am dreptul să fiu supărată! ripostă Ally, fierbând iarăşi. Şi am o veste bombă pentru tine, măgar arogant şi plin

de ifose. Şi nu ţi-am distrus nunta dintr-un capriciu.

El ridică o sprânceană.

— Eşti sigură de asta? După cum văd, nu prea ai succes cu mine.

Vorbele lui o făcură pe Ally să ia foc.

— Eşti nebun dacă îţi închipui că m-am prăpădit de dorul tău în ultimii şase ani. Şi asta fiindcă nu am avut timp să mă gândesc la tine din cauza celorlalţi bărbaţi din viaţa mea, minţi ea şi apoi îi veni un gând. De unde ai ştiut că mă ascund la Dallas?

— Ce vrei să spui? păru încurcat Burke.

— În biserică, m-ai acuzat că mă ascund la Dallas.

El dădu din umeri.

— Trebuie să-mi fi spus cineva.

— Pentru informarea ta, nu m-am ascuns la Dallas şi m-a durut în cot de tine.

De ce nu vedea că devenise tot ceea ce dorea el de la o femeie? Era inteligentă, sofisticată, matură şi plină de succes, sau cel puţin aşa o asigurau prietenele ei, ori de câte ori încercau s-o combine cu cineva.

Ally îşi frecă braţul acolo unde o atinsese mâna lui. Putea să jure că îi simte urma palmei pe piele – o furnica într-un fel care îi accelera pulsul. Asta nu se întâmplase niciodată cu vreunul din bărbaţii cu care se întâlnise.

— Aşa că spune-mi de ce mi-ai ruinat nunta dacă nu din cauza dragostei neîmpărtăşite?

— Precis nu din cauză că-mi place să mă fac de râs, închise ea ochii, hotărâtă să pună capăt certei lipsite de sens. Această ceartă nu duce la nimic bun… Făcu un gest spre uşile duble… Aceste uşi se pot deschide dintr-o clipă într-alta şi vom fi înconjuraţi de toţi prietenii şi rudele tale curioase. Nu ştiu ce gândeşti tu, dar eu m-am săturat să fiu atracţia acestei distracţii de seară.

— Da… Burke se uită în jur. Ai dreptate. Vino. Nu vom fi deranjaţi în camera de discuţii a bisericii. După tine, se înclină el şi făcu un gest cu mâna dreaptă.

Ally îi aruncă o privire nimicitoare. El ar face bine să nu izbucnească din nou în râs. Se răsuci pe călcâie şi-şi ridică regal capul.

— Îmi amintesc drumul.

În timpul scurtului drum de la sanctuar la camera mare care servea drept bucătărie şi loc de discuţii, Ally încercă din greu să-şi recapete echilibrul. Acum era şansa ei să-i arate lui Burke cât de diferită era. O va face – chiar dacă asta ar omorî-o.

Acum, era uimită că Burke acceptase această sugestie rezonabilă. Burke pe care-l cunoscuse cu ani în urmă ar fi protestat şi ar fi continuat să se certe.

Câteva momente mai târziu, Burke împinse uşa de la camera de

discuţii. Ally intră în încăperea întunecată şi se opri, nefiind în stare să vadă nimic. Burke întinse mâna şi-i atinse umărul. Ea se înfioră la această atingere.

— Stai aici şi lasă-mă pe mine să aprind lumina.

El se îndepărtă, lăsând-o să se minuneze de reacţia terminaţiilor ei nervoase la o simplă atingere a lui.

Îşi umezi buzele. Cum ar reacţiona dacă ar atinge-o mai mult decât din întâmplare? Ally era bucuroasă că el nu-i observase reacţia. Ar trebui să se controleze.

Faptul de a-l avea în preajmă cerea o comportare model. Asta trebuia să fie problema ei, reflectă ea.

Luminile fluorescente scăldară camera.

— Hai vino, spuse Burke îndreptându-se spre bucătăria echipată gen restaurant din capătul încăperii.

Acum, într-un fel mai calmă şi dorind să pună capăt la ceea ce fusese cel puţin un plan strălucit, Ally merse spre canapelele din capătul opus al încăperii.

Camera mare, care servea ca loc de adunare pentru membrii bisericii, se schimbase puţin de când fusese ultima oară aici. Un pian ocupa încă un colţ şi un cămin din cărămidă roşie se afla în celălalt.

Două canapele oliv lungi, separate de o măsuţă de cafea dreptunghiulară, din stejar, erau aranjate perpendicular pe cămin. O pereche de fotolii roşu-arămii, se afla în faţa căminului.

Ally realiză dintr-odată cât de obosită era.

— Mă voi ghemui într-unul dintre aceste fotolii şi voi încerca să mă prefac că ultimele câteva ore n-au existat, spuse ea.

Ca să uite încercările acelei zile şi inconvenientele serii, îi va lua ceva timp, totuşi.

— Fără supărare, dar cred că ar trebui să te duci la toaletă din colţ, să te mai împrospătezi, nu? spuse Burke, ochii strălucindu-i de amuzament când o măsură de la părul încâlcit până la pantofii murdari de noroi.

Uitându-se în jos, Ally trebui să încuviinţeze. Era prea murdară ca să se aşeze măcar pe marginea fotoliului.

— Bună idee. Mă scuzi?

— Bineînţeles, se înclină Burke. Cum aş putea refuza o cerere atât de protocolară?

Ally refuză să riposteze.

— Jigodie, murmură ea printre dinţi în timp ce-i zâmbea.

În camera de toaletă, Ally îşi văzu imaginea în oglindă şi se cutremură. Arăta mult mai rău decât îşi închipuise. Sofisticată şi apetisantă? Ha! Nu era de mirare că el nu era impresionat!

Părul ei moale şi strălucitor fusese înlocuit de o masă de culoarea

noroiului, atârnând într-o parte a capului. Gravitaţia se pare că învinsese singurul ac de păr care-l ţinea precar. Cea mai bună rochie a ei era un dezastru.

— Acea blestemată de maşină!

Aproape uitase că şifonase chestia aia albastră. Va trebui să rezolve totul cu proprietarul Jaguarului.

Ally spuse în grabă o rugăciune ca maşina închiriată să pornească, pentru a se întoarce la aeroport înainte ca avionul să plece la noapte. Asta dacă Burke n-o va schilodi după ce-i va spune povestea ei.

— Va trebui s-o fac, spuse ea imaginii din oglindă.

De ce nu putea arăta ca femeia pentru care se străduise din greu să devină? Poate că nu mai era fata ca o aşchie cu care se însurase Burke, dar arăta bine.

Mai important, Ally se împăcase cu sine. Nu mai vedea adolescenta durdulie nefericită, care ţinea cură de slăbire ca să intre într-un bikini în vara după terminarea liceului. Deşi odată slabă, nu se uitase niciodată la imaginea ei fără a vedea o fată grasă. Era mulţumită că se schimbase.

Bietul Burke! Când îl întâlnise în acea zi de vară, habar nu avusese că primul bikini ascundea mai mult decât părţile vitale ale anatomiei ei. Ascundea şi nesiguranţa adolescentei grăsulii, transformată. Acea nesiguranţă dăduse naştere celor mai rele crize de gelozie. O rosese ca un acid ori de câte ori Burke se aflase aproape de o altă femeie. Asta fusese cu adevărat ceea ce-i distrusese căsătoria.

Cel puţin câştigase ceva prin pierderea singurului bărbat pe care-l iubise vreodată. Se descoperise pe sine. Acum avea câteva kilograme în plus, dar se simţea bine cu ele şi cu ea însăşi.

Ally se încruntă, amintindu-şi imaginea lui Tiffany în faţa altarului. Plescăi din limbă la imaginea ei. Să se simtă urâtă pe lângă Tiffany era la fel de ridicol ca şi presupusa ei motivaţie de a veni aici, hotărî ea, părăsind toaleta.

Burke se simţea ca acasă în bucătărie. Era absorbit de sarcina lui şi nu o remarcă. Ea admiră fiecare detaliu al înfăţişării lui, de la părul des de culoarea nisipului până la tălpile pantofilor bine lustruiţi. Avea o faţă mai matură şi mai atrăgătoare. Ochii care o fermecaseră întotdeauna, aveau uşoare riduri la colţuri, ceea ce dădea feţei un plus de caracter şi de dârzenie.

Aşa cum i se maturizase faţa, tot aşa şi trupul. Linia zveltă, adolescentină, dispăruse complet. Acum avea muşchi bine dezvoltaţi şi era îmbrăcat într-un mod care-i punea în valoare. Gândul îi zbură la felul în care ar arăta gol.

Burke nu mai era tânărul de douăzeci şi doi de ani de care se îndrăgostise. Devenise un bărbat – unul foarte atrăgător. Smochingurile

nu erau arme cinstite în războiul sexelor. Niciun bărbat nu ar trebui să aibă asemenea avantaj în faţa unei femei. Spre disconfortul ei, Burke arăta cât se poate de sexy în acest costum clasic, negru.

Parfumul bărbătesc de after shave o gâdila la nas.

Îl urmări în tăcere cum măsura apa pentru cafea. Se trezi cu ochii pe mâinile lui, mari şi bronzate, în timp ce-şi făcea treaba.

Un fior îi trecu de-a lungul şirei spinării. Îşi aminti o vreme când mâinile lui o atinseseră şi o înnebuniseră de dorinţă. Scutură din cap şi-şi reveni din visare.

— Vrei să fac eu asta? se oferi ea... Când se căsătoriseră, Burke se ocupa de bucătărie, ea nepunând mâna să fiarbă apa... Cafeaua ta era memorabilă, dar nu fiindcă era bună.

— Ştii să faci cafea?

Cuvintele lui o făcură să râdă.

— Este aşa de şocant?

Râsul îi mai eliberă tensiunea şi el zâmbi.

— Când ne-am căsătorit, nu puteai nici măcar să fierbi apa.

Privirea lui întârzie pe faţa proaspăt spălată. Aproape că-i uitase gropiţa de la colţul drept al gurii. Chiar sub lumina fluorescentă din tavan, pielea ei strălucea.

— Ei bine, asta era acum şase ani, zâmbi ea.

Lui Burke îi trebui un moment să realizeze ce era diferit la ea. Era bronzată. Braţele arătau mai puternice, mai cărnoase. Nu mai era slabă ca un model. Îi plăcea asta.

Nu-şi putea lua ochii de la ea. Rochia fără mâneci arăta un trup care l-ar fi făcut pe un bărbat să se mai uite a doua oară şi a treia. Se încruntă. Nu-i plăcea deloc ideea.

— Chiar aşa, şase ani, murmură el, abia ascultând ce spunea ea, în timp ce ochii lui căutau diferenţe în înfăţişare.

Trupul îi era mai copt. Arătase grozav când se căsătoriseră, dar acum exista ceva la ea care-i stârnea un interes pe care ar fi preferat să nu-l simtă.

Ally era mai rotundă. Mai plină. Privirea lui trecu peste sâni. Mâinile îl furnicau să-i urmărească liniile trupului.

— Erai complet nefolositoare la bucătărie, spuse el, moleşit într-un fel de apropierea ei.

— Sunt ceva mai expertă acum, chicoti Ally.

— Sper, spuse Burke, întorcându-şi faţa, ca ea să nu-i citească dorinţa din ochi.

Ally era bucuroasă că Burke se întorsese cu spatele.

Privirea lui o făcea să dorească lucruri nebuneşti, de neatins, dar el aparţinea unei alte femei acum. Acest gând o umplea de disperare. Nu-i era de niciun folos să se chinuiască.

— Uite, trebuie să mă întorc la aeroport cât de curând posibil. Şi am o mică problemă cu transportul, dădu ea din mână. Dar este problema mea, nu a ta. În orice caz, avionul de întoarcere la Dallas pleacă peste două ore. Aşa că de ce să nu clarificăm lucrurile?

Să clarifice lucrurile? Cuvintele i se imprimară în minte. Burke nu avea curajul să răspundă. I-ar fi plăcut să clarifice lucrurile cu cadar nu conversaţia pe care o avea în gând. Dădu drumul la cafetieră şi începu să deschidă uşa de la dulap, sub pretextul căutării ceştilor, încercând în tot acest timp să-şi limpezească gândurile.

După un moment, Ally spune:

— Burke?

Se încruntă. Faptul că o ignora îi reamintea foarte mult de trecut. Acesta era mult mai asemănător cu Burke pe care-l cunoştea. Prea des o ignorase când încerca să-i vorbească. Iritată, reacţionă ca Ally pe care o cunoştea el şi se răsti:

— Dacă ne grăbim să terminăm, poate îţi poţi prinde drăgălaşa mireasă din urmă înainte de a lua avionul spre coastă.

Ideea ca Tyffani să fie descrisă în acest fel îl umplu de veselie pe Burke.

— Tiffany? Drăgălaşă?

Ally răbufni.

— Ce este aşa de nostim?

— Nu cred că am auzit vreodată ca Tiffany să fie descrisă astfel.

— Dar este cel mai drăgălaş lucru pe care l-am văzut vreodată, nu putu Ally să se abţină şi adăugă: în felul în care îţi plac ţie femeile, nu?

Imediat ce cuvintele îi ieşiră pe gură, Ally îşi dori să le fi înghiţit. Cum putea să-l convingă că se schimbase cu astfel de cuvinte veninoase?

— Bănuiesc că ar trebui să ştii. În fond eşti expertă la genul de femei care-mi plac. Aşa-i… Cuvintele ei geloase deschiseră rana din trecut… Nu mai ţine, Ally, spuse Burke, liniştit.

Ally se uită în altă parte.

— Ştiu cum pare asta. Îmi pare rău, respiră ea adânc şi se scuză. Hai să uităm ce am spus. A fost doar o glumă proastă, spuse ea slab.

— Bine, încuviinţă el, surprins de scuza ei. Să uităm de asta, spuse el acru, neconvins de faţa ei smerită.

Nu mai trebuia să-i accepte gelozia. Posesivitatea ei le distrusese căsnicia. Erau zile când încercase s-o facă pe Alli să creadă în el şi în dragostea lui.

— În fond, spuse el cu voce tare ceea ce gândea, nu mai sunt însurat cu tine. Sau sunt? se încruntă el.

— Nu te încrunta, Burke. Această situaţie neplăcută poate fi remediată uşor. Atunci, vei fi liber să te însori cu Tuffany.

Ally fu copleşită de tristeţe. Greşise să vină aici. Ar fi trebuit să

telefoneze. De ce nu o făcuse?

Comentariul blând al lui Ally îl surprinse din nou pe Burke. Murea de dorinţa de a-i spune că nunta lui era doar un aranjament de afaceri. Ce avea femeia aceasta de voia să-i explice? S-o facă să-l creadă? Nu învăţase nimic? Paria că dacă va apăsa pe butonul pe care trebuia, controlul lui Ally se va face ţăndări.

Poate că îşi va da drumul la furia şi istericalele pe care le avea când erau căsătoriţi. Atunci îi va trece această... această dorinţă de a o cuprinde în braţe.

— Tiffany este tot ce îşi poate dori un bărbat.

Cândva aceste cuvinte ar fi stârnit-o pe Ally care vedea o ameninţare în orice femeie între şaisprezece şi şaizeci de ani.

Ally strivi monstrul verde care îşi înălţase capul lui urât. Putea paria că păpuşa blondă era exact ceea ce voiau bărbaţii. Dar nu-l va lăsa să vadă dacă aceste cuvinte îi provoacă sau nu o criză de gelozie.

— Trebuie să te simţi foarte norocos, spuse ea cu calm şi se îndepărtă.

Uitându-se în urmă, îl văzu ca lovit de trăsnet. Lasă-l să vadă că era sigură pe ea şi neafectată de emoţii mărunte.

— Sunt sigură că dacă aş ajunge s-o cunosc pe Tiffany aş place-o foarte mult, adăugă ea.

Burke simţi o emoţie ciudată în cuvintele ei. Nu-şi putu închipui de ce se simte brusc atât de deprimat. Scuturând din cap confuz, umplu ceştile adăugând lapte şi zahăr pentru Ally.

Dintr-odată, realiză de ce îl supăraseră vorbele ei. Lui Ally nu-i mai păsa de el, dacă era atât de calmă şi placidă în legătură cu Tiffany. Şi, pervers, asta îl deranja. Mişcat, stătea cu ceştile aburinde şi o privea cum se plimba prin încăpere. Nu voia să fie indiferentă, la naiba!

Încercă să-şi spună că aşa era cel mai bine. Nimeni nu putea trăi în vârtejul copleşitor de emoţii în care fusese el şi Ally timp de nouă luni ale scurtei lor căsătorii. Priveşte doar torentul de emoţii pe care îl dezlănţuise venirea ei în seara aceasta. Ţipaseră unul la altul şi-şi aruncaseră insulte ca pe vremuri. Obiceiurile vechi nu se puteau distruge, bănui el. Inspiră adânc şi începu să meargă spre ea.

— Ei bine, bănuiesc că s-a terminat, spuse el uşor, fără a crede cu adevărat. Am avut un gând nebunesc că, în ciuda a ceea ce ai spus, ai venit aici pentru a te împăca.

El ştia că dacă ar fi avut mai mult timp, Ally şi-ar da arama pe faţă.

— Să ne împăcăm? râse Ally. De unde ţi-a venit un asemenea gând, Burke? spuse ea mândră de performanţa sa. Ce prostie!

— Da, bănuiesc că a fost imaginaţia mea bogată, glumi el, simţindu-se din ce în ce mai nesigur... Ei chiar nu-i păsa?...

— N-a fost deloc nostim ce ai spus, zise el uşor iritat văzând-o că

râde în continuare.

Ally zâmbi.

— Prima dată când tu şi Tiffany ajungeţi în Dallas, vă trebui să cinăm împreună. Asta se va întâmpla când va face plopul pere, gândi ea, păstrându-şi zâmbetul fals pe faţă.

— Oh, da. Sigur. Va fi distractiv, spuse Burke întinzându-i ceaşca de cafea.

Intre ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Chiar totul se terminase între ei?

Burke se aşeză pe una dintre canapele. Ally se întoarse şi puse ceaşca pe măsuţa de cafea. Îşi alungă ceaţa din ochi şi se aşeză pe canapeaua opusă. Era cam proastă, dar simţea ca şi când l-ar fi pierdut din nou. Înghiţi în sec, refuzând să se lase pradă acestui sentiment. Relaţia lor se sfârşise cu ani în urmă. Aparent, ea încă nu acceptase acel fapt.

— Da, spuse ea curajoasă. Cina cu tine şi nevas... cu tine şi cu Tiffany va fi drăguţă.

Ca interesată, Ally pretinse că studiază desenul de pe ceaşca de cafea. De ce se simţea atât de tristă? îşi făcuse o viaţă bună pentru sine, fără Burke. Dar dacă ar fi putut schimba ceea ce se întâmplase cu şase ani în urmă... Riscă o privire spre el. El o făcea să arunce trecutul – şi prudenţa – afară pe fereastră. Niciun alt bărbat nu avusese vreodată acest efect asupra ei.

— Aşa că spune-mi de ce ai stricat nunta, zise Burke.

— Oh, da, inspiră adânc, simţindu-se lângă Burke ca o biată molie contemplând o flacără. Sunt sigură că eşti gata să auzi.

— Sunt numai ochi şi urechi. Pe moment sunt calm şi relaxat, dar am aşteptat cât am putut de mult. Aşa vorbeşte. Despre ce este vorba?

El putea fi calm acum, dar era doar calmul dinaintea furtunii.

— Cred că voi avea nevoie de asta pentru a-mi relata povestirea. Sorbi din cafea şi se strâmbă.

— Ce s-a întâmplat? Nu am pus suficient zahăr şi lapte?

— Acum, o beau neagră.

Se simţea ciudat de încântată că el îşi amintise cum îi plăcea să-şi bea cafeaua.

— Oh, o privi el timid. O să-ţi aduc o altă ceaşcă.

El întinse mâna după ceaşcă. Mâinile li se atinseră. Ally putea auzi sunetul răsuflărilor lor. Uită despre ce vorbeau.

— Ce? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Se luptă cu tentaţia de a închide ochii şi a se sprijini de el.

— Cum? întrebă Burke, privind adânc în ochii ei.

Răsuflarea lui Ally se opri în gât. Îşi mută degetul arătător cu un milimetru. Alunecă lângă al lui pentru un scurt moment.

Mâna lui Burke tresări. Cafeaua se vărsă peste marginea ceştii şi pe degetele lui.

— Au!

Vraja se rupse.

— Ai păţit ceva? întrebă Ally, luându-i ceaşca din mână.

— Nimic.

Îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse degetele.

— Cafeaua este bună şi aşa, spuse ea în grabă. Nu mă deranjează.

— Bine. Continuă-ţi povestea, spuse el, aşezându-se la loc.

Pulsul lui Burke alerga ca un cal la o cursă. Mâna îi era nesigură. O strânse pumn şi o apăsă. Dădu din cap spre Ally şi-i aruncă un zâmbet.

Când ea îi întoarse zâmbetul, Burke îi privi gropiţa din colţul gurii. Îşi aminti cum săruta acea gropiţă. Şi brusc, singurul lucru pe care-l voia era s-o sărute din nou. Ceea ce era între ei nu putea fi terminat. Nu putea fi dacă simţea încă această nevoie, această dorinţă puternică pentru ea.

Pasiunea care existase între ei nu se stinsese. Încă mocnea. Cel puţin în el.

El nu-i putea provoca decât necazuri, îşi reaminti Ally. Şi nu-i mai aparţinea. Era necesar să clarifice această situaţie şi apoi viaţa ei şi a lui se putea întoarce la normal. Se va duce la Dallas şi-şi va continua viaţa liniştită. Viaţa ei liniştită, ternă, plicticoasă, îi spunea vocea conştiinţei. Asta era ce voia.

Chiar voia?

Capitolul 3

— Îţi aminteşti când am hotărât să divorţăm? întrebă Ally.

Sprâncenele lui Burke se ridicară.

— Am decis să divorţăm? Din felul în care îmi amintesc eu, n-a fost nicio decizie. Tu ai hotărât pe cont propriu să iei o astfel de hotărâre. Nu am avut nimic de spus în materie.

— Bine, dar ai grăbit acest subiect, din câte îmi amintesc.

— Erai turbată de gelozie când am venit acasă târziu după o sesiune de studiu…

— O sesiune de studiu cu acea femeie cu care petreceai mai mult timp decât cu mine! spuse Ally, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

— Şi tu te-ai lansat într-un atac, enumerându-mi aşa-zisele aventuri de când ne-am căsătorit, se strâmbă Burke. Nu ştiu cum credeai că aş fi avut energia să mă descurc cu acele multe femei, când munceam cu normă întreagă, fără a mai menţiona că încercam să-mi termin masteratul. Să am grijă de copilaşul de tine şi să încerc să te menţin fericită era o slujbă în sine.

— Să ai grijă ca de copilul de mine? Aşa ai văzut tu căsătoria noastră? De ce tu… tu…

Ally nu putea găsi nimic suficient de tare ca să-l numească. Vina o rodea puternic. El avea mai multă dreptate decât voia ea să recunoască, dar adevărul o rănea. Se răsti la el:

— Nesimţit arogant…

Dezamăgită că îşi pierduse controlul, închise gura, refuzând să se lase dusă de emoţiile năvalnice. Nu-i va face plăcerea să gândească despre ea că era încă imatură. Cu un efort imens, îşi stăpâni supărarea, dar jignirea îi coloră cuvintele.

— Uite, îşi aruncă ea cuvintele de parcă aveau un gust amar. Nu am venit aici să ajungem la asta. Tot ceea ce încerc să-ţi spun este ce s-a întâmplat. Am fost supărată. Mi-ai spus că dacă eu cred cu adevărat că umbli după fuste, atunci să-i dau drumul şi să divorţez. Aşa am şi făcut. Dar am uitat să semnez blestematele de hârtii şi să le completez.

— Ai uitat? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Cum ai putut uita un astfel de lucru?

— Era uşor. Eram supărată.

Inspiră şi se uită la el de parcă ar fi dorit s-o provoace.

— Supărată?

El trânti ceaşca pe masă atât de tare, încât lichidul negru se împrăştie peste stejarul lăcuit.

— Păi, dacă erai aşa de deştept, de ce nu ţi-ai dat seama că nu fuseseră completate? Nu te-ai gândit că era ciudat că n-ai primit niciodată copiile?

Burke îşi luă din nou ceaşca şi dădu pe gât cafeaua. Îl arse pe dinăuntru. Nu se uită la Ally şi nu-i răspunse. Îşi aminti cum crezuse că devenise mai înţeleaptă.

— N-ai niciun răspuns? îl îndemnă ea.

— Şi eu eram supărat, mormăi el, neprivind-o şi nevrând să-i dea satisfacţie să afle cum crezuse că se întoarce la el.

Ally rămase fără cuvinte. Oare în vocea lui auzise durere? îşi limpezi glasul.

— Da, bine, este de înţeles.

— Şi cum ai descoperit că nu eram divorţaţi cu adevărat?

— Am primit un telefon de la bunica mea. Ţi-o aminteşti pe bunica Edith?

— Cea care locuieşte în Galveston? zâmbi el. Da. Mi-o amintesc. Întotdeauna m-am gândit că ea şi bunicul meu s-ar înţelege bine.

— Oh, nu, scutură Ally viguros din cap. Nu cred că ar avea ceva în comun.

— Precis ar avea, îşi dădu el ochii peste cap. Dar nu asta discutăm. Nu este nevoie să începem o ceartă pentru asta. Continuă-ţi povestea.

— Bunica mi-a telefonat azi la birou. Mi-a spus că a făcut curat în mansardă, unde aveam nişte lucruri depozitate. Într-una dintre cutii a găsit hârtiile de divorţ. S-a uitat peste ele şi şi-a dat seama că n-au fost niciodată semnate.

Ally dădu din umeri.

— Nu ştiu cum, dar ea ştia că te însori astăzi şi a crezut că ar trebui să-mi spună.

— Nu pot să cred. Încă însurat după şase ani de viaţă singur.

Ally putea paria că viaţa lui de celibatar fusese mult mai fascinantă decât a ei. Oh, avusese şi ea întâlniri, dar nu în mod serios. Bineînţeles, fusese ocupată cu colegiul şi să-şi construiască o carieră.

Preston Kesey era singurul bărbat cu care se întâlnea regulat, dar în loc de iubit, Preston devenise cel mai bun prieten al ei. Niciunul dintre ei nu dorea mai mult decât prietenia dar, hotărî ea, Burke nu avea nevoie să ştie asta.

— Această noutate îmi va pune piedici cu siguranţă în viaţa socială, spuse ea, dar mă îngrozesc să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu ţi-aş fi oprit nunta.

— Bigamia nu este ceva ce aş vrea să trec în C.V.-ul meu. Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc că ai sosit la ţanc. Numai că aş fi vrut să nu fi fost atât de dramatic.

— Tu şi cu mine, amândoi. Să mă dau în spectacol nu este ideea mea de distracţie. Păcat că Tiffany nu a rămas să audă explicaţiile.

— Oricum, n-ar fi avut timp. Trebuia să-şi facă bagajele…

— Da, aşa a zis… Ally nu se putea abţine… Nu vreau să fiu

insinuantă, dar părea… ăăă… mai curând preocupată de afaceri.

— Oh, asta.

Ego-ul lui Burke se mobiliză cu această ocazie. Era oripilat că Ally va gândi probabil că nu ar fi în stare să-şi facă rost de o femeie. Îi era necaz că nicio femeie nu reuşise să trezească în el emoţiile pe care Ally i le stârnise. Acum, era cazul să-i arate că nu mai avea nicio putere asupra lui, fiindcă nu avea!

— Ei bine, Tiff şi cu mine suntem parteneri de afaceri în primul şi în primul rând.

Las-o pe Ally să deducă ce pofteşte după această constatare prostească, decise el.

Ally îşi plecă ochii.

— Oh! Ce convenabil.

— Tiffany este o femeie dintr-un milion, rosti el alegându-şi cuvintele cu grijă. Am fost parteneri de afaceri ani întregi. Avem aceleaşi priorităţi în afaceri şi în viaţă.

— Ce drăguţ, murmură Ally.

Nu sunt geloasă pe vaca aia. Nu sunt geloasă, îşi repetă ea în minte.

— Am fost împreună suficient de mult timp ca relaţia noastră să reziste testului timpului, spuse Burke expansiv.

Nu minţea complet, raţionă el.

— Ce minunat, murmură ea.

— Compania noastră are nevoie de o infuzie de capital pentru a se extinde. Asta creează o mulţime de probleme. Acesta este unul dintre motivele pentru care Tiffany a reacţionat aşa ciudat. Este stresată. Este cu adevărat o persoană minunată. Sunt sigur că vei vedea, dacă vei ajunge s-o cunoşti.

— Oh, sunt sigură, spuse Ally, dar gândind: „Când o zbura porcul”.

Burke se uită la ea îndeaproape.

Îşi bătea joc de el?

— Oricum, ne-am lovit de un zid în planurile noastre de extindere. Seara asta a fost doar un exemplu, de cât trebuie să îndurăm.

Asta-i tot ce va spune, hotărî Burke. Las-o să se întoarcă la Dallas şi atunci el îşi va face griji dacă va primi finanţarea de la Sakamoto Limited fără să aibă o nevastă.

— Deci, veţi continua cu nunta imediat ce această problemă se rezolvă?

— Sigur, minţi el. Când eşti partener de atâta timp cu Tiffany, cum sunt eu, nu mai stai pe gânduri.

Parteneri scrâşni Ally din dinţi. De ce nu spusese amanţi?

— Înţeleg, reuşi ea să replice. Sună de parcă ai avea un angajament extraordinar – cel mai bun din lume, fără niciuna din încurcăturile legale. De ce să distrugi un lucru bun prin căsătorie?

Burke dădu din umeri.

— Ca să scurtez povestea, pentru a încheia tranzacţia, aveam nevoie de o nevastă. Investitorii japonezi sunt extrem de conservatori. Persoana care stăpâneşte Sakamoto Limited este şi mai tradiţionalist decât în mod obişnuit. După sursele mele, el consideră compania noastră prea riscantă fiindcă niciunul dintre noi nu suntem căsătoriţi. Aşa că am decis să eliminăm problema formalizând aranjamentul nostru.

— Să eliminaţi problema? Să formalizaţi aranjamentul?... Vocea lui Ally se pierdu de parcă nu auzise bine sau nu-i venea să creadă ce auzise. Scutură din cap... Pare de parcă ai scrie un plan de cinci ani, nu a te îndrăgosti. Tu şi Tiffany vă căsătoriţi din cauză că ai nevoie de o soţie? Ca să închei o tranzacţie?

— Şi încă are nevoie de una.

Burke şi Ally se întoarseră la vocea bunicului lui.

Frederick Winslow stătea în prag.

— Cafeaua asta miroase bine. Cred că am să beau o ceaşcă împreună cu voi, zâmbi el.

— Bunicule, nu te-am auzit intrând.

Burke nu era surprins să-şi vadă bunicul. Frederick Winslow avea talentul să fie în centrul acţiunii în orice situaţie. Bănuia că îi lipseau zilele de glorie când comanda echipele de forare după petrol.

— Ceea ce vreau să spun, este că păsărica a zburat din cuib. Tatăl lui Tiffany s-a întors şi mi-a spus că şi dacă ar fi ameninţat cu puşca n-ar mai lăsa-o pe fiica lui să treacă din nou prin această farsă.

Burke ridică din umeri.

— Nu pot spune că îi învinuiesc. Bănuiesc că Tiffany şi cu mine trebuie s-o luăm de la început.

Nu părea prea supărat din cauza situaţiei, gândi Ally. Poate că nu era aşa de legat de Tiffany aşa cum voia ca ea să creadă.

— Deci, ce ai de gând să faci, fiule? încă ai nevoie de o nevastă. Se pare că partenera ta s-a hotărât să nu mai îndeplinească acest rol.

Burke dădu din umeri.

— O să mă gândesc eu la ceva.

— Presupun că am încurcat rău lucrurile, spuse Ally, nesigură.

— Ţi-a spus Burke totul? întrebă Frederick Winslow şi continuă înainte de a auzi răspunsul: ce bine că m-am hotărât să apar aici. Pot face ceva lumină în această situaţie.

Burke se strâmbă. Cu atenţia lui Ally fixată asupra bunicului, Burke scutură din cap şi-şi duse degetul la buze, în efortul de a-l avertiza să nu mai spună ceva.

Bunicul lui nu fusese niciodată entuziasmat de această nuntă şi precis îi va spune lui Ally că el şi Tiffany nu avuseseră niciodată vreo

întâlnire. Se va asigura ca Ally să afle fiecare detaliu al extrem de limitatei vieţi sociale a lui Burke.

Din nefericire, Frederick Winslow ori nu înţelesese, ori prefera să ignore avertismentul. Ştiind cât de isteţ era bunicul lui, Burke îşi închipui că bărbatul înalt cu păr alb care îi crescuse pe el şi pe Rod, hotărâse din nu se ştie ce motive să ignore avertismentul lui Burke, fiindcă se porni:

— I-ai spus lui Ally de ce tu şi cu Tiffany aţi venit cu această schemă nebunească?

— Puţin, mormăi Burke, dându-şi seama că urma să fie umilit. Tocmai eram pe cale să clarificăm lucrurile, când ai apărut tu.

— Atunci, nu mă lăsa să te opresc. Voi fi liniştit ca un şoricel.

Când va fi ziua aceea? se întrebă în gând Burke.

— Bunicule, mă voi ocupa eu de asta. Tu te poţi duce acasă. Voi veni şi eu mai târziu să te pun la curent.

— Este prea mare deranjul pentru tine, aşa că o să rămân aici pentru o vreme... Frederick îşi ridică mâinile lungi peste cap şi se întinse... M-am săturat să ascult toate bârfele din biserică. Doar nu crezi că ei nu ştiu că este un meci bun la televizor, dar preferă să dea din clanţă despre tine şi Ally.

Burke şi Ally gemură la unison.

— Lasă-mă să-mi beau cafeaua. Dă-i drumul, Burke. Nu mă băga în seamă.

Frederick se servi singur cu cafea şi se aşeză pe canapea, lângă Ally.

Lui Burke nu-i scăpă sclipirea de amuzament din ochii bunicului său. Se părea că bătrânul se distra de această mică farsă.

— Îi spuneam lui Ally despre Sakamoto Limited. Vezi, Ally, compania mea creează software care va revoluţiona industria computerului.

— Care este numele companiei tale? întrebă ea.

Burke zâmbi.

— „Byte me”. Proiectăm şi realizăm software de computer în special pentru începători. Noul nostru produs face ca fiecare utilizator să folosească mult mai uşor monitorul, să-şi compună o listă de software pe care îl vrea în aparatul lui. Software-ul nostru va căuta şi distruge, organizând software-ul cerut.

— Remarcabil, se simţi Ally cuprinsă de mândrie pentru performanţa lui. Eu am vrut să mă descotorosesc de tot ce am în plus, dar am descoperit că dacă vrei să ştergi programul pe care nu-l mai vrei, atunci un alt program poate fi afectat şi nu va funcţiona cum trebuie.

— Exact. Software-ul nostru va analiza fiecare filă a programului pe care-l vrei şi apoi va face ca întregul sistem să lucreze corect. Gândeşte-te la piaţa pentru acest program. Lucrăm de patru ani să-l realizăm.

— Când Burke şi Tiffany au intrat în afaceri, mai întâi au cumpărat clădirea vechiului Club social Havenpark, spuse Frederick.

— Nu a costat mult s-o modelăm pentru a face primele noastre produse, în special jocuri, dar aveam nevoie să ne extindem şi să îmbunătăţim instalaţiile înainte de a începe producţia la acest nou proiect, spuse Burke.

— Şi aici intervine Sakamoto, adăugă ea.

— Corect. Avem nevoie de o investiţie de capital ca să reuşim. Bineînţeles, vom recupera cheltuielile de început într-o perioadă relativ scurtă de timp.

— Înţeleg de ce este atât de important pentru tine, spuse ea.

— Chiar şi după standardele japoneze, Sakamoto este prea de modă veche. El crede că dacă un bărbat şi o femeie care sunt parteneri de afaceri şi nu sunt căsătoriţi unul cu altul…

— Sunt implicaţi într-un soi de relaţie fizică, termină Frederick. Nu este caraghios? Şi el nu este un excentric ca mine, Ally, pufăi el. Dar nu mă lăsa să mă amestec în povestea ta. Continuă, fiule.

— După cum spuneam… încercă Burke din nou.

— Acel bărbat se comportă de parcă femeile şi bărbaţii nu pot lucra împreună fără ca hormonii să le joace feste şi să distrugă compania, se interpuse Frederick. Ar trebui să ştie, uitându-se la rezultatele voastre financiare, că tu şi Tiffany nu aveţi hormoni.

Ally îşi înăbuşi un chicotit, dar nu spuse nimic.

Burke tresări.

— Mulţumesc, bunicule. Vrei să spui tu restul povestirii?

— Nici gând fiule, faci o treabă bună.

Bătrânul se lăsă pe spătarul canapelei şi sorbi din cafea:

— Continuă.

— Sakamoto crede şi că un bărbat necăsătorit este un om instabil. După filosofia lui, oamenii căsătoriţi sunt mai responsabili şi muncesc mai din greu.

— Deci, ca să scurtăm povestea, îl întrerupse din nou Frederick, dacă Tiffany şi Burke vor bani trebuie să se cupleze cu cineva. Aşa că au hotărât să se cupleze unul cu altul, fiind răspunsul perfect la problemă.

Burke îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, sunt bucuros că în cele din urmă am avut şansa să-mi spun povestea, mormăi el.

Se uită la bunicul său. Ochii albaştri ai acestuia sclipeau poznaş.

Burke cunoştea această privire. O văzuse de fiecare dată când Federick îi păcălise pe el şi pe Rod să facă ceva ce nu voiau – să muncească într-un local de hamburgheri în loc să facă autostopul până în Alaska unde să lucreze pe un vas de pescuit, aşa cum hotărâseră că trebuie să facă cei doi fraţi, într-o vară. Dar de data aceasta n-o să

meargă, indiferent ce ar fi.

— Este o poveste, hmm, foarte interesantă, spuse Ally.

Era Burke încurcat cu Tiffany sau nu? se întrebă ea. Simţi o undă de speranţă că această căsătorie nu era nimic mai mult decât ceva convenţional.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile.

— Aha, aud regretul din vocea ta, mormăi Burke.

După ce sorbi din cafea, Frederick spuse:

— Tu limpezeşti bine lucrurile, Ally. Dar întotdeauna ai fost fată drăguţă.

Ally zâmbi.

— Mulţumesc, domnule Winslow.

— Hai, hai. Nu-mi spune domnule Winslow. Înainte îmi ziceai bunicule şi presupun că într-un fel sau altul eşti încă măritată cu nepotul meu, deci eşti îndreptăţită să-mi spui aşa. Şi nu voi accepta „nu" ca răspuns.

— Bine, bunicule. Este ceva mai mult în această poveste? Vreun secret întunecat despre orgoliosul domn Sakamoto?

— Sakamoto vine aici săptămâna viitoare. Bănuiesc că Burke va pierde tranzacţia, chiar dacă pentru Sakamoto compania lor ar fi o investiţie perfectă... Frederick se încruntă... Această tranzacţie îi face pe Burke şi pe Tiffany să acţioneze ca o pereche de clovni.

— Mulţumesc că ai explicat totul atât de succint, spuse Burke sec.

— La dracu', fiule. Sunt total împotrivă să se ia în râs jurămintele căsătoriei, chiar dacă pari convins că partenerii buni de afaceri pot fi şi buni parteneri de căsătorie... Oftă adânc... Totuşi, bănuiesc că dacă te căsătoreşti cu cineva care îţi place există întotdeauna şansa să ajungi să-l iubeşti. Ce părere ai, Ally?

Ally îşi studie cafeaua ca şi cum ar fi deţinut răspunsul la acea întrebare dificilă. Când fusese măritată cu Burke, lui păruse să-i pese doar să meargă înainte – în ciuda temerilor ei imature că se vedea cu alte femei.

Aparent, cariera era pentru Burke încă cel mai important lucru din viaţa lui. În Tiffany, găsise o femeie care se potrivea perfect planurilor lui.

— Da, eu cred că dragostea se poate naşte între doi oameni, spuse ea încet.

Şi-l închipui pe Burke cu frumoasa Tiffany, zi după zi. Şi noapte după noapte. Putea începe ca un angajament de afaceri, dar dată fiind intimitatea situaţiei, va ajunge să cadă pradă farmacelor lui Tiffany. Nu era genul de bărbat care să aleagă o viaţă de celibat. Cu moralul scăzut, îşi dădu seama că va reuşi doar să întârzie inevitabilul.

— Spune-mi, Ally, ce te-a adus la Houston? întrebă Frederick.

Bănuiesc că este ceva în neregulă cu divorţul vostru.

— Scumpul meu Will care mi-a dat hârtiile n-a avut suficientă minte să le urmărească. Bănuiesc că asta din cauză că nu practica avocatura decât de un an, spuse ea.

— Şi a rămas în coadă de peşte.

— Bunicule nu crezi că este puţin cam exagerat? întrebă sec Burke.

— Dar sunt curios cum o să te descurci, spuse Frederick. Vreau să spun, ai nevoie de o nevastă, Burke. Şi se întâmplă să ai deja una!

Capitolul 4

— Oh, nu. Nici măcar să nu te gândeşti, la ceea ce te gândeşti, îl avertiză Ally.

Întruchiparea soţiei lui nu era ceea ce contase ea.

— De ce nu? Ar fi răspunsul perfect la problema mea, spuse Burke.

Îşi lăsă capul pe o parte şi o studie ca şi cum o evalua pentru acest rol.

— Eu nu sunt răspunsul la problema ta.

El nu se schimbase, realiză Ally. Cariera încă ocupa locul unu în viaţa lui. Şi o avea pe Tiffany ca numărul doi. Nu o voia înapoi. Voia doar ca această stupidă tranzacţie să aibă succes.

— Nu am venit aici ca să fiu nevasta ta, Burke. Am venit să repun divorţul înapoi pe rol. Trebuie să facem tot ce este necesar pentru a-l oficializa.

— Putem face asta, imediat după ce se face afacerea, dacă asta vrei.

Jignită de încuviinţarea lui pentru divorţ, Ally spuse:

— Bun. Este exact ceea ce vreau. Nu vreau să fiu căsătorită cu tine mai mult decât vrei tu să fii căsătorit cu mine.

Nu era nevoie să ştie că o parte a ei dorise ca el să-i arunce o privire şi să se îndrăgostească din nou de ea. Ce romantică incurabilă mai era!

Burke spuse:

— Eşti grăbită să fii liberă legal. De ce? Te aşteaptă cineva să-ţi iei zborul?

Ally îi întâlni ochii şi ştiu că se minţise singură când hotărâse să se întoarcă aici. Nu dorise numai ca el s-o vadă pe femeia care devenise. Vrusese să se îndrăgostească din nou de ea.

Oh, Ally, proastă mai eşti!

— Ai un iubit care te aşteaptă?

Dracul o împinsese să încuviinţeze. Era singura scuză care o făcu să-i răspundă:

— Oh, da, am. Şi este cel mai minunat om din lume.

Sprâncenele lui Burke se încreţiră.

— Înţeleg. Nu-i de mirare că vrei ca divorţul să se finalizeze… Dar acum, eşti încă nevasta mea, spuse el după o pauză, cu o voce rece.

Ally îşi trânti ceaşca pe masă.

— Încetează cu asta. Nu sunt soţia ta.

— Nu asta ai spus în biserică, acum mai puţin de o jumătate de oră? îi reaminti Burke.

Deci, avea pe altcineva? Nu-i trebuise mult timp ca să-l înlocuiască. În fond, abia trecuseră şase ani. De ce fusese aşa grăbită?

— Nu am venit aici să-ţi stric nunta fiindcă voiam să fiu din nou nevasta ta. Ar fi trebuit să nu fiu în toate minţile ca să vreau asta, nu?

— Mulţumesc, spuse el.

Mintea îi lucra cu febrilitate. Asta putea fi şansa lui. Puse frână gândului. Şansa pentru ce? Să-i arate lui Ally că nu avea nevoie de ea. Da? Sau era altceva?

Înlătură gândul. Era o şansă pentru răzbunare. Ce altceva putea fi? Ea îi frânsese inima şi acum se întorsese să ţopăie, cu poveşti despre noul ei iubit. Ei bine, îi va arăta că nu-i mai păsa de ea.

— Vreau să spun, se grăbi Ally să adauge, că n-ai stat cu mâinile încrucişate aşteptând să mă întorc la tine, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să fiu nebun să aştept – sau să vreau asta.

— Bun. Atunci suntem de acord.

Ally se forţă să-şi ia cafeaua ca şi cum totul era stabilit.

Îşi comandă sieşi să isprăvească de tot cu asta şi să plece înainte de a se face de râs mai rău.

— Dar eşti încă nevasta lui, spuse Frederick cu un chicotit. Asta sigur va rezolva o grămadă de probleme.

— Încetează să spui asta, bunicule. Nu sunt nevasta lui.

— Mi se pare că protestezi cam mult, spuse Burke cu ochi care-i străluceau.

— N-ai decât să crezi ce vrei, spuse ea cu inima bătându-i cam tare.

Protestele ei vehemente îl întărâtară.

— Bunicul are dreptate, o incită el.

— Nu, nu are. Suntem căsătoriţi doar cu numele.

— Dar asta este O.K. Va fi un aranjament de afaceri exact cum urmau să aibă Burke cu Tiffany, interveni Frederick. O căsătorie de convenienţă.

— Eu nu cred asta, bunicule, spuse Ally încercând să nu strige.

Ar fi vrut să precizeze că în afacerea în care intrau Burke şi Tiffany nu era vorba numai despre computere. Chiar credea bătrânul că Burke îşi va ţine multă vreme mâinile departe de Tiffany? Poate că Frederick Winslow uitase cum este să fii în aceeaşi casă cu un membru al sexului opus, dar ea nu uitase.

Cum putea să aibă cu Burke o căsătorie doar cu numele, singurul bărbat – unicul bărbat – care-i stârnea fiecare terminaţie nervoasă a trupului?

Burke studie expresia de panică de pe faţa lui Ally. De ce era aşa de supărată? îi repugna atât de mult ideea de a-i fi soţie? Soţia lui. Cele două cuvinte aveau un efect nescontat asupra lui. Îşi spuse că era din cauza incitării pentru găsirea soluţiei la problema lui imediată. Ca să-i dea lui Ally o lecţie, va fi un bonus suplimentar, totuşi.

— De fapt, Burke, insistă Frederick, sosirea lui Ally este răspunsul la toate problemele tale.

Când Ally mârâi a protest, Frederick spuse:

— Ascultă-mă doar. Ceea ce ai propus este splendid.

— Nu am propus nimic! protestă Ally.

— Ally, poţi s-o iei la goană şi să-l laşi pe Burke încurcat. Tu eşti singura care l-a pus în situaţia asta. Dacă ai fi semnat hârtiile de divorţ aşa cum ar fi trebuit s-o faci, el n-ar fi fost în situaţia asta grea. Sau dacă l-ai fi înştiinţat până acum. Dar tu ţi-ai făcut apariţia şi ai făcut-o pe Tiffany să fugă. După cum văd eu lucrurile, eşti responsabilă de această încurcătură.

— Nu, bunicule! ripostă ea.

Frederick stătu în picioare, apoi se clătină, ca dezorientat. Îşi apăsă mâna pe frunte:

— Oh, capul meu!

— Ce s-a întâmplat?

Burke se grăbi să-l sprijine pe bunicul său de partea dreaptă, iar Ally de cealaltă parte.

— Aici, stai jos, îl îndemnă ea. Lasă-mă să-ţi aduc nişte apă.

O luă în direcţia bucătăriei şi fu înapoi într-o clipă.

— Hai, nu vă mai învârtiţi în jurul meu, bombăni Frederick, sorbind din paharul cu apă adus de ea. Bănuiesc că sunt doar stresat de întreaga situaţie.

Ally se simţi îngrozitor.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea plină de remuşcări.

Pe fruntea lui Burke apărură cute de îngrijorare.

— Este nevoie să chem un doctor?

— Nu, nu. Voi fi bine. Doar o mică ameţeală. Bănuiesc că a fost din cauza agitaţiei.

Ochii lui Ally şi ai lui Burke se întâlniră peste capul lui Frederick. Ochii ei întrebau. Ai lui acuzau. Burke îşi clătină capul şi-şi mişcă umerii, nefiind în stare să explice atacul de ameţeală al bunicului. Frederick nu se plânsese de nicio problemă de sănătate.

Din câte ştia, bunicul său era în perfectă stare de sănătate. Îngrijorat, realiză pentru prima oară, că Frederick Winslow nu mai era deloc tânăr.

— M-am supărat aşa de tare în legătură cu tranzacţia acestui Sakamoto, încât tensiunea, presiunea sângelui a scăpat de sub control, spuse Frederick.

— N-am ştiut că ai probleme cu tensiunea arterială, spuse Burke, simţindu-se vinovat.

Fusese atât de ocupat, încât îl neglijase pe bunicul său în ultimele câteva săptămâni. Aşadar începuse să sufere de hipertensiune arterială?

— Nu este ceva cu care să mă laud.

Burke îl studie pe Frederick îndeaproape, dar bunicul lui nu arăta altfel decât arătase vreodată. De fapt, era imaginea unei sănătăţi bune. Contrariat, se întrebă despre această bruscă problemă de tensiune.

— Relaxează-te, îl îndemnă Ally. Nu vom mai vorbi despre asta.

— Nu, este nevoie să vorbim, insistă Frederick. Burke trebuie să facă pe gazda săptămâna viitoare. Ally, planul tău este unica lui şansă. Voi doi încă sunteţi căsătoriţi. Este răspunsul perfect. Chiar dacă Burke vrea să divorţeze şi să se recăsătorească, nu poate face asta în timp util. Şi asta presupunând că Tiffany mai vrea să treacă prin această căsătorie.

— Acesta este şantaj emoţional, se văicări Ally.

— Oh, dragă, gemu Frederick şi închise ochii.

— Bunicule, bunicule, spuse Ally în grabă, n-am vrut să spun…

Burke o făcu să tacă.

— Destul, acum. Vom vorbi mai târziu, mormăi el, la fel de contrariat pe cât îngrijorat.

Contrariată, realiză că el avea dreptate. Dar trebuia să se întoarcă la Dallas, nu era în stare să-i ţină piept lui Burke Winslow.

— Ally, îi datorezi asta lui Burke, insistă el. Dacă n-ai fi fost tu, acum ar fi fost căsătorit.

— Nu este vina mea, protestă ea slab, dar în sinea ei se simţea vinovată.

— Tu eşti cea care a oprit nunta, nu-i aşa? întrebă Frederick.

— Da, dar… dar n-ar fi fost legal, se bâlbâi ea.

— Sakamoto nu ar fi avut de unde să ştie, spuse Frederick.

— Da, dar…

— Şi Burke a muncit prea mult ca să piardă totul acum

— Bunicule, tranzacţia nu este aşa importantă, spuse Burke cu o ridicare din umeri.

— Nu este importantă? Atunci de ce tu şi Tiffany urmaţi să vă căsătoriţi pentru a o face să funcţioneze?

Burke se încruntă, simţindu-se prost din cauza întrebării. Tranzacţia era importantă, dar nu-l va pune la pământ dacă nu o va realiza. Poate că priorităţile lui nu erau chiar acestea, Poate că nunta devenise prea importantă. Fusese singurul lucru care îl ţinuse după ce Ally plecase.

— Gândeşte-te la toate neplăcerile pe care i le-ai cauzat lui Tiffany şi familiei ei, spuse Frederick, fără a mai menţiona că l-ai ridiculizat pe Burke.

— Da, dar… vocea lui Ally era mai blândă decât înainte, simţind că luptă într-o bătălie în care nu era posibil să învingă.

— Ca să rezumăm, spuse Frederick, apăsându-i mâna, ai sabotat viitorul lui Burke.

Ally se simţea mizerabil.

— Nu asta am intenţionat. Nu mi-am dat seama de consecinţe.

— Te cred copilă. Dar este şansa ta să îndrepţi lucrurile. Joacă rolul nevestei lui Burke în următoarea lună. Atunci când hârtiile sunt semnate, tu şi Burke puteţi aranja cu divorţul. Asta vreţi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuseră amândoi la unison.

Ally ezită. Îi cerea mai mult decât putea. Cum putea fi alături de Burke zi după zi – fără a menţiona nopţile, îi şopti vocea tentaţiei – şi să nu se îndrăgostească de el din nou? Nu la asta se aşteptase! Dar nu voia să-l supere pe Frederick mai mult.

Burke o observa pe Ally în timp ce ea cântărea schema lui Frederick. Ar trebui să fie cinstit cu ea şi să-i spună că soarta companiei lui nu atârna de această tranzacţie. Dar ceva îl reţinu să rămână tăcut. Poate că Ally îi datora ceva pentru că-l părăsise, în felul în care o făcuse cu şase ani în urmă. O privi de sus în jos, sigur că habar nu avea că o studia. Poate că dorea doar să afle dacă ea se mai înflăcăra când o săruta.

S-o sărute! Ce-i trecea prin cap? Potoleşte-te, îşi comandă el. Nu vor exista sărutări. Va fi doar o căsătorie de convenienţă. În felul în care ar fi fost dacă Tiffany ar fi mers până la capăt cu ceremonia. Îşi aminti gelozia lui Ally care le destrămase căsătoria… Ea îi frânsese inima.

Hotărârea lui se întări.

— Decide-te acum. Spune-mi într-un fel sau altul, spuse el cu bruscheţe.

— Dă-mi un minut! Mă gândesc.

Ally îşi prinse buza în dinţi, căutând toate semnificaţiile acestui târg. Ştia că era o greşeală. Într-un fel, va trebui să găsească o cale să joace rolul nevestei lui Burke, dar să-şi ţină emoţiile în frâu. Se uită la el şi oftă. Altfel nu va reuşi să iasă neştirbită.

— Este un plan prostesc, protestă ea, dar bănuiesc că nu am de ales.

— Poate să fie prostesc, dar nu am de ales, acum. Am treizeci angajaţi şi familiile lor, la care trebuie să mă gândesc. Nu este vorba doar de viitorul meu. Este şi al lor, se apără el.

Cumva, nu se simţea vinovat că o forţa cu jumătăţi de adevăruri.

Ally îşi răsuci mâinile.

— Nu m-am gândit la asta în acest fel.

— Tu niciodată nu te-ai gândit – în trecut, aşa că de ce te-ai fi gândit acum? mormăi el.

— Nu este cinstit. Nu mai sunt fata proastă, care eram acum şase ani.

Burke o privi din cap până în picioare.

— Cu excepţia unor diferenţe fizice evidente… nu văd că ai fi diferită.

— Este insultător. Se pare că nici tu nu te-ai schimbat prea mult.

— Oh, ba da. Nu mai sunt sufletul încrezător care eram cândva. M-ai lecuit de asta, spuse el.

— Aş putea spune la fel despre tine dacă ne-am măsura în insulte. Un lucru este sigur. Eşti acelaşi şovinist autocrat şi arogant cu care am fost măritată. Este un motiv excelent să oficializăm divorţul. Aşa că o să fac pe nevasta pentru a obţine acest divorţ, apoi adio!

— Copii, copii. Mă doare capul din cauza voastră. Încetaţi cu cearta. În orice moment pot năvăli aici toţi curioşii din biserică. Ar trebui să vă las singuri să vă certaţi.

— Nu, nu pleca, îl imploră Ally, nevrând să rămână singură cu Bruke. Ai nevoie de odihnă.

— Mă simt mult mai bine. Dar tu ai nevoie să te lămureşti cu Bruke.

Frederick se duse spre uşă şi făcu o pauză.

— Acum, stabiliţi amândoi detaliile. Ştiu că amândoi sunteţi adulţi maturi şi inteligenţi. Puneţi trecutul la spate. Uitaţi pasiunea pe care aţi avut-o cândva. Nici să nu vă gândiţi la tot ce este trupesc.

După ce bunicul lui plecă, Burke rămase tăcut. Ar trebui să clarifice lucrurile cu Ally şi să-i spună că afacerea lui nu va falimenta dacă această tranzacţie nu va avea loc? Nu spuse nimic. Un impuls interior nu voia ca ea să plece încă.

— S-a hotărât, atunci. Vei fi nevasta mea.

Cuvintele atinseră o coardă în adâncul inimii lui Ally şi, fără să vrea, zâmbi.

— Pentru o lună, adăugă el.

Zâmbetul lui Ally se duse ca şters cu guma.

— Până când voi obţine divorţul real, zise Ally.

Avea nevoie să taie legătura dintre ei o dată pentru totdeauna.

— Asta vrem amândoi, da? întrebă el.

— Sigur că da… Mândria îi cerea lui Ally să nu-i permită lui Burke să creadă că ea ducea o viaţă atât de ternă încât putea renunţa uşor la aceasta… Vreau să am dreptul să-mi văd… se împiedică la cuvântul „iubit”, prietenul. Nu vreau ca acest aranjament să strice relaţia mea cu Preston.

— Preston?

— Preston Kesey, bărbatul pe care l-am menţionat. El şi cu mine… inspiră adânc şi continuă, suntem prieteni speciali.

— Da? îşi strâmbă gura a zeflemea, Burke. Prieten special?

Simţi cum îl cuprinde un val de furie…

— Cum îşi câştigă existenţa?

— Ce legătură are cu discuţia noastră?

— Vreau să mă asigur că te poate întreţine cum trebuie.

— Trăieşti în Evul Mediu, Burke. Femeile nu mai au nevoie de un bărbat ca să le întreţină.

— Aha! deci nu are serviciu! simţi el o satisfacţie crudă.

— Nici gând. Este un artist renumit. Munca lui se află în colecţiile de pe Coasta de Est şi de Vest. De fapt, este o celebritate.

Ally îşi încrucişă degetele. Bietul Preston, chiar era talentat, dar munca lui nu era încă apreciată. Burke scoase un soi de mormăit.

— O celebritate, hmm.

— Acum ce mai este? Când credeai că era un prăpădit, erai încântat. Acum când îţi dai seama că nu este aşa, eşti nemulţumit.

— Tu şi cu Pearson locuiţi împreună? întrebă el, ignorându-i acuzaţia.

— Preston, îl corectă Ally. Nu, suntem amândoi teribil de independenţi, spuse ea veselă. Ne păstrăm locuinţe separate, dar majoritatea timpului ni-l petrecem împreună. Mă aşteaptă în noaptea aceasta. De aceea vreau să plec la Dallas cât mai repede posibil.

— Nu poţi sta o noapte departe de el, hm?

Burke arăta mai supărat cu fiecare minut care trecea. Ally îl privi surprinsă. Părea gelos! Nu-l putea invidia pe un bărbat pe care nu îl văzuse niciodată. Mai ales nu din cauza ei.

— Este adevărat. Este greu să fii despărţit, spuse ea, urmărindu-i expresia cu grijă.

Fu uluită să vadă cum maxilarul lui se încordează şi se destinde de parcă mesteca ceva neplăcut.

Imposibil după cum părea, dar el era gelos. Ally recunoştea simptomele. Ea fusese victima aceloraşi emoţii negative toate lunile căsătoriei ei cu Burke. Ciudat, cunoaşterea faptului că era gelos o umplea de extaz. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru el, se mustră ea, fiindcă ştia din experienţă cât de distrugătoare putea fi gelozia.

— Câţi ani are?

— Vai, atât de multe întrebări, fu surprinsă Ally de această neaşteptată întoarcere a evenimentelor. Cred că Preston trebuie să aibă un an sau doi mai puţin ca mine.

— Un bărbat mai tânăr! accentuă Burke. Este dezgustător.

— De ce? întrebă ea cu ochi mari şi nevinovaţi.

— De ce? Păi, oricine ştie de ce este asta dezgustător, mormăi el.

— Bănuiesc că eu nu sunt oricine, fiindcă nu văd nimic dezgustător în asta.

— Bineînţeles. Doar nu cochetezi cu orice Tom, Dick şi Pearsall care apare.

— Ce insinuezi? Eu nu cochetez cu… se întrerupse ea.

Deci, era gelos pe ea?

De câte ori fusese chinuită de asemenea sentimente negative din cauza lui? Lui puţin îi păsase. Şi acum, ea trebuia să-l menajeze?

Îl privi drept în ochi, îşi coborî vocea şi spuse cu gingăşie:

— Eu nu cochetez. Sunt complet serioasă când este vorba de

bărbaţii mei.

Spre marea ei încântare, culoarea feţei lui deveni de un roşu-aprins, ca şi cum ar fi fost gata să explodeze în orice moment.

Satisfăcută cu acest mic experiment, Ally cochetă cu ideea de a-l face pe Burke să simtă ceea ce simţise ea. Să-l lase să înveţe cât te poate face gelozia de nefericit. Poate că el învăţase câte ceva şi despre compasiune.

Ochii lui căprui îi susţineau privirea. Nu va fi în stare să petreacă o lună lângă el. Nici măcar să-i dea o lecţie. Nu fără a-şi rupe gâtul.

— Cred că o lună poate fi prea mult. Să spunem o săptămână, spuse ea.

— Imposibil! S-a stabilit că trebuie să fie o lună, replică repede Burke.

Ea scutură din cap.

— Nu. Nu ţine. M-aş putea descurca două săptămâni. Presupun c-aş putea să-i cer lui Preston să vadă de apartamentul meu, îşi strânse ea buzele, gânditoare.

Buzele lui se subţiară.

— Bine, se răsti el. Fă-o. Sunt sigur că Percy se poate descurca fără tine două săptămâni.

— Preston, îl corectă Ally cu un uşor oftat.

Spera ca Preston să nu afle vreodată cum interpreta ea eronat relaţia lor.

— Când începe această căsătorie de convenienţă? spuse ea.

Voi avea nevoie să merg acasă şi să-mi fac bagajul.

— Oh, nu. Nu vreau să te scap din ochi. O să-ţi cumpăr eu tot ce ai nevoie.

— Nu fi caraghios. Nu am de gând să refuz să mă întorc.

Nici prin cap nu-i trecea să nu-i dea o lecţie.

— Te cred. Să spunem că o nouă garderobă este răsplata mea – un bonus pentru a încheia târgul.

Ally începu să-l contrazică, dar fu întreruptă de Frederick. Acesta intră, arătând plin de viaţă, ca şi cum ameţeala lui nici nu existase.

— Burke! strigă Frederick. N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat cu Jaguarul tău.

Capitolul 5

O oră mai târziu, o mică mulţime, majoritate masculină, se strânsese în întuneric ca să urmărească o maşină de remorcare agăţând cu un odgon maşina de închiriat a lui Ally. Farurile maşinilor care rămăseseră pe alee luminau scena.

Fiecare bărbat de acolo venise şi-şi trecuse mâna peste aripa Jaguarului de parcă ar fi vrut s-o netezească, gândi Ally, descoperind puţin umor în această scenă. Bărbaţii erau aşa de nostimi în privinţa maşinilor.

— Ally, trebuie să-ţi spun că a fost cea mai distractivă vineri de când am venit acasă de la colegiu, spuse Rod, fratele lui Burke, rânjind ca o maimuţă.

— Da, asta sunt eu. Domnişoara Distracţie, zâmbi ea slab.

— Organizezi zile de naştere sau doar nunţi? întrebă Craig Bishop.

— Numeşte-mă agent. Vom vorbi, mormăi Ally, uitându-se unde stătea Burke cu Dave Hernandez.

Bărbaţii se uitau plini de compătimire la Jaguar.

În cele din urmă, maşina-remorcă reuşi să prindă maşina de închiriat. Ally semnă hârtiile de închiriere şi se întoarse. Cel puţin, ploaia se oprise.

— Deci, ce faci în continuare? întrebă Rod.

— Încă nu m-am hotărât, spuse ea. Probabil o să-ţi închid gura cu ceva.

Ally voia să-i ceară scuze lui Burke, dar el şi Dave Fernandez meştereau ceva la aripa maşinii.

Apoi Burke se uită la Ally ca şi cum şi-ar fi amintit de prezenţa ei.

— Hai, Ally.

Tonul vocii lui o făcu să dea înapoi. Nu se mişca din loc. Se uitară ţintă unul la celălalt. El clipi primul.

— Bine, spuse el ţuguindu-şi buzele şi dând din cap. Acum! îi comandă el deschizându-i portiera.

— Nu ţipa la mine, spuse Ally fără a se clinti dinloc.

Cineva, Rod gândi ea, râse, dar apoi se potoli.

— Nu ţip. Fac o cerere rezonabilă de a pleca de aici şi a te urca în maşină.

— Cu tine?

— Nu, cu Brad Pitt. Bineînţeles, cu mine.

— Nu fi sarcastic. Poate nu vreau să merg cu tine. Voi merge cu fratele tău.

Rod îşi ridică ambele mâini şi se trase înapoi.

— Oh, nu. S-ar putea să fiu un puşti prost de la colegiu, dar sunt suficient de isteţ să nu mă amestec în chestia asta.

Ally se întoarse spre Craig. Înainte ca ea să vorbească, acesta spuse:

— Îmi pare rău, Dave şi cu mine mergem cu Rod.

— Acum te urci în maşină? întrebă Burke.

— Nu. Încă eşti iritat din cauza zgârieturii la maşină.

— Zgârietură? Aşa numeşti tu o zgârietură zona asta de un metru pătrat unde vopseaua este răzuită?

— Răzuită? Vorbeşti de parcă ar fi vorba de o persoană bolnavă.

Ally se uită la muşchiul din falca lui care se tot mişca. Poate că îl provocase cam mult.

— Să ştii că într-adevăr îmi pare rău pentru maşina ta, spuse Ally pentru a zecea oară.

— Las-o baltă, îi sugeră Burke.

— Nu-a făcut-o intenţionat, spuse Rod.

— Aşa este, interveni Ally, şi în afară de asta este doar o zgârietură, ce mare lucru!

— Îţi spun eu ce lucru mare este. Maşina reprezintă ceva mai mult decât un mijloc de transport.

— Oh, da. Bărbatul şi maşina lui. Este statutul tău de viaţă, imaginea care te reprezintă, îşi dădu ea ochii peste cap.

— Nu, este primul lucru pe care l-am cumpărat cu banii mei. Reprezintă orele lungi de muncă neîntreruptă şi grea. Este recompensa pe care mi-am oferit-o după un astfel de chin.

— Oare, asta-i tot? spuse Ally cu uşurinţă, nevrând să dea curs simpatiei stârnite de cuvintele lui.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, Ally. Atâta timp cât mi-ai stricat nunta, m-ai insultat, mi-ai gonit partenera de afaceri şi mi-ai boţit maşina, n-aş spune că a fost o seară bună, aşa că nu-mi spune tu mie ce să fac şi intră naibii în maşină. Acum!

Simpatia ei se evaporă.

— S-ar putea s-o intimidezi pe partenera ta de afaceri cu acest răcnet, dar nu ţine cu mine.

Încruntarea lui părea suficient de feroce ca să înspăimânte pe oricine, gândi Ally, dar pe ea o umflă râsul.

Disperat, Burke îşi ridică ambele mâini în aer şi făcu un pas spre ea:

— Ajunge! Eşti cea mai enervantă…

— Nici nu te gândi să spui asta, Burke, îl sfătui prietenul său Dave. Nu merită să intri la închisoare pentru asta!

Chiar şi Ally se strădui să nu zâmbească de această dată.

— Bunicule, ai vrea să mă ajuţi în chestia asta, îl imploră Burke.

Frederick râse şi o luă pe Ally de braţ.

— Hai să mergem, fetiţo, Burke devine foarte nesuferit când este obosit.

Burke îşi dădu ochii peste cap, dar nu zise un cuvânt, ci doar se

instală pe scaunul lui în maşină şi aşteptă.

Frederick îi ţinu portiera lui Ally. Când o văzu aşezată, spuse:

— Burke, o să aibă grijă de tine, să-ţi găsească un loc de dormit pentru că arăţi foarte obosită.

— Chiar sunt, admise ea oprindu-şi cu greu un căscat.

— Aminteşte-ţi doar, spuse el în şoaptă, doar pentru urechile ei, că Burke este un soi de câine care latră, dar nu muşcă.

— Nu ştiu, bunicule, răspunse ea tot în şoaptă, dar acum arată ca şi cum într-adevăr ar vrea să mă muşte.

Frederick râse.

— Aparenţele înşală foarte adesea, fetiţo. Probabil că ar vrea să te muşte, dar nu în felul în care crezi tu.

Îi făcu cu ochiul şi închise portiera.

Burke porni maşina ca o vijelie şi intră scurt în curbă, de parcă s-ar fi temut că ea va continua să-i opună rezistenţă.

Abia după vreo două străzi încetini viteza.

Ally era intens conştientă de prezenţa lui fizică în micul spaţiu din maşină. Soţul ei. Numai la gândul ăsta se înfierbântă. Niciodată n-ar fi ghicit că ziua asta o să se termine cu ei doi în maşină, împreună. După un minut, spuse:

— N-am ştiut că Brookwood are un motel, acum.

Pe fereastră se vedea strada principală a oraşului cu stejari bătrâni aliniaţi de fiecare parte.

— Nu are.

— Atunci, unde mergem? se întoarse spre el cu nedumerire.

— Unde crezi? La mine acasă.

Ally simţi că-i sare inima din piept.

— Oh, nu, nici gând. Întoarce imediat maşina şi du-mă înapoi la Houston. Mă poţi lăsa la primul motel întâlnit pe drum.

Mâinile lui Burke se crispară pe volan.

— În niciun caz.

— Nu voi sta cu tine la noapte.

El îi văzu strâmbătura chiar şi în întuneric.

— Nu te îngrijora, Ally. Virtutea ta dubioasă va fi în perfectă siguranţă cu mine.

— Faci tot ce se poate ca să mă insulţi, nu-i aşa?

— Nu, vine chiar de la sine, răspunse el.

— Ce vrei să spui cu această insinuare asupra virtuţii mele?

— Hei, tu eşti cea care te-ai lăudat cu cuceririle tale.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Ai spus că nu cochetezi. Că eşti serioasă cu bărbaţii. Bărbaţii înseamnă plural. Ce altă concluzie ar fi trebuit să trag?

Ally se strâmbă, frustrată.

— În afară de asta, maimuţărelile tale din această seară m-au făcut să-mi pierd răbdarea. Sunt prea obosit ca să conduc până la Houston. Va trebui să te obişnuieşti cu casa mea mai devreme sau mai târziu, aşa că este mai bine mai devreme. Urmează să fie casa ta, doar ştii.

— Doar pentru două săptămâni şi startul nu se dă până mâine, în ceea ce mă priveşte.

— Este ridicol, pufăi Burke. Ce diferenţă este între astă-noapte şi mâine-dimineaţă?

— Mare. Aşa că du-mă la Houston.

— Ai devenit cu adevărat o femeie exigentă. Când eram căsătoriţi, niciodată nu cereai nimic – în afară de atenţia mea permanentă douăzeci şi patru de ore pe zi, termină el sarcastic.

— Asta pentru că respectul faţă de mine însămi este mai puternic decât atunci.

— Ce înseamnă asta?

Ally îşi ferecă gura. Doar nu avea de gând să-i pună sufletul pe tavă.

— Crede-mă, nu doresc atenţia ta – nici măcar pentru douăzeci şi patru de secunde, spuse ea.

— Bine, pentru că nici n-o vei primi. Şi nici nu o să te duc la Houston.

Ea se enervă şi izbucni:

— Poate că am devenit mai pretenţioasă, dar tu ai devenit imposibil.

— Obişnuieşte-te cu asta. Şi obişnuieşte-te cu ideea de a sta în casa mea. Face parte din înţelegere. Nu te îngrijora, nu voi atenta la virtutea ta, rânji el.

I-ar fi plăcut să-i şteargă rânjetul de pe faţă, gândi ea. Îşi muşcă buza inferioară.

— M-am învoit la asta sub presiune. Nu cred că m-am gândit destul. Tu şi bunicul tău m-aţi vârât în această înţelegere înainte de a mă fi gândit suficient. Nici măcar n-am stabilit regulile de bază.

— Reguli de bază? râse el, dar fără a părea amuzat.

— Poate că am fost forţată să fac asta, dar insist să stabilim câteva reguli. Vreau să fie clar înţeles ce este permis şi ce nu este.

Asta îl va ţine la distanţă, speră ea.

— Acesta nu este un soi de joc de-a întâlnirea, Ally.

— Te rog să faci diferenţa.

— Eşti nevasta mea.

— Mă pretind nevasta ta, se interpuse ea.

— Asta înseamnă să te simţi bine lângă mine şi în casa mea. Aşa că trebuie să locuieşti în casa mea.

— Să mă prefac că locuiesc în casa ta.

— Vei fi stăpâna casei mele şi vei îndeplini îndatoririle unei neveste.

— Ha! Adică să îndeplinesc toate îndatoririle unei neveste?

— Da. Să te prefaci, oftă Burke, pe care răbdarea începea să-l

părăsească. Renunţ. Asta te satisface?

— Aşa bănuiesc. Dar să ne întoarcem la dormitul din noaptea aceasta în casa ta.

— Ally! gemu el.

Ea ridică mâinile.

— Ascultă-mă. N-am venit pregătită să stau aici. N-am nici măcar o periuţă de dinţi şi cu atât mai puţin o cămaşă de noapte.

— Atunci, voi opri şi-ţi vei lua una. Există un magazin deschis douăzeci şi patru de ore în Brookwood.

— Bine. Am nevoie de demachiant, soluţie abrazivă de curăţat faţa, cremă de noapte, cremă pentru ochi, deodorant, pastă de dinţi, periuţă, şampon... Ally, hotărâtă să nu-i facă viaţa uşoară, continuă să înşire tot ce-i trecea prin cap.

Burke spuse, uimit:

— Ai nevoie de toate astea pentru o noapte?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Ally, bucuroasă că se dovedea a fi o pacoste.

Va regreta că o făcea să stea în casa lui.

— Când eram căsătoriţi, nu foloseai niciodată atâtea chestii pentru faţă.

— Dar acum sunt mai în vârstă. Trebuie să fiu mai grijulie cu înfăţişarea mea.

— Nu obiectează Piercy când te urci în pat unsă toată pe faţă? întrebă el, uşor iritat.

— Păi, nu le folosesc când Preston este în jur, spuse ea răutăcioasă.

Burke rămase tăcut. Nu-i plăcea imaginea care-i apărea în minte.

Ura gândul – ea cu un alt bărbat.

— Bine, hai să luăm ce ai nevoie şi să mergem acasă, spuse el, intrând în parcarea magazinului.

O oră mai târziu şi cu două sute de dolari mai sărac, o grăbi pe Ally să intre în maşină şi trânti portiera. Era uimit cât costau cremele. Era la fel de uimit că o femeie avea nevoie de atâtea chestii pentru a merge la culcare noaptea şi să arate aproape prezentabil în dimineaţa următoare. Conducând, el mormăi:

— Eşti satisfăcută, acum?

— Tot am nevoie de o cămaşă de noapte şi ceva să îmbrac dimineaţă.

— Ai ghinion. În Brookwood nu există un raion de îmbrăcăminte deschis toată noaptea. Va trebui să aştepţi până mâine să mergi la cumpărat de haine. Poţi folosi noaptea aceasta pentru a-ţi întocmi lista. Sunt sigur că va fi de o mărime considerabilă, spuse el sec.

— Bine, dar în ce o să dorm?

Burke avea o propunere, dar nu credea că o va primi cu amabilitate.

Dar gândul la ea, nepunând nimic în afara unui zâmbet, îl făcu să zâmbească.

— La ce te gândeşti? întrebă Ally.

— La nimic… Îşi limpezi vocea… Pot găsi ceva pentru tine în noaptea aceasta, dar va trebui să te duci mâine la cumpărături, ca să ai ce purta.

— Dacă m-ai lăsa să iau avionul până acasă, aş putea împacheta şi m-aş înapoia în două zile.

— Nu te cred, aşa că să nu mai discutăm.

— Ce intenţionezi să faci, să petreci fiecare minut cu mine ca să te asiguri că nu o şterg din oraş? bombăni Ally.

— Dacă este necesar.

O privi cu coada ochiului. De fapt, nu ar fi chiar o corvoadă.

Ally oftă.

— Să lăsăm gluma, chiar este nevoie să mă întorc la Dallas foarte curând. Am lăsat un birou, o slujbă şi clienţi de care sunt responsabilă.

El se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Şeful tău o să te dea afară?

Ally nu putu rezista ocaziei care i se oferea.

— De fapt, eu sunt şeful.

— Ce vrei să spui?

— Este compania mea. Am o firmă mică de contabilitate.

— Eşti o maşină de calculat, hmm? Trebuie să spun că sunt surprins.

— Am muncit din greu ca să progresez. Sunt bună la ceea ce fac. Îmi iubesc munca şi clienţii mei mă iubesc.

— Ei bine, dacă tu eşti şeful, atunci n-ar trebui să fie o problemă, spuse el, închizând subiectul

Ally realiză că nu ar fi trebuit să fie atât de grăbită să-l impresioneze cu realizările ei.

— Bine, admise ea cu reţinere. Îmi pot lăsa asistenta să-mi conducă lucrurile… doar dacă nu apare vreo urgenţă.

El o privi plin de consideraţie.

— Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ai cap pentru afaceri. Întotdeauna urai faptul că eram atât de prins, dar ghicesc că şi tu eşti prinsă puţin. Nu orice femeie are propria ei afacere la doi ani după terminarea colegiului.

Aprecierea lui o entuziasmă şi o făcu să se înmoaie.

— Cred că aş putea să-mi iau liber un timp. Am muncit atât de mult să urmez colegiul şi apoi să-mi dovedesc mie că mă pot descurca, încât n-am avut nicio vacanţă adevărată.

Gândul la ea muncind din răsputeri îl făcu să se simtă prost.

— Ţi-aş fi dat eu bani să mergi la colegiu, spuse el impulsiv.

— A fost mai bine pentru mine să o fac singură. N-am acceptat ajutor

nici chiar de la părinţi.

Rulară în tăcere o vreme. Ally observă că intraseră într-o zonă rezidenţială cu vile luminate discret.

— Ştiu părinţii tăi că ai venit aici? întrebă Burke.

Ally îşi scuturâ capul cu putere.

— Nu, şi dacă am noroc, nu vor afla. Ei încă n-au trecut peste căsătoria noastră bruscă…

— Şi la fel de bruscul divorţ? termină el.

Ea dădu din cap.

— Nu mi-am putut închipui de ce n-au intervenit mai mult după ce ai apărut cu un inel de logodnă în buzunar, la o lună după ce ne-am cunoscut.

— Inel de logodnă? râse el. Nu ştiu dacă acel diamant minuscul putea fi numit cu adevărat un inel de logodnă. Ai aruncat acea pocitanie de inel în Trinity River în drumul tău spre Dallas când m-ai părăsit?

Ally nu spuse nimic. Încă avea inelul acela şi inelul de cununie. Încă îi mai smulgea o lacrimă de fiecare dată când căuta prin cutia de bijuterii.

— Acesta este cartierul tău? întrebă ea, schimbând subiectul.

Burke făcu stânga într-o alee ce ducea spre o casă enormă făcută din cedru, piatră şi mari suprafeţe de sticlă. El apăsă pe un buton de pe bord când ajunse în apropierea casei. Uşa dublă a garajului se deschise şi intră în garaj, parcând lângă o camionetă mare, neagră.

Ally rămase cu gura căscată. Se descurcase foarte bine în cariera ei, dar Burke se descurcase evident mai bine cu compania lui de softuri.

— Acestea sunt ale tale?

— Cu modestie, da.

— Arată ca şi cum ai fi plătit bine pentru munca ta grea.

Se simţea tulburată de semnele de bogăţie etalate peste tot. Când ea şi cu Burke se căsătoriseră, fuseseră pe picior de egalitate din punct de vedere material. Atât familia ei cât şi a lui făceau parte din clasa de mijloc.

La uşa din spate, formă un număr pe o tastatură de siguranţă şi apoi făcu o plecăciune către ea.

— „Mi casa es su casa”.

Ally oftă.

— Bănuiesc că această casă a ta este casa mea – dar doar pentru două săptămâni.

Trei zile mai târziu, Ally decise că dacă nu va putea să se ducă la supermarket să se aprovizioneze cu câte ceva de ronţăit, va muri de inaniţie înainte ca cele două săptămâni să se încheie.

Se grăbi de-a lungul holului larg ce ducea spre dormitorul principal. Aplicele ascunse în pereţi nu erau aprinse şi fu mulţumită că nu trebuia

să se uite la colecţia de artă abstractă a lui Burke, care era aliniată pe ambii pereţi. Ura abstractul. Era rece şi lipsit de viaţă, ca totul din această casă.

Când comentase că nu ştia că lui îi place arta modernă, el spusese:

— Cred că gustul meu în artă probabil depăşeşte imaginea cu câinii jucând pocher. Toate aceste opere reprezintă o investiţie. De când le-am cumpărat, valoarea lor a crescut cu o sută cincizeci la sută.

— Cel puţin sunt bune la ceva, mormăi ea în timp ce trecea pe lângă pânzele enorme.

Personal, dacă ea ar urma să investească în artă, s-ar asigura să fie ceva care să-i placă. Chiar dacă ar fi numai picturi ale câinilor jucând pocher.

Ally inspiră adânc înainte de a bate la uşa dormitorului. Când el nu răspunse, strigă:

— Burke? Eşti treaz?

Ţinuse să se scoale înainte de ora şapte ca să-l poată prinde înainte de micul dejun. Cum nu se auzi niciun răspuns, ciocăni mai tare, sperând ca Dierdre Henry, menajera lui, să n-o audă.

Dierdre, severă ca un sergent major, probabil că pregătea micul dejun lui Burke, aşa că era ocupată. După un minut, Ally crăpa uşa şi se uită înăuntru.

Îl auzi înainte de a-l vedea. Sforăia uşor.

— Burke, eşti treaz?

Întrebare prostească. Dormise mai mult decât era necesar. Se uită la el. Cuvertura era înfăşurată în jurul mijlocului. Pieptul lui musculos era acoperit cu firicele fine de păr de culoarea nisipului aşa cum îşi amintea Ally. Un picior păros zăcea expus.

Ally îşi umezi cu limba buzele ce i se uscaseră brusc. În lumina vagă a dimineţii, arăta ca visul oricărei femei. Prea târziu îşi dădu seama că sforăitul încetase. Cearşaful se mişcă de parcă ar fi prins viaţă.

— Vezi ceva care îţi place? întrebă Burke cu o voce răguşită de somn şi de ceva la care ea nici nu voia să se gândească.

— Nu în mod special, minţi Ally. Îmi pare rău că te trezesc, dar este ceva ce trebuie să discutăm, spuse ea cu autoritate.

El bătu cu palma pe pat.

— Stai jos şi spune-mi despre ce este vorba.

Inima lui Ally bătu cu putere.

— Oh, nu, mulţumesc, prefer să stau în picioare. Mulţumesc oricum, bâigui ea.

— Nu ţi-e teamă, aşa-i?

— De ce naiba ar trebui să-mi fie teamă?

El dădu din umeri. Cearşaful se mişcă. Ochii lui Ally examinară surplusul de piele dezgolită.

Oh, Dumnezeule, gândi ea, imaginându-şi cum îşi vâră mâna sub cearşaf şi mângâie acel trup frumos.

Brusc, se întoarse.

— Te pot contacta mai târziu. Nu este chiar aşa de important, spuse Ally îndreptându-se spre uşă.

El rosti un cuvânt cu o voce amăgitor de înceată.

— Laşo.

Asta o făcu să se oprească. Se întoarse.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit. N-ai încredere în tine cu mine în preajmă.

El îşi puse mâinile sub cap şi o privi drept în ochi.

Ally nu-şi putu dezlipi privirea de la cuverturi pentru a vedea cât din el fusese expus. Oh, nu, gemu în sinea ei. Închise ochii şi inspiră adânc.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea, cu o voce slabă.

Şoapta ei îl tulbură pe Burke. O visase, şi când deschisese ochii, o văzuse. Îi trebuise fiecare dram de voinţă ca să nu întindă mâna după ea. Voia s-o tragă lângă el.

— Suntem amândoi maturi şi fără obligaţii, Ally, îi spuse el cu o voce blândă şi ademenitoare.

Întinse mâna spre ea. Încet, ca vrăjită, merse spre el. Îşi puse mâna într-a lui. Când o trase uşor, ea se supuse şi veni mai aproape.

— Domnule Winslow, micul dejun este gata! se auzi vocea fermă la interfonul de pe hol.

Ally sări în picioare ca pişcată.

— O să-ţi vorbesc în timpul micului dejun, spuse ea, şi fugi din cameră.

— Laşă mică, spuse Burke în camera goală.

Ally îşi studie obrajii în flăcări în oglinda de la baie.

— Eşti o proastă, Ally Fletcher!

Vocea îi tremura de emoţie. Închise ochii, dar asta îi intensifică şi mai tare imaginea din minte.

— Oh, Burke, şopti ea, amintindu-şi cum arăta cu cearşafurile răsucite; dezvăluind mult, ascunzând şi mai mult.

Ochii lui o îmbătau cu amintirea pasiunii. Vocea lui răguşită o tulbura şi o provoca.

— Ce o să mă fac? gemu ea.

El abia fusese acasă în ultimele câteva zile, dar în loc ca asta să o ajute, o făcuse să fie şi mai doritoare să-l zărească.

Noaptea trecută, rămăsese trează până când îl auzise venind, în jur de două dimineaţa. Unde fusese? Cu cine fusese? întrebările o chinuiau. La naiba, o înnebunea chiar dacă era aici sau era plecat. Trebuia să evadeze pentru un timp. Un motiv în plus să-i înfrunte privirea sugestivă şi să se confrunte cu el la micul dejun. Cel puţin Deirdre va fi

acolo aşa că nu va trebui să-l vadă singură.

Ally părăsi camera de oaspeţi şi se îndreptă spre bucătărie. Nu se mai opri uimită în camera mare cât două etaje. Acum, văzu doar lambriurile frumoase din stejar. Cel puţin căldura şi bogăţia lemnului echilibra perfecţiunea albului pe care îl folosise designerul la interior.

Ar fi fost speriată de moarte să bea o cafea pe sofalele albe şi mari. I-ar fi fost şi mai frică să se apropie de draperiile albe din capătul camerei, de teamă să nu le păteze.

În acea primă noapte când sosise, Burke privise în jurul camerei de parcă i-ar fi citit în ochi.

— Este cam deprimant? întrebase el.

Ally se eschivă.

— Păi, schemele monocrome sunt la modă, din câte înţeleg. Este foarte, foarte sofisticat.

Ura de-a dreptul acest lucru, dar era oricum mai bine decât bucătăria.

— Asta mi-a spus şi decoratorul, spusese el dând din cap. Mi-a explicat că diferitele texturi de ton în ton măresc interesul vizual. Personal, mă gândeam că ceva în roşu sau galben ar fi mai interesant, dar Tiffany m-a convins că decoratorul avea dreptate.

— Ah, Tiffany… monstrul cu ochi verzi ai lui Ally îşi făcuse apariţia… Poate aş putea schimba câteva perne. Să adaug puţin roşu şi galben, dacă ai vrea?

— Sigur. Fă orice vrei, îi spuse el.

Apoi, Ally privi în jur cu interes. Stătuse întinsă în pat, visând cu ochii deschişi la ce ar face dacă ar fi casa ei.

Ezitând, Ally păşi în bucătăria enormă şi se înfurie. Majoritatea spitalelor nu aveau atâta oţel inoxidabil în sălile de operaţii. Granitul negru al tăbliilor strălucea rece în lumina fluorescentă. Era sigură că totul ar fi foarte potrivit pentru un spital.

O plită suficient de mare pentru cel mai expert bucătar, ocupa centrul unui perete. Totul era impecabil de curat, chiar dacă în aer se simţea miros de şuncă, ouă prăjite şi cafea proaspăt râşnită.

— Bună dimineaţa, doamnă Henry, salută Ally străduindu-se să dea o notă de veselie tonului ei.

Ally se simţea în acelaşi fel în care se simţise când fusese prezentată femeii: la fel de neînsemnată şi supărătoare ca o muscă. Într-un fel, simţea că doamna Henry ar dori s-o alunge din palatul ei de oţel.

Se uită dacă femeia nu avea un plici de muşte în apropierea ei.

— Îmi puteţi da o ceaşcă de cafea, vă rog?

— Bineînţeles, spuse Deirdre cu o voce indiferentă.

— Dă două, spuse Burke.

Ally tresări.

— Nu te-am auzit intrând.

Burke luă cele două ceşti în care Derirdre turnase cafea.

— Adu micul dejun la piscină, Deirdre, te rog!

Piscina şi curtea interioară erau frumuseţea casei. Ally şi-ar fi petrecut cu uşurinţă fiecare zi stând sub copertina acoperită cu bougainvillea, uitându-se la bazinul albastru care se afla în spatele casei.

Până la urmă, Ally căpătase curajul să deschidă draperiile albe în fiecare zi, când Deirdre termina de făcut curăţenie în acea parte a casei. Vederea era spectaculoasă. Se obişnuise să vadă acea scenă tropicală în fiecare dimineaţă.

Se trânti în scaunul ei preferat, cu faţa la piscină. O cascadă în miniatură clipocea vesel peste pietrele de la capătul piscinei şi se vărsa în apa albastră cristalină.

— Îţi place, nu-i aşa? întrebă Burke aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

— Pot spune cu sinceritate că-mi place la nebunie. Aproape că nu te mai gândeşti cum arată restul casei.

Imediat ce-i ieşiră vorbele, Ally îşi acoperi gura cu mâinile.

— Vai, n-am vrut să-ţi insult casa.

— Deci, nu-ţi place. De ce?

— Bucătăria seamănă cu o sală de operaţie, remarcă ea.

— Ţi-am spus să schimbi, dacă ceva nu-ţi place. Vreau să te simţi bine aici.

— Care-i problema? Nu voi fi aici atât de mult. Şi următoarea doamnă Winslow s-ar putea să nu fie mai încântată de gustul meu decât sunt eu de gustul decoratorului pe care l-ai angajat. Corect?

Burke simţi cum îl părăseşte buna dispoziţie.

— Corect, se răsti el şi-şi îndreptă atenţia asupra menajerei.

Aceasta puse tava cu micul dejun pe masă şi apoi se îndepărtă. Ally se gândi că părea să execute un salut militar.

— Domnule Winslow, spuse Deirdre. Este nevoie să revăd cu dumneavoastră, pregătirile pentru petrecere.

— Am o zi foarte încărcată, dar îţi voi telefona mai târziu.

Buzele lui Deirdre se subţiară.

— Foarte bine, dădu ea scurt din cap şi se întoarse în bucătărie.

Ally zâmbi.

— Eşti sigur că nu a fost în armată?

Zâmbi şi el.

— Este o învăţătoare pensionară, Ally.

Ally se cutremură.

— Pariez că acei copii au fost bucuroşi să-i sărbătorească pensionarea.

Burke îi oferi coşuleţul cu cornuri.

— Este puţin cam mohorâtă, dar nu-i poţi găsi niciun defect la gătit.

Ally alese un corn cu stafide şi luă untul.

— Foarte adevărat, spuse ea muşcând din cornul cald şi gemând de plăcere. La acest sunet, Burke se uită în sus. Îi plăcuse s-o facă să geamă aşa adânc şi jos din piept. Se foi pe scaun şi-şi aranjă şervetul strategic. Ally avea cel mai tulburător efect asupra lui.

Ally îl privise uitându-se la ea şi se înroşi. Îşi înghiţi cafeaua, recunoscătoare că era suficient de rece ca să nu-i ardă limba. Brusc, intimitatea micului dejun o şocă. Ea şi Burke se comportau ca un cuplu căsătorit.

Se auzi zgomotul porţii de la grădină. Ally se uită pieziş la Burke când Tiffany îşi făcu apariţia. Şi dimineaţa fusese atât de drăguţă până acum, gândi nefericită Ally.

— Bună, Burke, spuse Tiffany.

— Cum au decurs întâlnirile? întrebă Burke.

Tiffany remarcă prezenţa lui Ally şi dădu ţeapăn din cap, iar aceasta din urmă îi răspunse în acelaşi fel.

Tiffany se aşeză lângă Burke şi începu să-i raporteze detaliat întâlnirile. Ally o studie pe femeie în timp ce vorbea. Purta un costum de in alb. Jacheta era croită pe corp, iar fusta scurtă abia îi ajungea la jumătatea coapsei. Evident, femeia îşi considera picioarele frumoase. Din nefericire, avea dreptate.

Alături de proaspăta, neşifonata Tiffany, Ally se simţea murdară în tricoul ei galben, şortul albastru şi tenişi. Singura ei consolare era că dacă Tiffany intra în casă, ar fi devenit invizibilă în albul îmbrăcămintei sale faţă de albeaţa decorului. Gândul o făcu pe Ally să zâmbească. Când auzi cuvântul petrecere, ciuli urechile.

— Despre ce petrecere este vorba? întrebă ea. A menţionat-o şi doamna Henry.

— Petrecerea pentru Sakamoto, spuse Burke.

— Nu ştiu nimic despre asta, replică Ally, uşor jenată. Când va fi?

— Săptămâna viitoare când soseşte, bineînţeles, spuse Tiffany, adresându-se direct lui Ally pentru prima oară. Este vorba de afaceri.

Ally îşi scutură capul, nevenindu-i să creadă.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Asta-i problema? întrebă Burke. Îţi spun acum.

— Câţi oameni participă la această petrecere?

El dădu din umeri.

— Aproape o sută, cred.

— O sută! Şi tu ştii ce problemă mare este?

— Totul va fi comandat, spuse Tiffany dând din umeri.

— Nu va trebui să fac nimic, spuse el. Totul a fost planificat

— Noi folosim de obicei servicii comandate, interveni Tiffany. Sunt foarte…

— Nu-mi vine să cred, o întrerupse Ally, care i se adresă lui Burke. Cum se presupune că aş putea da o petrecere sâmbăta viitoare?

— Ţi-am spus, s-a aranjat. În afară de asta, gândeşte-te că este o parte a serviciului pe care mi-l faci.

— Nu sunt suficient de bine plătită ca să-l consider o parte a serviciului.

Ochii lui Tyffany se măriră:

— O plăteşti pentru…

Burke o întrerupse.

— Ce părere ai despre dublarea sumei pe care o primeşti?

El şi Ally se priviră ţintă şi niciunul dintre ei nu-şi plecă ochii.

— Splendid. Ce spui de două ori zero? întrebă Ally.

— Uf, poate ar trebui să plec? spuse Tiffany.

— Uite, Ally, nu este mare lucru. O sută de oameni pot să pară o hoardă, dar crede-mă, nu există comportări turbulente sau veselie, din nefericire. Aceste lucruri sunt plictisitoare de moarte.

— Atunci poate mă voi lipsi de ea. Urăsc petrecerile plictisitoare, spuse ea.

— Nu cred asta. Eşti gazda, pentru cei mai mulţi. Poate vei anima lucrurile.

— Ar fi trebuit să angajezi pe cineva să facă pe nevasta ta, bombăni ea.

— N-ar merge. Nu mai da înapoi, acum. Eşti nevasta mea şi-ţi vei juca rolul ca atare.

Tiffany se ridică în picioare.

— Când sunt în jurul vostru, mă simt invizibilă. Ne vedem la birou, Burke.

Nu se obosi să-i spună la revedere lui Ally înainte de a dispărea.

— Ce a apucat-o? întrebă Ally.

Burke dădu din umeri.

— Bănuiesc că nu voia micul dejun. Trebuie s-o şterg, spuse el uitându-se la ceas.

— N-am terminat de discutat.

— Ba da, am terminat. Cred că este o listă cu invitaţi pe masa de scris din dormitorul meu. Uită-te peste ea şi vorbim mai târziu.

Se întoarse să plece.

— Bănuiesc că vei avea nevoie să îmbraci ceva la petrecere. Am uitat asta când am fost la cumpărături sâmbătă… Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase portofelul, de unde scoase o carte de credit… Foloseşte-o. Trataţia mea. Poate cumpărăturile îţi vor uza din energia nervoasă, ca să fii prea obosită pentru a te certa diseară, zâmbi el. Şi ia

şi Jaguarul. Cheile sunt tot pe masa din dormitor.

Ally rămase cu gura căscată.

— Ai încredere în mine să-mi laşi scumpele tale posesiuni? Sunt onorată.

— Nu fi caraghioasă. Dar ai grijă de Jaguar.

Capitolul 6

Ally se schimbă în nişte pantaloni maro şi o bluză asortată, fără mâneci. Îşi trecu un pieptene prin păr şi-şi aplică puţin ruj pe buze înainte de a merge în camera lui Burke.

Imediat ce trecu pragul, îi simţi mirosul de after shave. Inspiră adânc şi închise ochii. Cât de intens ar fi mirosul dacă şi-ar apăsa buzele pe pielea lui? Prezenţa lui era atât de puternică în cameră, încât Ally se înfioră de parcă ar fi fost atinsă.

Se uită tânjind la patul masiv care ocupa mijlocul încăperii imense. Deirdre făcuse deja patul şi dăduse cu aspiratorul. Chiar dacă decoratorul iubitor de monocromie o şocase, dormitorul lui Burke avea mai multă personalitate decât restul casei.

Prezenţa lui era marcată în încăpere prin mirosul de colonie, hârtiile de pe masa de scris şi cartea, un roman de Tom Clancy, care stătea cu faţa în jos pe noptieră.

Ea încercă patul, aruncându-se în mijlocul cuverturii ivorii. Doar stând întinsă aici şi visând la Burke o făcu să ameţească de dor. Se întinse şi se răsfăţă în moliciunea mătăsii, întorcându-şi capul în cuvertură, pentru a-i simţi mirosul.

După câteva minute, Ally se ridică, nevrând să-i dea ocazia menajerei severe s-o găsească lenevind în patul stăpânului. Dar nu se putu abţine să nu se gândească la cum ar fi putut fi.

Văzu cheile peste un vraf de hârtii aflate pe masa de scris. Apoi observă hârtia de sub chei. Ally luă cheile şi citi mesajul scris cu litere apăsate.

„Ne întâlnim la birou pentru a mânca de prânz la amiază – dacă nu eşti prea laşă”.

— Oh, om nesuferit ce eşti! exclamă ea.

Făcu stânga-mprejur şi părăsi camera, uitând în iritarea ei să îndrepte cuvertura acolo unde şezuse.

Burke stătea în birou şi se uita pe geam. Dăduse de dracu’. Nu se putea gândi decât la Ally. Ar fi trebuit să se concentreze asupra rapoartelor de pe birouul lui, dar renunţase în urmă cu o oră.

Nerăbdător, se uită la ceas. Mai era încă o oră până la amiază. Va apărea Ally?

O bătaie în uşă îl trezi din reverie.

— Ce este, Dave?

— Vreau să ştii că o aduc pe Clarissa diseară.

— Minunat. Lui Meg i-ai spus deja?... Cum Dave încuviinţă din cap, Burke întrebă: Câţi vom fi?

— Cred că Meg a spus că a făcut rezervare pentru şaptesprezece, pentru cazul în care bunica lui Ally se simte în stare să conducă maşina

de la Galveston.

— Excelent, excelent. M-am oferit să trimit pe cineva după doamna Fletcher, dar ea nu ar fi acceptat. Poate că dacă vine, Ally nu s-ar mai simţi o intrusă.

Burke se uită afară pe fereastră. Nu-i remarcă pe copiii care se jucau în parcul de peste drum, nici pe mamele lor, care-i urmăreau. Cu ochii minţii, o vedea pe Ally. Cel puţin, o vedea în felul în care spera să fie diseară când o va aduce acasă de la cină – relaxată şi într-o dispoziţie bună de la camaraderia prietenilor lui, mâncarea bună şi a băuturilor reci. Burke zâmbi.

— Burke? întrebă Dave.

— Scuză-mă, Dave, se întoarse Burke. Altceva?

Dave chicoti:

— Bănuiesc că nu. Într-un fel am impresia că nu merită să te omori până nu trec următoarele două săptămâni. Şi nu mă refer la Sakamoto... Ridică o mână pentru a opri protestele lui Burke... Potoleşte-te omule. Oh, cred că ar trebui să-ţi spun. Frederick este pe drum.

Burke îl urmări pe prietenul şi vicepreşedintele lui plecând. Din nefericire, Dave avea dreptate. El nu părea să se concentreze în felul în care o făcea în mod normal şi nu se putea opri să nu viseze la Ally. Trebuind să-şi împartă căminul cu ea, îl făcea să stea ca pe ţăciuni.

Ce voia el în privinţa lui Ally? Crezuse că voia răzbunare. În loc de asta, îşi petrecea majoritatea orelor de trezie plănuind cum s-o atragă în patul lui şi a orelor de somn visând acelaşi lucru.

Când bunicul său îşi vârî capul pe uşă, Burke îi făcu semn să intre.

— Să ştii bunicule, că este numai vina ta, îl acuză el.

— Vai, dar ce am mai făcut?

— Este vorba despre Ally... Burke îşi trecu mâna prin păr... Mă înnebuneşte.

— Ce face, Burke?

— O grămadă de lucruri.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, umblă în şort şi tricou. Cel puţin ar putea să-şi pună ceva peste picioare, răbufni el. Şi apoi, îşi piaptănă părul jumătate în sus şi jumătate atârnând pe spate ca şi cum s-ar fi tăvălit în pat. Îşi vopseşte unghiile de la picioare cu acel roşu îndrăzneţ, sexy, ca să arate provocator.

— Da, spuse Frederick ironic, îmi dau seama că asta ar enerva un bărbat.

— Şi felul în care miroase.

— Urât?

— Nu! Măcar de ar fi aşa. Este vorba de acel parfum pe care-l

foloseşte. Am intrat astă-noapte şi i-am simţit parfumul de cum am păşit în camera de zi. Mă face să... Se întrerupse şi se înroşi. N-are importanţă.

— Încă te mai atrage? întrebă Frederick cu un zâmbet larg.

— Cu cât sunt mai mult lângă ea, cu atât devin mai confuz, spuse Burke. Ar trebui s-o fac pachet şi s-o trimit la Dallas cu prima ocazie.

— Păi nu este prea târziu. Poţi s-o pui pe Meg să facă o rezervare la următorul zbor.

— Nu, nu pot face asta.

— De ce nu? Este o problemă simplă, care se poate rezolva cu un telefon la o linie aeriană.

Burke se mişcă, neliniştit.

— Nu este aşa de uşor.

— De ce nu?

— Nu este şi gata. Să schimbăm subiectul. Te-ai hotărât să vii la cină cu noi diseară?

— S-ar putea să trec pe acolo. Trebuie să fug, acum. Doar am vrut să cercetez terenul, cum s-ar spune.

Frederick de-abia aştepta să iasă din biroul lui Burke, să poată da un telefon.

— Scumpo, merge minunat. Lucrurile progresează în felul în care am crezut. Aşa bunic, aşa nepot, bănuiesc... Chicoti, apoi întrebă: Spune-mi, te-ai uitat peste calendar şi ai ales o dată pentru noi?

Când Ally conduse spre clădirea lui Burke, văzu staţionând maşina lui Frederick. El vorbea la celular. Cel puţin era un semn bun. Poate că norocul ei se schimba. Imediat ce-l văzu că pune telefonul deoparte, alergă la el.

— Bunicule, trebuie să mă ajuţi.

— Ally, Ally, ce te supără?

— Am nevoie să mă duci la aeroport cât mai repede posibil.

— Ce? De ce vrei să fac asta?

Părea dezorientat de propunerea ei.

— Pentru că atunci când Burke o să vadă ce i s-a întâmplat maşinii lui, o să mă ucidă. Apoi va intra la închisoare şi viaţa lui va fi distrusă.

Frederick râse.

— Dumnezeule, pentru o clipă m-ai speriat. Acum, de ce eşti aşa de supărată?

— Vino cu mine, îl luă ea de braţ şi-l duse în partea dreaptă a maşinii. Uită-te doar, şopti ea.

— Oh, Doamne.

Frederick înconjură maşina şi se uită la portiera dreaptă boţită.

— Nu a fost vina mea, oftă Ally, încercând să-şi reţină lacrimile.

Burke o s-o urască precis acum.

— Spune-mi. Ce s-a întâmplat?

Ea dădu din umeri, neputincioasă.

— Nu ştiu. Am ieşit afară din magazinul Neiman-Marcus şi am văzut imediat. Cineva trebuie să fi intrat cu spatele în Jaguar şi a şters-o! Fără să se deranjeze să-şi lase numele sau adresa!

Frederick scutură din cap.

— Ei bine, astfel de lucruri se mai întâmplă.

— Burke o să mă omoare, nu-i aşa?

— Nu. Explică-i şi o să înţeleagă.

— Dar el iubeşte această blestemată de maşină, spuse ea printre lacrimi.

Frederick aprobă din cap. Voia să-i spună că Burke o iubea pe ea şi mai mult, dar nu îndrăznea s-o facă. Era prea devreme încă. În afară de asta, aceste vorbe trebuia să vină de la Burke.

— Poţi să hmm, cum să spun delicat – să te abţii să-i spui până altă dată, spuse Frederick cu un zâmbet.

— Oh, nu. Nu pot face asta. Ar însemna să mint, protestă Ally.

Tocmai atunci, Burke ieşi pe uşa din faţă.

— Jaguarul meu! Ce i-ai făcut Jaguarului meu?

În loc de un ţipăt, întrebarea lui era o şoaptă intimă.

Ally tremura. Şi atunci, lacrimile porniră şuvoi, nemaiputând fi ţinute în frâu.

— Îmi pare rău. Oh, Burke, este oribil. Mă simt îngrozitor din cauza asta.

Fără să ştie cum s-a întâmplat, se trezi în braţele lui. Mâinile lui îi mângâiau părul şi-i murmura cuvinte lipsite de înţeles. Era minunat, gândi ea. Euforia îi alungă nefericirea şi savură să fie în braţele lui. Dacă ar fi ştiut că se va simţi aşa grozav, i-ar fi şifonat portiera cu mult timp în urmă. Oftă şi-şi trase nasul.

Burke îşi scoase batista şi i-o dădu. O văzu pe Tiffany ieşind din clădire şi-i făcu cu mâna. Ea nu-i răspunse. Bineînţeles, era încă supărată pe el, chiar dacă se întorsese la comportamentul obişnuit, de serviciu.

Tiffany ajunse în dreptul Jaguarului şi se aplecă.

— Ţţţ, spuse ea.

Mângâie cu degetele noua zgârietură a maşinii şi apoi se uită în sus.

— Vai, vai. Sunt întotdeauna uluită cum scapă de responsabilităţi unele femei, vărsând lacrimi, spuse Tiffany.

Capul lui Ally se ridică brusc.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit. N-am vorbit încet.

— Nu încerc să mă eschivez de la responsabilităţi. O să plătesc pentru stricăciunea maşinii lui Burke.

— Eşti sigură că îţi poţi permite?

Ally văzu roşu.

— Să fii sigură că pot! Îmi pot permite chiar să am sâni de silicon că ai tăi dacă aş vrea!

— Uh, hai să mergem, spuse Burke intervenind repede între cele două femei.

— E-n regulă Burke. N-am de gând s-o atac pe pretinsa ta nevastă, se miorlăi Tiffany, O femeie care se foloseşte de lacrimi ca ea trebuie să insulte pe cineva despre care ştie că este mai isteaţă, arată mai bine şi este mult mai atrăgătoare fizic. Este unicul mod în care poate concura cu mine.

Ca să-şi încheie discursul, se sprijini de Burke şi-l sărută pe gură.

— Te văd mai târziu iubitule, spuse ea şi-l bătu pe obraz.

Burke nu ştia dacă el sau Ally era mai şocat de ce spusese partenera lui de afaceri. Ce o apucase pe Tiff? Rămas fără cuvinte, o urmări pe Tiffany îndepărtându-se şi mergând într-un fel în care nu o văzuse niciodată.

Ally şuieră printre dinţi:

— Deci, tu şi Tiffany sunteţi doar parteneri de afaceri? Urma să aveţi o căsătorie de convenienţă? ha!

Era geloasă! într-un fel, asta nu-l tulbura cum îl tulbura odată.

— Bănuiesc că nu vom mai mânca împreună? întrebă Burke.

Zâmbea ca şi cum ar fi fost fericit de ceva. Ce ar fi putut să fie, Ally nu putea ghici.

Ally avea nevoie de ajutor. Se înşelase în privinţa lui Burke Winslow. Să-l înveţe cum este să fii gelos? Ce caraghios – tocmai când primise o lecţie astăzi. Dar nu era prea târziu să schimbe situaţia. Îl va face pe Preston să se dea drept iubitul ei. El se va preta fiindcă avea un ridicat simţ al umorului.

— Preston, am nevoie de ajutorul tău, exclamă ea când el răspunse la telefon.

— Hei, Ally, pisicuţo. Te-ai răzgândit în privinţa rămasului la Houston?

Buna dispoziţie a lui Preston veni prin telefon de parcă ar fi fost în cameră.

— Preston, am încurcat-o.

— Este vorba despre fostul tău soţ?

— Cam aşa ceva.

— Ţi-am spus să nu te duci acolo. Ar fi trebuit să-i telefonezi aproape exsoţului tău.

Ally se strâmbă.

Crede-mă, îmi pare rău că nu ţi-am urmat sfatul. M-a şantajat să stau aici, dar este mult mai greu decât mi-am închipuit.

Preston izbucni în râs.

— Vrei să nu mai râzi? Nu este deloc distractiv.

— Ba da, este. Puternica Ally a cedat.

— Preston, nu este chiar aşa. Doar că… vocea i se întrerupse.

— Dragoste? termină Preston pentru ea.

— Nu!… Nu, nu este, spuse ea cu vehemenţă. Bănuiesc că este doar dorinţă trupească.

— Poftim? întrebă el.

— Nu mă zeflemisi. Am douăzeci şi patru de ani. Pot avea dorinţe, dacă vreau.

El se opri din râs.

— Trebuie s-o văd şi pe asta.

— Decât să-ţi trimit o bandă video, de ce nu vii aici să vezi cu ochii tăi?

— Da. Cred că voi veni. Acum sunt ocupat cu piesa aceea pe care o fac pentru muzeu. Cred că-mi voi lua liber următoarea săptămână şi o să te vizitez.

— Ai vrea?

— Tu chiar vrei? întrebă el, părând surprins.

— Preston, voi fi fanul tău devotat pentru totdeauna dacă vei face asta.

— Ally, eşti bine?

— Este vorba de acea femeie. Acea Tiffany cu care urmează să se însoare. Mă înnebuneşte. Îl sărută chiar în faţa mea. Şi el încearcă să mă facă să cred că vede doar softuri de computere douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu că sunt geloasă. Dar chiar sunt. Dar n-am niciun motiv să fiu. Vreau să spun, bâigui ea, nu este ca şi când aş avea pretenţii asupra lui.

— Dar eşti nevasta lui, nu?

— Ba da, dar nu cu adevărat. Totul este aşa de confuz. Am nevoie de cineva care să mă susţină. Vii aici, Preston? Te rog să vii.

— Sigur, Alli, cum să nu! Pentru ce sunt prietenii?

Ally dădu o atenţie specială înfăţişării ei în acea seară. Se hotărî să-şi lase părul liber peste umeri. Îşi ondulă şi-şi dădu cu fixativ pletele negre şi petrecu mai mult timp decât în mod obişnuit să-şi aranjeze coafura. Studie buclele răvăşite şi dădu din cap. Era exact efectul pe care şi-l dorea.

Intenţiona să fie la timp la petrecere, dar intenţiona să-l facă pe Burke să aştepte până în ultimul minut să plece. Preston îi spusese că va închiria o maşină la aeroport şi va fi la casa lui Burke la timp, pentru a-i face rezervarea la restaurant.

De-acum, Preston ar trebui să sune în orice moment la uşă, gândi ea.

Spera ca ea să fi avut suficientă îndrăzneală pentru a-l prezenta

drept iubitul ei.

Îşi controlă înfăţişarea în oglindă. Rochia roşie i se învârtea sexy deasupra genunchilor. Corsajul strâmt îi punea în valoare sânii. Era genul de rochie care îl făcea pe un bărbat să se uite şi a doua oară. Spera că-l va face pe Burke s-o vadă ca pe o femeie atrăgătoare. Poate l-ar putea convinge pe Preston să-şi vâre nasul în ceafa ei, sau s-o privească languros.

Când nu mai avu răbdare să aştepte, îşi luă poşeta de mătase şi sandalele asortate cu tocuri înalte. Pulsul i se accelerase când coborî la parter. Burke lenevea pe o sofa din salonul mare. Ea se opri brusc la picioarele scărilor.

Ochii lui o măsurară din cap până în picioare. Lăsă să-i scape un fluierat.

— Oau!

— Este potrivit cu locul în care mergem? întrebă ea, ştiind că este.

Toate pregătirile ei meritaseră. Se bucura de aprecierea lui.

— Nu cred că ai arăta mai bine în altceva, spuse Burke.

Ba putea, gândi el, imaginându-şi-o goală între cearşafurile lui. Îi plăcea că-i cumpărase haine. Se întreba dacă avea şi lenjerie roşie pe dedesubt, care să se asorteze cu rochia. Perspectiva aceasta îl duse cu gândul la noi fantezii.

— Îţi datorez cel puţin asta, spuse Burke. Când eram căsătoriţi, n-aveam destui bani să-ţi cumpăr o rochie.

— Sunt bucuroasă că ai reuşit aşa de bine, spuse Ally cu timiditate.

Se simţea neobişnuit de mândră de succesul lui.

— Mulţumesc. Nu pot spune că am făcut-o singur. Tiffany a contribuit la succes, la fel ca Dave şi Craig, şi alţii pe care îi vei întâlni în această seară.

— Oh, iar Tiffany, spuse Ally simţind o înţepătură de gelozie la aprecierea lui despre incomparabila Tiffany.

Se auzi soneria.

— Este probabil pentru mine, spuse ea cu răsuflarea oprită şi dorindu-şi brusc să nu-l fi chemat pe Preston. Eu... ăă... aştept un prieten.

Avea sentimentul că asta o să facă mai mult rău decât bine. Se grăbi spre uşă. Îl auzi pe Burke în spatele ei. Când deschise uşa şi-l văzu pe Preston, avu o presimţire. El arăta de parcă ar fi păşit de pe coperta unei reviste.

Cu păr negru ca tăciunele şi ochi albaştri cuceritori, Preston era de departe cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Dar pălea în comparaţie cu Burke, hotărî ea, văzându-i pe cei doi bărbaţi împreună pentru prima oară.

— Hei, Ally, pisicuţo, spuse Preston zâmbindu-i diabolic.

Ea se uită peste umăr şi întâlni privirea furioasă a lui Burke, realizând că făcuse o eroare serioasă de judecată.

Ally îl îmbrăţişă cum ar fi făcut-o cu orice prieten.

— Preston, ce drăguţ din partea ta că ai venit.

— Ally! Draga mea!

Preston o trase în braţele lui şi o sărută. Apoi, ochii i se deschiseră mari. Ally îl privi în ochi. El îi făcu cu ochiul, continuând să ignore faţa rugătoare a lui Ally.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Burke.

Ally se uită peste umăr la el. Faţa lui arăta ca un cer înainte de furtună.

Ally îl luă pe Preston de braţ şi-l trase în casă.

— Oh, Burke, el este Preston Kesey. Prietenul meu de la Dallas.

Ce făcuse oare?

— Hei, spuse Preston întinzând mâna.

Burke îi privi mâna de parcă ţinea o otravă exotică. Apoi o luă şi o strânse până la zdrobire. Din nefericire, prietenul lui Ally era mai puternic decât arăta. Burke mârâi şi întrerupse contactul.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Winslow, spuse Preston.

Burke mârâi în replică.

— Mda. La fel şi mie, Pesto.

— Preston, îl corectă Ally. I-am telefonat lui Preston astăzi să-i cer să aibă grijă de apartamentul meu. Şi am tot vorbit, trecând de la un lucru la altul şi iată-l aici, termină ea cu un zâmbet strălucitor.

— Da, spuse Preston. Ştii cum este. Nu putem suporta să fim departe unul de altul.

El încercă s-o sărute pe Ally pe obraz, dar aceasta întoarse capul şi el se alese cu o gură plină de păr.

— Ia-ţi mâinile – şi gura – de pe nevasta mea! ţipă Burke.

Preston zâmbi agale.

— Hei, potoleşte-te, omule. S-ar putea să fie nevasta ta, dar este iubita mea.

Această constatare înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Ally sări imediat:

— Ascultă, Burke, doar nu mă invidiezi că am un prieten, nu? în fond, tu îi ai pe Dave şi Craig, pe fratele tău şi pe Tiffany.

Tiffany!

Deci, despre asta era vorba. Ar fi trebuit să ştie, gândi Burke. Ea trebuie să se fi dus drept acasă şi să-i fi cerut lui Preston să vină aici. De ce această şmecherie, conspiraţie… Voia să se joace?

Burke va fi drăguţ şi amabil chiar dacă asta l-ar omorî. N-ar trebui să fie greu, acum când ştia la ce joc se aştepta să participe.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama la început cine eşti. Eşti prietenul ei special de la Dallas, nu-i aşa?

— Prieten special? repetă Preston… Ochii lui râdeau spre Ally. Îi luă o şuviţă de păr şi o înfăşură în jurul degetului… Da, bănuiesc că sunt. Nu prea mulţi prieteni ar merge atât de departe, nu-i aşa Ally, pisicuţo?

Ochii ei promiseră că-i va plăti pentru asta.

— Deci se presupune că plecaţi la cină, nu? întrebă el.

Burke era tentat să spună că el nu era invitat.

— Da, aşa este, Preston. Ai venit cu o maşină de închiriat.

— Acesta-i Preston, spuse Ally.

Preston zâmbi doar şi încuviinţă din cap spre Burke, de parcă ar fi descoperit ceva amuzant.

Burke se strâmbă.

— Las-o în faţă. Noi vom lua ce a mai rămas din Jaguarul meu. Tu şi Ally vă puteţi înghesui în faţă pentru a mai recupera din ultimele câteva zile când aţi fost despărţiţi. Ar trebui să fie o seară mare!

Burke era împărţit între amuzament şi gelozie, Pe de o parte, gândea că schema transparentă a lui Ally era hilară. Pe de altă parte, nu aprecia ca această reptilă împopoţonată s-o pipăie în faţa lui.

Pentru Ally, fură cele mai neplăcute treizeci de minute din viaţa ei, atât cât dură drumul de la casa lui Burke la restaurant. Stătea înghesuită între doi bărbaţi solizi, speriată de moarte că Preston va spune ceva care s-o dea de gol. Dar Preston îşi jucă rolul ca un actor. Ba chiar puţin prea bine.

Burke arăta de parcă suferea de o indigestie severă când întinse cheile de la Jaguar valetului de la restaurantul mexican.

— Nu te obosi să fii prea grijuliu cu ea, mormăi el.

Restaurantul arăta ca o versiune hollywoodiană a unui sat mexican din 1930. Lumini colorate conturau acoperişul. Pereţii erau vopsiţi să pară vechi. Cactuşi şi ghivece mari cu petunii şi brgonii ornau curtea interioară.

O bandă de cântăreţi mexicani se adăuga zgomotului, dar pe Ally nu o deranja. Dacă ar fi fost cu adevărat zgomot, poate că n-ar fi trebuit să converseze cu Preston. Ştia că prietenul ei o va ironiza fără milă în legătură cu asta.

Se încruntă. Încercă să-şi reamintească seara de la biserică. De ce crezuse că este necesar să-l convingă pe Burke că avea un amant? Era vina lui, hotărî ea, iritată de ridicolul situaţiei în care se găsea.

Şeful de sală îi conduse spre mesele din spate. Ally mergea între Burke şi Preston, simţindu-se ca un condamnat escortat spre ultima masă.

Ally se uită la oamenii care stăteau la masă şi strigă:

— Bunico! Ce faci aici?

— Tânărul tău amabil m-a invitat, spuse femeia atrăgătoare cu părul argintiu… Se îndreptă spre Frederick Winslow şi zâmbi. Nepotul tău

este atât de atent.

— Da, încuviinţă Frederick. Aşa bunic, aşa nepot.

— Doamnă Fletcher, este o plăcere să vă văd din nou. Sunt atât de bucuros că aţi putut veni, spuse Burke.

Îi ţinu scaunul lui Ally să se aşeze, dar Preston îi trăsese şi el un scaun.

Ally se uită la cele două scaune şi-i trecu prin minte că va urma o lungă, lungă seară.

Capitolul 7

Seara se dovedi una dintre cele mai frustrante pe care Ally o petrecuse. Pe de o parte îi plăcea să fie cu oamenii la care ţinea, dar nu-i văzuse prea mult în ultimii ani, ca bunică-sa, bunicul lui Burke, Rod, Dave şi Craig, gândi ea cu invidie.

Pe de altă parte, la vremea când îşi terminase tocăniţa mexicană, era gata să-l ia la bătaie pe soţul ei doar cu numele. Acesta îşi petrecuse seara ignorând-o şi dându-i atenţie lui Tiffany. Nu-l văzuse niciodată comportându-se aşa… aşa de revoltător de romantic.

Prima dată când se aplecase spre Tiffany şi-i şoptise cu gura aproape de urechea ei, Ally vrusese să-l smulgă de lângă ea. Trebuise să se obişnuiască şi să se uite cum schimbă între ei râsete intime – şoapte. I se făcea rău când îl observa cum murmură nimicuri dulci în urechea femeii.

Râsul lui Tiffany îi zgâria nervii. De fiecare dată când râdea îşi acoperea gura cu mâna, apoi îi zâmbea încurajator lui Burke. Îi făceau plăcere atenţiile lui. Evident, se sărutaseră şi se împăcaseră după tărăboiul de la biserică. De fapt, Ally bănuia că era martora împăcării lor. Ce norocoasă sunt! gândi ea cu acreală.

Era total dezgustător, hotărî ea, aplecându-se repede, ca şi cum şi-ar fi scăpat şervetul. Manevra ei evitase cu succes buzele lui Preston. În timpul lungii seri, devenise foarte precaută cu prietenul ei. Era o dilemă dintre cele mai iritante – care bărbat o înfuria mai mult, Burke care flirta făţiş, sau Preston care părea determinat s-o trateze pe Ally cu aceeaşi atenţie romantică pe care Burke o arăta faţă de Tiffany.

Să mai crezi că se îngrijorase dacă va fi în stare să-l convingă pe Preston să se comporte ca un amant… La naiba, dacă o va mai face mult pe iubitorul, îl va acuza de hărţuire sexuală.

Tocmai atunci apăru şi capul lui Preston lângă al ei.

— Ar trebui să ne oprim să ne întâlnim aşa, spuse el rânjind ca un prost.

— Credeam că mi-a căzut şervetul, spuse Ally.

— Bănuiesc că nu, hm?

Ally porni să se ridice, dar Preston o opri cu o mână pe umăr.

— Spune-mi, Ally, pisicuţo, care este povestea cu Tiffany?

— Ce vrei să spui?

— Este cu adevărat prinsă?

— Trage propriile tale concluzii. Soţul meu nu-şi poate ţine mâinile departe de ea.

Preston zâmbi.

— Da. Am remarcat. Bine.

— Bine? Aş spune că este dezgustător şi revoltător.

Ally auzi un scaun scârţâind pe pardoseala de ceramică, apoi capul lui Burke se alătură capului ei şi al lui Preston, aproape de paviment.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Burke.

— Pisicuţa Ally voia să vorbească între patru ochi cu mine, Bark, spuse Preston.

— Numele este Burke, Percy.

— Bine, bine. Dacă mă scuzi, mi-a venit tot sângele în cap. Cred că o să merg în jurul mesei să vorbesc cu ceilalţi musafiri.

Preston se ridică şi-şi trase scaunul.

— Pisicuţa Ally, hm? răbufni Burke. Şi cum ai primit această poreclă?

— Foloseşte-ţi imaginaţia, spuse Ally răutăcioasă.

Ea se ridică şi inspiră adânc. Văzu că Preston plecase să discute cu Rod.

Burke se ridică şi el şi se întoarse către Tiffany. Ally încercă să nu-l observe, dar de această dată, n-o atinse şi nu-i vorbi. În loc de asta, vorbi peste ea cu bunicul lui.

Ally încercă să-l ignore. Conversă peste masă cu bunică-sa. Bunica Edith părea că se distrează de minune. Râsese şi vorbise cu Frederick majoritatea serii, după cum remarcase Ally.

Ally îl văzu pe Burke făcând un comentariu despre vacanţa pe care Frederick şi-o programase.

— Oh, bunicule, spuse Ally, pleci şi dumneata în croazieră?

Cum el încuviinţă din cap, ea spuse:

— Tot aşa şi bunica mea. A fost anul trecut şi a participat la un bal.

— Şi bunicul a fost anul trecut, spuse Burke. Unde plecaţi, doamnă Fletcher?

Edith Fletcher îşi flutură mâna.

— Oh, agenţia se ocupă. Am uitat locurile unde ne oprim.

— Dar nu ai spus că te-ai distrat aşa de bine încât ai luat aceeaşi excursie şi anul acesta? întrebă Ally.

Atunci, spre mirarea ei, bunica se înroşi. Nu credea că o mai văzuse pe bunică-sa îmbujorându-se înainte. Spre şi mai marea ei surprindere, femeia spuse:

— Oh, draga mea, mi-a trecut ora de culcare. Cred că trebuie să plec.

Îi mulţumi lui Burke, spuse la revedere şi plecă.

Ally se uită la ceas. De-abia era ora zece. Nu o cunoscuse niciodată pe bunica ducându-se la culcare înainte de unu dimineaţa. Exista chiar şi o glumă – ea era bufniţa familiei.

După câteva minute, Frederick se ridică.

— Cred că voi pleca şi eu. Această petrecere este pentru tineri. Şi un tip bătrân ca mine are nevoie să fie în pat pentru a-şi face somnul de frumuseţe.

Burke îl observă plecând.

— Sunt îngrijorat în privinţa lui, Rod, spuse el peste masă.

— Crezi că se simte bine? întrebă Ally, îngrijorată şi ea.

— Cred că se simte prea bine, chicoti Rod.

— Ce vrei să spui? întrebă Burke.

— Vreau să spun că este îndrăgostit, spuse Rod cu un zâmbet sofisticat.

— Nu! îl contrazise Burke. De unde ţi-a venit această idee?

— Pentru că am intrat ieri în bucătărie şi l-am auzit vorbind la telefon. Îşi stabilea o întâlnire târzie pentru astă-seară. S-o fi dus el să se urce în pat, dar nu într-al lui. Asta-i părerea mea.

— Măi să fiu al naibii, fluieră Burke. Şmecher bătrân… Ştii cumva cine este? îl întrebă pe Rod.

— Nţţţ. Şi nici nu spune. A zis să-mi văd de treaba mea şi să-mi ţin gura.

Ally îşi dorea ca bunică-sa să-şi găsească pe cineva ca Frederick. Bunica Edith fusese singură de când Ally era copil. Începu să spună ceva dar atenţia îi fu atrasă de Preston care făcuse înconjurul mesei şi acum se aşezase pe un scaun de lângă Tiffany. Îşi închise brusc gura.

Ce avea această femeie de atrăgea orice bărbat? Sigur, era frumoasă şi bine clădită, gândi Ally cu ciudă, dar trebuia ca şi Preston să cadă în cap după ea?

Toţi păreau adânciţi în conversaţii. Numai ea şi Burke nu aveau ce discuta. Uitându-se în jur, constată că-i place corpul executiv de la „Byte Me”. Era un amestec interesant de bărbaţi şi femei, mai bătrâni sau mai tineri decât Burke, care păreau să fie cei mai buni în probleme de computere, din ceea ce auzise discutându-se la masă.

O acceptaseră cu toţii de parcă n-ar fi fost nimic deosebit la o nevastă care-şi face apariţia după şase ani. Judecând după mutrele lor zâmbitoare îşi închipui că povestea de la nunta lui Burke făcuse turul oraşului.

— Deci, spune-mi, Tiffany, cum ai ajuns să te încurci cu această şleahtă de maniaci?

Tiffany îl privi în ochi şi se trezi că nu este în stare să gândească prea coerent. Stătuse ca vrăjită din momentul în care el intrase şi fusese prezentat grupului. Nu întâlnise niciodată pe cineva care s-o facă să-i bată inima atât de tare. Era convinsă că va face un atac dacă aceasta nu-şi încetinea bătăile.

Fără a se simţi bine cu mici conversaţii, de obicei discuta afaceri – ale ei sau ale lumii, în general. Dar pe moment, nu-i veni nimic în minte să spună.

Preston nu clipise când o privise în ochii ei verzi ca frunzele proaspete dintr-o dimineaţă de primăvară. După părerea lui, era

perfectă. Ceva la ea îl făcuse să acţioneze mai îndrăzneţ decât făcuse cu orice altă femeie pe care abia o cunoscuse. Se întinse şi-i atinse mâna. Strecurându-şi degetele peste pielea netedă, îi încercui încheietura mâinii şi simţi pulsul bătând nebuneşte. Asta îi spuse tot ce era nevoie să ştie.

— Cred că tu şi cu mine avem multe în comun, spuse el.

Tiffany îi studie gura şi se întrebă cum ar fi s-o simtă peste a ei. Nu mai avusese un astfel de gând în toţi cei douăzeci şi şase de ani ai ei.

— Am o diplomă în finanţe şi sunt coproprietară la această companie, spuse ea pe nerăsuflate.

Ochii lui Preston se opriră pe buzele ei. Le mângâie cu ochii, imaginându-şi cum ar fi să le sărute.

— Eu am o diplomă în artă. Pictez capodopere care se vând rar.

Tiffany se mişcă, chiar dacă foarte uşor, spre el.

— Ai dreptate, murmură ea, avem multe în comun.

Chelneriţa apăru să mai ia comenzi de băutură.

— La naiba cu caloriile, spuse Ally. Vreau o altă margarita rece. Fără sare.

— Ce vrei să spui în legătură cu caloriile? întrebă Burke imediat ce chelneriţa plecă.

Ally era puţin jenată că auzise. Dădu din umeri.

— De obicei, mă limitez la o singură băutură. Alcoolul face parte dintre alimentele bogate în calorii, de care mă pot lipsi în general.

— De când te îngrijorează caloriile? N-ai avut niciodată probleme cu greutatea.

Ally râse.

— Asta arată cât de puţine ştii despre mine.

El îşi întoarse scaunul şi o privi cu toată atenţia.

— Spune-mi ce nu ştiu, o provocă el.

— Bine, o voi face. Până în ultima clasă de liceu, am fost grasă.

— Fugi de-aici! spuse Burke cu o expresie care arăta clar că nu crede o iotă.

— Este adevărat, insistă Ally.

Chelneriţa le puse băuturile în faţă. Fiecare îşi luă paharul şi Burke îl ridică pe al lui.

— Pentru încheierea cu succes a acestei înţelegeri, toastă el.

Ally îşi ciocni paharul de al lui. Ideea ei de încheiere cu succes presupunea o schimbare radicală. Dar era vina ei că îl căutase. Sorbi din pai, lăsând să-i intre amestecul delicios şi rece în gură.

— Este minunat. Îmi place gustul de acru-sărat.

Luă bucata de lămâie de pe marginea paharului şi muşcă din ea. Apoi îşi linse picăturile de lămâie de pe buze.

Burke se gândi că nu va fi în stare să se controleze. Voia să guste şi

el lămâia… de pe buzele ei.

— Şi spune-mi, dacă erai grasă, cum de erai slabă ca un băţ când ne-am cunoscut? reuşi el să întrebe.

— Înainte de ultima clasă, am hotărât că m-am săturat să fiu sora cea grasă a lui Claine. Claine era atât de superbă şi de deşteaptă. Eu nu eram nici pe departe ca ea.

— N-am avut ocazia s-o cunosc pe sora ta, dar mi-e greu să cred că nu o eclipsai.

Aprecierea lui o mişca. Era oare efectul alcoolului?

— Claine nu vine prea mult pe acasă. Acum este la Paris de opt ani.

— Dar nu era posibil să-ţi ajungă nici măcar la degetul mic.

— Jur că este adevărat. Am început dieta înainte de a începe şcoala şi m-am apucat de jogging. Uram să alerg, totuşi, aşa că am hotărât să reduc caloriile până pierd din greutate. La terminare, reuşisem, în special prin voinţă şi flămânzire.

— Nu este rău pentru corp? se încruntă el.

— Ba da. Pierzi greutate, dar ai tendinţa s-o recapeţi imediat. În cazul meu, eram atât de înnebunită să rămân slabă, încât am făcut lucruri prosteşti ca să nu mă îngraş. Crede-mă, n-ai vrea să ştii.

— Dar nu mai faci asta, nu? păru el îngrijorat.

— Nu. Din fericire, după ce ne-am despărţit, mi-am venit în fire. A luat ceva timp, dar am învăţat să mănânc hrană sănătoasă şi ce-i mai important, am învăţat să iubesc gimnastica.

Se uită în jos, jenată.

— E nostim, dar când am încetat să mă înfometez şi am început să duc o viaţă sănătoasă, am încetat să mă văd ca pe o fată grasă. Înainte de asta, de fiecare dată când mă uitam în oglindă, asta vedeam.

Voia să-i spună că asta era sursa nesiguranţei ei, dar nu putea să-i ofere sufletul pe tavă.

— Nu mi te pot imagina în acest fel. Când te-am văzut pe plajă în acea zi în care ne-am cunoscut… Uh! Mi s-a tăiat răsuflarea.

Ally voi să-i spună că şi ea simţise la fel.

— Ghicesc că este una din acele poveşti de succes despre dietă. Nu ţi-ai căpătat niciodată greutatea înapoi?

— Am încercat când ne-am despărţit, mărturisi Ally.

— Cum?

— Am mâncat în prostie, dar îmi dispăruse plăcerea şi am renunţat. Peste ani, am mai pus câteva kilograme, dar este din cauză că am mai multă masă musculară, acum.

— Şi arăţi grozav, spuse cu căldură Burke.

Ally rămase perplexă de complimentul lui.

— Mulţumesc, spuse ea.

Ar fi vrut să-l sărute. Vorbele lui însemnau mult pentru ea.

Burke se aplecă spre ea. Se întinse şi-şi lipi palma de obrazul ei.

— Frumoasa Ally, spuse el.

— Hei, Brike, ia-ţi mâinile de pe femeia mea, spuse Preston în spatele lor.

Ally tresări. Burke înţepeni.

— Cine spune că este femeia ta?

— Este! De aceea mi-a telefonat şi mi-a cerut să vin aici. Îi era dor de mine… Făcu cu ochiul… Ştii ce vreau să spun?

Lui Ally îi venea să-l strângă de gât pe Preston. Comportamentul lui era abominabil. Era timpul să aibă o discuţie cu el despre acest rol al lui de amant.

— Oh, ştiu exact ce vrei să spui, zise Burke.

I-ar fi plăcut să-l strângă de gât pe om. Las-o pe Ally s-o şteargă cu acest imbecil. Îi va arăta el. Se ridică în picioare şi-şi căută cheile în buzunarele de la pantaloni. Le aruncă în faţă lui Ally.

— De ce să nu iei Jaguarul şi să-l duci pe Pierce înapoi la maşina lui? Pe mine mă va aduce Tiffany, după… se întrerupse el sugestiv.

Ally se întoarse către Preston cu un zâmbet atât de strălucitor încât o durea.

— Grozavă idee. Să plecăm acum, Preston, astfel vom avea restul serii împreună.

— Cum spui tu, Ally pisicuţo.

Burke scrâşni din dinţi. Ura ca acest om să-i fi pus nevestei lui o poreclă atât de revoltătoare!

— Bine, spuse Burke aşezându-se.

Trase de scaunul lui Tiffany.

— Ce… bâigui Tiffany, vărsându-şi băutura la mişcarea bruscă a scaunului de către Burke.

Iubita lui Frederick îl întâmpină când acesta sosi. El luă paharul cu vin roşu oferit de ea. Se rezemă de sofaua ei şi oftă.

— Obosit? întrebă ea încet.

El ridică o mână.

— Este un pic de condus până aici.

— Dar merită. Nu? glumi ea.

— Absolut.

El sorbi din vin fără a-i părăsi fericirea.

— Deci cum merg lucrurile? întrebă el.

Ea îşi încreţi sprâncenele.

— Nu ştiu, Freddy. Încep să mă întreb dacă a fost o idee bună.

— Nu te întreba. A fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Cei doi îşi aparţin unul altuia. Îmi cunosc nepotul. Ştiu prin ce a trecut după ce s-au despărţit. Are nevoie de ea. Va merge.

Ea râse.

— Dacă tu spui aşa…

— Ei bine, asta şi ceva sex bun vor face treaba.

Zâmbi cu ochi strălucitori şi-i mângâie părul.

— Dacă tot am vorbit despre asta… îşi ridică sprâncenele întrebător.

— Credeam că eşti obosit, zâmbi ea.

— Draga mea, nu sunt niciodată obosit pentru asta.

— Bărbaţii! spuse ea cu dezgust prefăcut, aruncându-şi braţele de gâtul lui.

— Nu-mi vine să cred tupeul acestui mucos de Romeo, şuieră Burke, mişcând nervos scala de la radio.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Tiffany.

— Iubitul lui Ally, despre el, răbufni Burke stingând radioul.

— Nu este un mucos.

— Ea este suficient de bătrână să fie… sora lui mai mare.

— Şi eu sunt cu doi ani mai mare ca Ally, spuse Tiffany cu un oftat.

— Ce legătură are asta cu orice altceva? întrebă Burke şi fără a mai aştepta un răspuns, spuse furios:

Felul în care şuşoteau şi se vârau unul în altul la masă, mi-a întors stomacul pe dos. Nu puteau aştepta până ajung în spatele unor uşi ca să se comporte aşa?

— Am înţeles eu greşit? întrebă Tiffany încet.

— Ce vede la puştiul ăla? întrebă Burke, ignorând întrebarea lui Tiffany.

— Poate că dacă soţia ta nu l-ar fi încurajat, nu s-ar fi comportat atât de scandalos. O femeie dă tonul într-o relaţie. Aş zice că nevasta ta joacă tare.

— Tiffany, ţi-am spus vreodată că vorbeşti prea mult?

Ai văzut cum se comportă Tiffany? întrebă Ally trăgând cu putere de schimbătorul de viteze al Jaguarului.

Preston se strâmbă.

— Aceste lucruri nu sunt făcute din cauciuc, Ally. Ia-o mai uşor cu biata maşină.

Ally îl fulgeră cu privirea.

— Şi tu, cum te explici pe tine, domnule?

— Ce vrei să spui? întrebă Preston. M-am prefăcut pentru a-l face gelos pe soţul tău sau cine este el. Doar nu de asta ai vrut să vin aici?

— Te-ai învârtit tot timpul în jurul lui Tiffany. Nu era suficient că-l învârteşte pe Burke pe degete, dar a trebuit ca şi prietenul meu cel mai bun să cadă în plasă.

Preston râse.

— Hai să judecăm mai bine lucrurile. Ce te-a supărat mai mult? Pe mine flirtând cu Tiffany sau pe Burke flirtând cu ea toată noaptea?

— Să mai crezi că a încercat să mă convingă că nunta cu ea era o

căsătorie de convenienţă, spuse ea mânuind cu brutalitate maneta maşinii.

— Nu ştiu pentru cine să-mi pară mai rău, spuse Preston. Pentru tine, sau pentru această biată maşină.

Capitolul 8

Ally îl văzu pe Preston plecând cu Mustangul. Cel puţin avusese norocul să dea peste o maşină decentă la agenţia de închirieri. Poate dacă ar fi avut şi ea noroc, nu s-ar fi aflat acum în această situaţie neplăcută. Se întoarse să plece, dar se opri când văzu farurile măturând aleea.

Oh, nu. Burke şi Tiffany. Spera ca ei să n-o fi văzut. Intră repede în casă, nevrând să fie martora sărutului lor de noapte bună… sau la ceva şi mai rău. Poate că dacă stătea în camera ei şi nu-l vedea pe Burke până în seara petrecerii pentru Sakamoto, va fi în stare să-şi păstreze demnitatea intactă. Nu voia ca el să-şi dea seama că era încă o dată victima monstrului cu ochi verzi. Pe moment, se simţea mai geloasă decât fusese vreodată. Poate din cauză că-l dorea mai mult decât crezuse că este posibil.

Singurul lucru care o salva era faptul că el nu încercase s-o seducă. Cu excepţia acestei dimineţi când îl surprinsese în pat şi păruse complet imun la tot ce-i atrăsese unul spre altul. Nu înţelegea cum era posibil. Îi rănea orgoliul că nu încercase nimic cu ea. Oare era de nedorit?

— Înfruntă asta, Ally Fletcher, murmură ea când urcă scările spre camera ei. Eşti nefericită lângă el şi nefericită departe de el. Pe scurt, eşti o catastrofă.

Epuizată, Ally se hotărî la un duş şi apoi în pat. Era mai bine decât să asculte murmurul vocilor de la parter. Nu voia să ştie ce se întâmpla în camera mare, sau şi mai rău, în dormitorul lui Burke.

Din nefericire, două ore mai târziu, Ally încă se foia şi se întorcea de pe o parte pe alta. Duşul cald nu o ajutase. Nici număratul oilor nu avea efect… Poate că un pahar de lapte va fi mai eficient, gândi ea, azvârlind cuvertura.

Burke ridică vasul cu lapte din frigider şi chiar în acel moment se aprinse lumina.

— Oh, nu ştiam că eşti treaz, spuse Ally, strângându-şi cordonul de la halat.

Inima îi tresări la vederea lui Burke, îmbrăcat doar în blugi. Picioarele lui erau goale. Tot aşa îi era şi pieptul, gândi ea, ochii ei desfătându-se pe pielea lui bronzată. Când îşi dădu seama că el îi remarca privirea, se uită imediat în altă parte.

— Mi-era sete, spuse el. M-am gândit să beau nişte lapte. Vrei şi tu?

Ally înghiţi în sec. Precis voia şi ea.

— Lapte? Vreau, spuse ea în grabă.

Faţa i se îmbujoră. Spera ca el să nu observe. Amândoi se întoarseră şi se întinseră după vas în acelaşi timp. Braţul lui îi atinse sânii. Ea se

dădu înapoi.

— Scuză-mă, bâigui el.

— Nicio problemă.

Îşi strânse din nou cordonul, atât de tare încât o durea. La naiba cu blestemaţii ei de hormoni!

Burke umplu două pahare şi-i întinse unul.

— Mulţumesc.

Ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei, gândi ea. În loc de asta, îşi trase scaunul şi se aşeză la masă, ignorându-şi propriul bun-simţ. Burke i se alătură la masă. Îşi şterse palmele brusc transpirate, de blugi. Îi era teamă să-şi deschidă gura, ca să nu-i ceară să-l însoţească în pat. Tăcerea era atât de adâncă, încât îşi închipui că ea îl putea auzi cum îşi înghiţea laptele.

Ally urmărea gâtul lui Burke când înghiţea. Îi plăceau umerii lui. Uitându-se la el, simţi că o furnică locuri care nu o mai furnicaseră de multă vreme. Îşi roti paharul de lapte iarăşi şi iarăşi. Nu-l mai voia. Voia să simtă gura lui peste a ei, mâinile lui pe trupul ei, senzaţia pielii lui sub mâinile ei.

— Uf! Ally luă un şerveţel de hârtie şi-şi şterse fruntea. Este cald aici.

— Acum că ai menţionat acest lucru, ai dreptate, îşi şterse şi Burke fruntea cu şerveţelul. De ce nu mergem în pat? Acolo este întotdeauna răcoare noaptea, lângă piscină.

— Sună bine, spuse Ally.

Burke o conduse prin camera mare, mintea lucrându-i repede la o nouă schemă. Când ajunseră în holul ce ducea spre dormitorul lui, el se opri.

— Nu am putea ieşi pe uşile de sticlă de la camera mare?

— Am pus alarma la acelea, putem ieşi printr-una de la dormitorul meu, îi explică el.

— Oh, O.K.

Ea se lăsase convinsă. Uşurat, el aprinse lumina din hol. Ştia că n-o putea impresiona cu gravurile lui. Ei nu-i plăcea arta contemporană cu toate că cheltuise atât de mulţi bani. Poate că trupul lui o va impresiona.

Intrară în dormitor. După o privire rapidă la patul masiv din centrul camerei cu cuvertura şifonată, Ally îşi feri ochii. Avea destule necazuri cu gândurile ei ca să mai aibă nevoie şi de acest stimulent. Trebuia să lupte împotriva acestei atracţii. Dar era atât de slabă, şi el atât de atrăgător.

— Hei, vrei să înoţi? întrebă Burke.

— Nu am costum.

— Şi? îşi înălţă el o sprânceană.

Ally inspiră repede.

— Cred că ar trebui să mă duc în patul meu.

— De ce? Care-i problema? Ţi-e frică că nu-ţi poţi controla impulsul?

Ally înţepeni.

— Nu am probleme cu controlul meu, minţi ea. Numai că nu vreau să crezi că o să ne apucăm să facem amor.

El n-o păcălea pe Ally. Ea intui brusc motivul adevărat pentru care o ademenise în camera lui. Şi nici nu exista de aici o ieşire prin uşi de sticlă. Se înfioră în întregime. De indignare, îşi spuse ea. Nu de dorinţă.

— Burke Winslow, am o veste pentru tine. Nu mă culc cu tine.

Burke simţi cum îi scade un pic controlul.

Ea nu păruse să aibă o problemă când fusese mult prea prietenoasă cu acel tip Pearsall.

— Ei bine am şi eu o veste pentru tine, Ally pisicuţo. Nu ţi-am cerut s-o faci.

— Bine. Fiindcă nu am de gând… Nu se simţea atât de triumfătoare pe cât ar fi trebuit; într-un fel, refuzul lui categoric o deranja… Dar în cazul în care eram interesată, ceea ce nu sunt, ai spune nu?

Merse spre perete şi apăsă pe unul din butoane. Bazinul piscinei se lumină.

Burke veni unde era ea şi apăsă pe un alt buton. Brusc, străluciră lumini în interiorul bazinului, transformându-l într-o bijuterie scânteietoare.

— Ce frumos! exclamă Ally.

— Din câte îmi amintesc, spuse Burke, când eram căsătoriţi nu am fost prea înflăcăraţi.

Era un mod de a înfuria o pisică, gândi Burke cu ingeniozitate.

Cuvintele lui o mâhniră pe Ally. Apăsă pe un alt buton. O muzică difuză începu să se audă din difuzoarele ascunse. Un solo de saxofon senzual umplu camera. Grozav. Asta era exact ceea ce lipsea, gândi ea, realizând dintr-odată cât de periculos de nesigure îi erau emoţiile. Ea începu să oprească acel comutator, dar mâna lui Burke o acoperi pe a ei.

— Las-o, spuse el.

Inima lui Ally bătea atât de tare, încât fu sigură că el o putea auzi. Respiraţia îi deveni sacadată.

— Nostim, spuse ea, nefiind în stare să reziste provocării lui şi ştiind că se vâra în bucluc. Eu îmi amintesc de altceva. Nu-ţi puteai ţine mâinile departe de mine.

Burke întinse mâna şi atinse cu indexul curba obrazului ei. Mângâie în jos pielea mătăsoasă.

— Biata Ally. Trebuie să suferi de amnezie. Tu şi cu mine nu ne împăcam când era vorba de sex.

Degetul continuă de-a lungul gâtului şi se opri la bariera halatului.

Ally îi imită gestul cu excepţia că nu-şi opri mişcarea degetului la gât. Continuă să-şi mişte degetul încet, fiecare celulă nervoasă din vârful lui furnicând de dorinţă, când trasă o linie de la obraz la pieptul lui, peste sfârcurile pietroase şi în jos spre talia de la blugi.

Ştia că se joacă acum cu focul, dar nu se putea opri.

— Poate că tu eşti cel cu memoria selectivă.

Burke gemu şi gâfâi.

— În visurile tale, dulceaţo.

El îşi ţinu răsuflarea şi blugii îi dezgoliră pântecul. Degetul lui Ally se mişcă în spaţiul îngust şi se opri.

Nu purta chiloţi, realiză ea.

Inima ei bătu mai puternic şi rosti cu mare efort, vocea fiindu-i răguşită de dorinţă:

— Nu în visurile mele, puiule, îl zeflemisi ea.

Ally de-abia se mai ţinea pe picioare, într-atât de tare îi tremurau genunchii. Îşi simţea trupul de parcă era pe cale să ia foc. Îşi sprijini fruntea de pieptul lui. Tremura.

— Nu pierd niciun vis despre tine cu mine în pat.

— Patul tău sau al meu? întrebă el, gâfâind.

— Al tău. Este mai aproape, spuse ea desfăcându-şi halatul.

— Oh, Ally!

Burke o cuprinse în braţe şi o duse în patul imens, aşezând-o cu grijă, ca şi cum ar fi fost o păpuşă de porţelan care s-ar putea sparge.

Apoi, controlul lui se făcu ţăndări. Ally se simţea de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej. Cămaşa ei dispăru repede, ca şi blugii lui, şi în cele din urmă ea avea ce dorise – trupul lui lângă al ei.

Atingerea lui era tot ce-şi amintea. Sărutările lui o făceau să-şi piardă răsuflarea.

Ally se rostogoli deasupra şi-şi asumă poziţia superioară, ghidându-l şi spunându-i ce voia.

— Dorinţa ta este ordin pentru mine, şopti Burke, delectându-se cu această nouă Ally. Se îmbătă în posedarea lui de către ea. Deşi minţise spunând că nu făcuseră sex grozav când fuseseră căsătoriţi, nu fusese nimic ca acum.

Ally fusese întotdeauna ezitantă, realiză el brusc. Acum era o parteneră egală. Era mai bine ca înainte. Nevasta lui devenise o forţă formidabilă, cu care aveai de-a face.

Ce o făcuse atât de agresivă în pat? Se încruntă. Nu-i plăcea numele care-i veni în minte.

Ally îi sărută cuta de încruntare. Se mişcă rapid, de teamă să nu se trezească înainte ca visul să-şi atingă apogeul.

Apoi, ea îi strigă numele. Burke îi urmărea trupul în convulsii, satisfăcut că îi oferise asta. Apoi veni şi propria lui eliberare.

Ally se prăbuşi peste el. Burke îi sărută buclele umede ce căzuseră peste faţă.

Ally îşi apăsă faţa în pieptul lui. Se ascundea, părea îngrozită de ceea ce se întâmplase, ca să-l privească în faţă. Ştiuse ce-i face el. De ce căzuse oare în ghearele lui? îi şopti mica voce a conştiinţei. Nu căzuse. Se aruncase cu capul înainte.

Dar Tiffany? îi şopti aceeaşi voce. Ally se foi, neliniştită. El este soţul meu, îşi răspunse ea. Nu al ei.

Dacă fac sex cu el, atunci va rămâne soţul meu. Gândul o entuziasmă brusc.

Îi simţea mâinile pipăind-o. Ar trebui să plece. Chiar ar trebui. Dar nu voia. Voia să rămână cu el. Să-l cucerească. Să-l câştige.

Mâinile lui îi alungară şi restul de voinţă care-i mai rămăsese. De data aceasta, el stabili ritmul. Ally crezu că va înnebuni. O întoarse cu spatele la saltea şi o făcu să-l privească în ochi. Ea îi bătu spatele cu pumnii, dar el nu se grăbi. Şi lui Ally îi plăcu fiecare minut chinuitor.

Când el nu se mai putu abţine, gemu şi se supuse implorărilor ei, oferindu-i fiecare plăcere pe care o cerea, ba chiar şi mai mult. Extenuat, se prăbuşi lângă ea şi mormăi:

— Pariez că Percy nu poate reuşi performanţa asta.

După câteva minute, vorbele lui îi pătrunseră în creierul amorţit. Ally deschise larg ochii. Burke sforăia uşor lângă ea.

Oh! Cum putea oare? Nu-l va ierta niciodată pentru asta, gândi Ally, eliberându-se din braţele lui. Repede, îşi puse cămaşa de noapte, îşi înfăşură halatul şi fugi spre camera de oaspeţi.

Cum putea fi Burke atât de crud? făcuse dragoste cu ea doar ca să fie chit cu Preston!

Capitolul 9

Ally dormi puţin în acea noapte. Prin minte i se perinda scena petrecută mereu şi mereu. Poate că îl judeca greşit pe Burke. Poate că ar trebui să-i dea o şansă să se scuze, sau să se explice.

Extenuată, adormi cu puţin înaintea zorilor. La ora când se dădu jos din pat, dimineaţa următoare, soarele ajunsese la zenit.

Ally avu grijă să-şi ascundă cearcănele de sub ochi şi să se facă prezentabilă. Când în cele din urmă căpătă curaj să coboare şi să se confrunte cu menajera cu buzele strânse, i se spuse că Burke nu va fi în acea seară la cină.

Rănită, Ally rătăci prin casă, gândindu-se că ar putea telefona. Orele treceau cu pas de melc. Se trânti pe canapeaua imensă din camera mare şi încercă să privească la televizor, dar fără succes.

La miezul nopţii, era într-o dispoziţie din cele mai proaste. El îşi avusese şansa, dar alesese să n-o folosească.

Durerea ei crescuse în următoarele zile.

Îl evită pe Burke pe cât de mult posibil, în următoarea săptămână.

Lua Jaguarul în fiecare zi, făcându-i plăcere să conducă maşina superbă. Burke nu-i ceruse niciodată cheile şi ea nu i le dăduse înapoi.

De fapt, nu se gândise deloc la ea. Se amăra că nu făcuse niciun efort să se scuze. Încercă să se convingă că nu-i păsa, dar nu era aşa. Îi păsa atât de tare, încât credea că inima i se va frânge de fiecare dată când se gândea la el.

Avusese dreptate. O căsătorie doar cu numele între ei doi nu va funcţiona. Într-un fel, această afirmaţie o consola prea puţin.

Era mult mai rău decât înainte. Îşi petrecea zilele încercând să-şi imagineze ce era. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că era suficient de matură ca să ştie cum se simte dragostea… şi suferea de un caz acut de dragoste.

Ally nu mai putea continua jocul de a-l face gelos cu bietul Preston. Planificase să-i spună asta lui Preston, dar brusc, şi el părea s-o evite. Era foarte rău. El ar fi putut s-o înveselească, gândi ea.

Cu o zi înaintea petrecerii pentru Sakamoto, se duse la Galveston să-şi viziteze bunica. Acum, conducea Jaguarul cu uşurinţă. Apăsă pe acceleraţie, dorindu-şi să fie piciorul lui Burke. Poate că o durere ascuţită l-ar trezi şi l-ar face să-şi vină în fire.

Parcurse în viteză drumul ce separa Galveston Island de câmpia texană.

Ziua însorită îi aduse aminte de călătoria la Galvewston din vara în care îl cunoscuse pe Burke. Crescând în Dallas, îşi petrecuse multe veri cu mama tatălui ei, în Galveston. Nu mai fusese din acea vară în care se îndrăgostise de Burke.

Încetinind, o luă pe drumul care ducea în oraş. Mintea îi era atât de plină de amintiri şi de regrete, încât nu putu aprecia frumuseţea leandrilor roşii de pe marile bulevarde.

Întoarse spre strada ce ducea spre ceea ce se numea Silk Stocking District, un cartier cu vile vechi şi case în stil victorian, unele supravieţuind uraganului distrugător din 1900.

Ally făcu o altă curbă şi intră pe aleea străjuită de crini în plină floare. Emoţia o gâtui când văzu casa alb-crem cu obloanele verzi. Întotdeauna îi plăcuse casa bunicii Edith.

Când ieşi din maşină, bunică-sa deschise uşa din faţă şi ieşi pe verandă.

Ally îi aruncă o privire şi strigă:

— Oh, bunico!

Urcă treptele în fugă şi se aruncă în braţele bunicii.

— Ce este copilă, ce s-a întâmplat? o bătu bunica pe spate, aşa cum făcea când era mică şi trebuia consolată.

— Totul, se smiorcăi Ally.

— Oh, draga mea, spuse Edith Fletcher. Să stăm pe verandă şi să-mi povesteşti. Am făcut nişte pâine cu banane azi-dimineaţă când mi-ai dat telefon. Cu nişte ceai verde, vom pune ţara la cale.

O duse pe Ally la scaunul balansoar, şi o obligă să se aşeze acolo, după care o legănă uşor.

— Eu găsesc că un legănat şi un ceai bun vindecă majoritatea bolilor vieţii.

O bătu pe Ally pe obraz şi-i zâmbi. Îi zâmbi şi Ally.

— Sper că ai dreptate.

În timp ce bunica era ocupată în bucătărie, Ally închise ochii şi-şi folosi picioarele pentru a-şi balansa scaunul. Mişcarea o linişti. Parfumul petuniilor şi leandrilor din curte îi relaxă muşchii încordaţi.

După un timp, Edith se întoarse cu o tavă pe care o puse pe o măsuţă din faţa unei bănci şi începu să toarne ceai aromat în două ceşti.

— Nu prea mi-e foame, spuse Ally.

Edith chicoti.

— Ghicesc că ai crescut, Ally. Mi-amintesc că atunci când erai mică, primul lucru pe care voiai să-l faci când erai rănită, era să mănânci.

Ally se strâmbă.

— Din fericire, m-am dezbărat de acest obicei, altfel aş fi cât o magazie.

— Ţi-am spus întotdeauna că maturitatea şi hormonii te vor scăpa de grăsimea de copil.

La aceasta, Ally trebui să râdă.

— Asta şi ţinând o dietă sănătoasă, fără a mai menţiona exerciţiile

fizice.

Ally luă farfuriuţa cu pâine de banane şi după ce luă o înghiţitură, o puse deoparte.

— Este cu adevărat bună, bunico.

— Bine, acum spune-mi care este problema ta? Este acel soţ al tău?

— Nu este soţul meu!

— Am proba contrariului, spuse Edith. Aşteaptă o clipă.

Intră în casă şi se întoarse imediat cu un vraf de hârtii într-o mapă albastră.

— Deci, de la asta se trage întregul dezastru.

— Nu fi aspră, Ally.

Edith îi întinse hârtiile.

— Este ciudat cum s-au găsit astea în aceeaşi zi în care Burke urma să se căsătorească, mormăi Ally.

— Oh, se înecă Edith, şi tuşi.

— Te simţi bine?

Edith dădu din cap, cu faţa foarte roşie.

— Da, bănuiesc că am înghiţit greşit, spuse ea schimbând repede subiectul. Ce o să porţi la marea petrecere de mâine-seară?

Ally dădu din umeri.

— Nu ştiu. Aveam o rochie zdrobitoare, dar nu văd ce sens are s-o îmbrac acum. Nu există nimeni căruia să-i pese.

— Dar Burke? Lui nu-i pasă?

— Mă îndoiesc. Lui nu-i pasă decât să-şi facă acea afacere… Se uită în altă parte, înghiţindu-şi lacrimile.

— Cred că te înşeli în privinţa lui Burke, spuse Edith cu înţelepciune. Poate că problema este că tu nu poţi vedea acea parte a lui. Ally îşi muşcă buza inferioară.

— Greşeşti. Îi văd acea parte. Bănuiesc că cea mai mare problemă este că eu vreau să fiu numărul unu ca prioritate în viaţa lui. Ţin prea mult. El nu are loc în viaţa lui pentru nimic altceva decât pentru blestemata companie a lui. Mă foloseşte doar pentru a încheia acea afacere. Ei bine, nu mă voi lăsa folosită, bunico.

— Sunt sigură că nu este adevărat. Burke ţine la tine, Ally. Cred că aceste două săptămâni au fost o ocazie rară pentru fiecare dintre voi să vadă ce a pierdut când ai plecat. Şi tu ai fost cea care a plecat, copilă.

Ally încuviinţă din cap, nefericită.

— Ştiu. Ştiu. Nu ştii de câte ori am regretat acea noapte. Cred că dacă aş putea da timpul înapoi aş proceda altfel. Am avut şansa mea şi i-am dat cu piciorul. Poate că eram încă prea necopţi amândoi, râse ea cu amărăciune. Poate că ar trebui să încercăm din nou peste alţi şase ani.

— Nu cred că un bărbat ca Burke Winslow va mai fi disponibil peste

alţi şase ani, spuse Edith.

— Ai dreptate, şopti Ally.

Ştiam că asta era ultima mea şansă şi am distrus-o. Am făcut ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Am zbârcit-o la fel de rău ca înainte.

— Ce naiba ai făcut aşa de rău? întrebă Edith.

Ally se înroşi ca focul. Nu-i putea spune bunicii despre noaptea ei de pasiune.

— Oh, înţeleg, spuse Edith. Păi, ezită ea, nu s-a mişcat pământul?

Ally scoase un mic chicotit.

— Bunico!

— S-ar putea să fiu bunica ta, dar ştiu ce important este sexul într-o relaţie, spuse ea. Deci, nu te-a întors pe dos?

— Nu! Nu este adevărat, îşi coborî Ally capul. A fost mai bine decât înainte, şopti ea.

— Din cauză că sunteţi amândoi mai maturi. Crede-mă draga mea, sexul când eşti tânăr nu se compară cu sexul când eşti mai în vârstă.

— Bunicuţo! Ally era şocată. N-o mai auzise niciodată pe bunică-sa vorbind atât de deschis. Edith continuă.

— Când v-aţi căsătorit nu eraţi decât nişte puşti, oftă ea. Întotdeauna m-am simţit responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Dacă n-ai fi stat cu mine în vara aceea, nu l-ai fi întâlnit niciodată pe Burke.

— Bunico, n-am ştiut că ai simţit aşa.

— Ei bine, aşa a fost. Nu am făcut nimic să îndrept lucrurile. Ally, ştiu că mama ta şi Frank m-au blamat întotdeauna pe mine. Credeam că fiul meu mă va renega după ce tu şi Burke aţi anunţat că vă căsătoriţi. Vai, ce supărat a fost!

— Atunci, de ce el şi mama nu au pus piciorul în prag? întrebă Ally.

Edith zâmbi.

— L-am întrebat acelaşi lucru. A spus că s-a uitat la tânărul tău şi s-a văzut pe el când a cunoscut-o prima oară pe mama ta.

— N-am ştiut niciodată asta, spuse Ally, minunându-se de această informaţie… îşi dădu ochii peste cap… îţi poţi închipui ce o să spună când vor afla despre acest fiasco?

— Păi, dacă nu iese nimic din asta…

— Şi nu va ieşi! o întrerupse Ally.

— Atunci, nu văd niciun motiv să le spui ceva, zise Edith. Eu voi tăcea, dacă vrei.

— Oh, bunico, eşti o bomboană.

— Doresc doar ca vârsta să fi adus mai multă înţelepciune, spuse Edith cu un zâmbet plin de afecţiune. Este greu să ştii dacă faci ceea ce trebuie când te amesteci în treburile altora.

— Tu nu te amesteci, spuse Ally şi o îmbrăţişă.

— Atunci, lasă-mă să mă amestec şi să te întreb asta. Dacă tu crezi

că Tiffany îl învârte pe Burke după deget, ce faci tu ca s-o contracarezi?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, pe vremea mea, dacă o femeie voia un bărbat, se ducea după el. Din câte văd, tu ai prioritate asupra omului tău. Chiar ai de gând să-l laşi fără nicio luptă?

— Dar tu nu înţelegi. El nu mă vrea. Cred că nu o vrea nici măcar pe Tiffany. Cred că ea chiar este o asociată de afaceri, spuse Ally cu sinceritate. Mi-ar părea bine pentru el dacă ar vrea-o pe Tiffany. Nu-mi place să mă gândesc că o să îmbătrânească fără cineva care să-l iubească.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Edith îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Eşti foarte înţeleaptă, copilă. Bărbaţii care sunt însuraţi cu afacerile lor de multe ori sfârşesc singuri. Şi uneori este prea târziu când realizează ceea ce au sacrificat.

— Nu vreau să i se întâmple lui Burke, şopti Ally.

— Atunci, luptă-te pentru el.

— Dar cum? Cum să îndepărtezi un bărbat de ceea ce iubeşte? Acea afacere a lui înseamnă pentru el mai mult decât orice în viaţă. Chiar nu ştiu ce să fac!

— Eşti sigură în privinţa asta? Lasă-mă să-ţi dau ceva la care să te gândeşti. Pentru un tangou trebuie doi.

Ally aştepta. În cele din urmă spuse:

— Trebuie pentru un tangou şi? ridică ea întrebătoare din sprâncene.

— Asta-i tot. Gândeşte-te la asta. Dacă tu ai obţinut ceva din noaptea aceea, ce părere ai despre el?

Ally simţi din nou cum se îmbujorează.

— Gândeşte-te la asta, dragă. Mai vrei ceai înainte de plecare? întrebă bunica ridicând ceainicul.

Capitolul 10

Diseară totul se va termina, gândi Burke, privindu-şi imaginea în oglindă. Firma de catering sosise cu oamenii şi miresme apetisante pluteau prin toată casa. Ultima dată când se dusese să controleze, văzuse că totul era gata.

Pe bufet străluceau tacâmuri de argint. Paharele de cristal scânteiau aşteptând barmanul. Camera era plină de flori proaspete. Chiar şi Deirdre Henry avea un zâmbet pe faţa osoasă. El ar trebui să fie încântat. Dar nu era.

Îşi controlă ceasul de aur când îşi prinse cureaua. Îi ceruse lui Tiffany şi restului personalului din firmă să-şi facă apariţia cu o oră mai devreme. Auzise soneria de mai multe ori şi-şi închipuise că sosiseră.

Astă-seară era ultima dată când va trebui s-o ducă pe Ally şi s-o prezinte ca pe nevasta lui. Ar fi trebuit să fie uşurat. Dar nu era.

Într-un fel, toată bucuria părea să-l părăsească pe măsură ce treceau zilele. Chiar şi Rod comentase că devenise prea iritabil. Totul era din vina lui Ally.

Nu avea importanţă că încercase să justifice dezertarea ei din acea noapte în care făcuseră dragoste… Asta îl rodea.

Nu fusese suficient de bun pentru ea? Nu o făcuse să se învârtă pământul cu ea în felul în care i se întâmplase lui când se uitaseră unul în ochii celuilalt?

Ea îl evitase constant în ziua următoare şi în ziua de după. Până la urmă, înţelesese că nu voia să-l vadă. Nu voia să vorbească cu el. Nu voia nici măcar să se uite la el, bănuia. Fugea de el aşa cum făcuse exact cu şase ani în urmă. Nu ştia de ce. Şi asta îl înnebunea.

Voia să vorbească despre asta cu ea. S-o întrebe de ce-i făcea asta lui, lor, dar mândria îl oprea. Ea îi mai frânsese inima o dată, dar asta nu-l oprise să se facă de râs şi să cadă în cap după ea din nou.

Bănuise că-şi petrece zilele cu acel blestemat de artist din Dallas. Cum dispoziţia lui Burke se înrăutăţea, fiecare părea să-l evite. Chiar şi Tiffany, care de obicei era imuna A la orice pe lume cu excepţia afacerilor, stătuse departe de birou.

Ei bine, la bine şi la rău, astă-seară era seara. Îşi îndreptă cravata. Muzica lui Gershwin îi ajunse la urechi. Orchestra pe care o angajase începuse să cânte.

— Este timpul spectacolului, spuse el imaginii din oglindă.

Burke tocmai urase bun venit bătrânului Sakamoto, îmbrăcat într-un sever costum negru şi fiului său Nishi, îmbrăcat într-un costum Armani scump. Vorbea cu Nishi când observă ochii tânărului mărindu-se de admiraţie.

Burke se uită peste umăr să vadă ce atrăsese atenţia lui Nishi. Simţi

cum faţa i se colorează. O să-i sucească gâtul lui Ally, imediat ce vor rămâne singuri. Cum îndrăznea să poarte ceva... ceva atât de provocator.

Atenţia fiecărui bărbat din încăpere era îndreptată asupra ei când merse spre el.

— Domnule Sakamoto, permiteţi-mi s-o prezint pe soţia mea, spuse Burke, înlănţuindu-şi mâinile cu ale ei şi trăgând-o lângă el şi asta fu greşeala lui.

Îi putea simţi acel parfum. Chiar gâtul îi arăta incredibil de sexy, cu firicele de păr negru care-i atingeau ceafa.

El spuse cu greutate:

— Ally este contabilă.

Simţea căldura emanând din carnea ei chiar dacă fiecare centimetru de piele era acoperit de la gât până la picioare. Trupul lui răspunse cu căldura proprie. Niciodată nu mai văzuse o rochie mai seducătoare.

Dantela neagră acoperea un corsaj adânc decoltat în faţă, care-i susţinea sânii prin nu se ştie ce magie la modă. Întregul ansamblu era mai erotic decât dacă n-ar fi purtat nimic.

Ally murmură un „bună” în japoneză, cu o plecăciune.

Spatele corsajului negru se adâncea până sub talie, remarcă Burke. Dantela neagră o acoperea de la gât în jos, făcându-l să ameţească de dorinţă.

Aproape avu un atac de inimă, îngrijorându-se ca materialul delicat ce-i susţinea sânii generoşi să nu crape. Scoase un oftat de uşurare când ea se îndreptă. Rochia rezistase presiunii. De el nu era prea sigur, totuşi.

— Ah! zâmbi Sakamoto. Ce drăguţ să fiu întâmpinat în propria mea limbă. Vorbiţi japoneza?

— Din păcate, nu, spuse Ally. Deşi am vrut întotdeauna să învăţ. Am avut o prietenă la colegiu care era de la Kyoto. Din fericire pentru mine, vorbea englezeşte. Ea este cea care m-a învăţat câteva cuvinte din limba dumneavoastră.

Burke se uită la Ally cu un nou respect. Îl făcuse pe Sakamoto senior să-i mănânce din palmă când el abia îi smulsese câteva vorbe.

Apoi, o prezentă pe Ally fiului lui Sakamoto. Ea îl fermecă şi pe Nishi Sakamoto. Femeia era o minune.

Ally conversă în voie cu Sakamoto. Burke se relaxă şi începu să se uite după Tiffany. Era nevoie ca aceasta să se implice în conversaţie cu Sakamoto şi fiul său. Nu-şi vedea partenera nicăieri.

Sosi un alt val de invitaţi. Spre marea consternare a lui Burke, aşa-zisul prieten al lui Ally, Preston, era cu ei. Cine îl invitase? De parcă nu ştia...

— Ally pisicuţo, strigă tare nenorocitul de tip, venind şi îmbrăţişând-

o.

Pentru o clipă, Burke se temu că rochia nu va trece testul de rezistenţă. Îşi desfăcu haina, gata să o arunce peste ea dacă se va dovedi necesar.

Ally zâmbi:

— Unde ai fost, străine? Te-am văzut mai des în Dallas decât aici.

Burke se uită la bărbat, surprins. Dacă el nu ocupase timpul lui

Ally, atunci ce făcuse ea în plimbările cu Jaguarul?

— Hei, Burke, cum merge? întrebă Preston, întinzându-i mâna.

— Bine, Presley, răspunse Burke, strângându-i mâna cu cât de multă putere avea.

Dar artistul se dovedi iarăşi plin de forţă.

Ally se întoarse spre Sakamoto şi fiul lui.

— El este prietenul meu Preston Kesey, din Dallas. Este un artist ale cărei lucrări apar în câteva colecţii proeminente din sud-vest, spuse ea.

— Un artist? în ce domeniu lucraţi, domnule Kesey? întrebă tânărul Sakamoto.

— Prefer uleiul, răspunse Preston, îndoindu-şi degetele de la mâna dreaptă. Deşi s-ar putea să treacă o vreme până să pot ţine o pensulă.

El şi Nishi vorbiră o vreme despre impresioniştii francezi. După câteva minute, Nishi scoase o carte de vizită şi i-o dădu lui Preston.

— Aş fi foarte interesat să vă văd munca. Vă rog, sunaţi-mă pentru a putea stabili o întâlnire.

Surprins, Preston zâmbi.

— De-abia aştept.

Nevrând să testeze mai mult răbdarea lui Burke, Ally profită de o pauză în conversaţie ca să se scuze politicos. Îl luă pe Preston de braţ, împingându-l către alt grup.

Burke privi mâinile strânse pe braţul bărbatului şi trebui să-şi folosească fiecare fărâmă de voinţă să nu sară să-i despartă.

Preston îşi roti mâna dreaptă şi-şi îndoi degetele.

— Mă voi bucura când tu şi cu Burke o să vă rezolvaţi problemele, spuse el.

— Ce vrei să spui? întrebă Ally, uitându-se la el. S-a întâmplat ceva cu mâna ta?

— Da, tu şi cu gorila ta de bărbat.

— Nu este bărbatul meu, Preston. Şi vorbeşti prostii.

— Ally, eşti atât de preocupată de el, că nu poţi vedea pădurea din cauza copacilor.

— Încetează să mai vorbeşti în şarade şi spune-mi la ce te referi, îl rugă Ally.

— Lasă-mă să-ţi demonstrez... Preston arătă spre Burke peste cameră. Acela părea adâncit în conversaţie.

Vezi bărbatul care nu-ţi este soţ?

Ea încuviinţă din cap.

— Observă, îi comandă el când o înconjură cu braţul.

Spre surprinderea ei, capul lui Burke se întoarse în direcţia lor. Chiar de aici îi putea vedea privirea furioasă.

— Te-ai prins? o întrebă Preston.

— Da, oftă ea tristă. Este gelos pe tine.

El îşi scutură capul.

— Nu asta ai vrut?

— Aşa am crezut. Dar hotărâsem că gelozia nu înseamnă nimic în ultimă instanţă. Înseamnă doar că cineva vrea să pună stăpânire pe tine, dar nu este sigur de stăpânirea lui. Eu nu vreau să fiu proprietatea lui. Şi în mod sigur nu vreau să fiu folosită pentru a se încheia o afacere.

Gelozia lui Burke o durea. El o posedase în cel mai esenţial mod şi nu-şi dăduse seama că îl iubea. Folosise noaptea lor de pasiune pentru a se umfla în pene şi a-şi arăta supremaţia faţă de Preston.

Ochii lui Preston căutau prin cameră.

— Tiffany n-a sosit încă?

— Nu cred, replică absentă Ally. Preston, dacă ai fi un tip gelos…

— Ceea ce nu sunt, spuse el cu un zâmbet ştrengăresc. Bănuiesc că din cauză că sunt mai mult în contact cu sentimentele mele decât majoritatea. Ia aminte că sunt un artist.

— Dar dacă erai şi nu voiai să fii, insistă ea, ce te-ar fi reţinut să nu devii gelos în primul rând?

El îi făcu cu ochiul.

— Autocontrolul.

Ea îl plesni peste braţ.

— Răspunde la întrebare!

— Bine. Singurul lucru care ar ajuta, într-adevăr, ar fi să ştii că posezi dragostea necondiţionată a celeilalte persoane.

Ally îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc, Preston.

— Ally, gemu el. Încerci să-mi suceşti capul?

Burke văzu roşu când o surprinse pe Ally sărutându-l pe Preston Kesey pe obraz, dar se linişti când o văzu părăsindu-şi prietenul şi îndreptându-se spre următorul grup de musafiri de lângă ea. Burke continuă conversaţia cu Sakamoto şi fiul lui în timp ce o urmărea pe Ally.

Ea văzu că toţi oaspeţii fuseseră prezentaţi şi primise băuturi. Se scuză şi merse spre alţi oaspeţi, controlând dacă era mâncare şi băutură din belşug.

El era plin de mândrie când o văzu cât de uşor intrase în rolul de

soţie. Era ca şi cum ar fi dat zeci de petreceri împreună, ani de zile.

— Soţia dumitale este nemaipomenită, dat fiind că nimeni nu ştia că există, adăugă Nishi.

— Fusesem înstrăinaţi, dar s-a terminat, spuse Burke.

— Dar v-aţi împăcat? întrebă Nishi.

Burke se uită la el, sesizând interesul din spatele întrebării politicoase.

Îşi dădu brusc seama că întregul lui viitor atârna în balanţă. Şi nu numai din cauza afacerii.

Uşa se deschise şi intră un alt grup de invitaţi. Când o văzu pe Tiffany, îi fu teamă ca privirea să nu-i joace feste.

— Văd că tocmai a sosit domnişoara Estes, murmură el celor doi bărbaţi. Mă scuzaţi dacă mă duc s-o aduc?

— Haina mea îţi stă la dispoziţie, mormăi Burke când ajunse lângă Tiffany.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Tiffany, uitându-se nervoasă în jur.

— Tiff, ce te-a găsit să îmbraci aşa ceva? întrebă Burke.

— M-am gândit că un costum de serviciu ar fi nelalocul lui aici, ripostă Tiffany. Ce nu este în regulă cu rochia mea?

— Asta-i o rochie? De-abia există material în ea pentru a o califica drept rochie.

Buzele lui Tiffany tremurară.

— Vrei să spui că nu sunt atrăgătoare?

Ally ajunse chiar atunci lângă ei. Aruncă o privire la expresia furioasă a lui Burke şi la ochii verzi şi imenşi ai lui Tiffany împăienjeniţi de lacrimi.

— Tiffany, spuse ea îmbrăţişând femeia. Arăţi minunat astă-seară.

— Chiar… chiar arăt? întrebă Tiffany, şovăielnic.

— Da, arăţi. Domnii Sakamoto senior şi junior sunt aici. Sunt sigură că doresc să discute cu tine.

Burke deschise gura să spună ceva, dar Ally îi aruncă o privire care îl făcu să-şi înghită cuvintele.

— De ce nu mergem la toaletă, o clipă? Burke poate continua să întreţină familia Sakamoto, propuse Ally.

— Sigur, spuse Burke. Nicio problemă. Alăturaţi-vă nouă imediat ce puteţi.

Se uită din nou la Tiffany. Arăta bine. Cel puţin nu era femeia lui ca să se îngrijoreze în privinţa ei.

— Uf, Tiff. M-am purtat necorespunzător. Arăţi fantastic.

— Într-adevăr, Burke? întrebă ea neliniştită.

— Într-adevăr.

Zâmbi când cele două femei plecară cu sandalele lor cu tocuri înalte. Scuturăde cap şi veni la domnul Sakamoto. Ce o apucase pe Tiffany?

— Domnişoara Estes va veni într-o clipă. Ea şi soţia mea au nişte treburi urgente, explică Burke, întrebându-se ce-şi spuneau cele două femei una alteia.

Ally îşi dorea ca Burke să fi încetat să se uite la ele.

— Ai fost foarte drăguţă cu mine, spuse Tiffany.

— Dar eu sunt gazda pentru cei mai mulţi, spuse Ally când intrară în toaleta de la parter şi încuie uşa după ele.

Luând un şerveţel, i-l întinse lui Tiffany.

— Mulţumesc.

Tiffany se şterse cu grijă pe sub ochi, cocoloşi şerveţelul şi oftă din greu.

— Cred că ar fi trebuit să port un costum.

— Nu. Arăţi grozav. Toţi bărbaţii se vor repezi la tine când te vei întoarce la petrecere, zâmbi ea.

— Mulţumesc, Ally… Tiffany îşi plecă ochii. Mi-ai răspunde la o întrebare?

— Cred că da. Care este întrebarea?

— Cât de serioasă este relaţia ta cu… se opri ea şi inspiră adânc.

— Cu Burke? termină Ally, neştiind ce să răspundă, fiindcă în fond, Tiffany ar fi trebuit să fie nevasta lui Burke acum.

— Nu! Cu Preston, spuse Tiffany, părând stânjenită.

— Cu Preston? râse Ally. Dumnezeule! Este un prieten. Cel mai bun prieten al meu. Nimic mai mult, Tiffany.

— Dar nu înţeleg modul cum s-a comportat la restaurant în acea seară. Şi Burke a spus că era amantul tău.

Ally avu bunul-simţ să roşească.

— Am inventat totul, Tiffany.

— Dar de ce ai făcut aşa ceva?

— Dintr-un milion de motive, niciunul dintre ele prea bun. Încercam să-l fac gelos, pe Burke – la fel de gelos cum obişnuiam eu să fiu, oftă ea. Cum încă se pare că sunt, când este vorba despre el. Eram geloasă pe tine, Tiffany.

Tiffany se îmbujoră.

— Din cauza glumei pe care am făcut-o la prânz, în aceeaşi zi, bănuiesc. Şi apoi din felul în care flirtam la restaurant. Îmi pare rău. Nu ştiu ce mi-a venit. Eram furioasă fiindcă ţi-ai bătut joc de nunta mea.

— Şi pentru că am înnebunit când te-am văzut stând lângă el în biserică. Te măritai cu soţul meu. Bineînţeles că Burke a complicat lucrurile când a sugerat că sunteţi amanţi, chiar dacă era o căsătorie de convenienţă. Aşa că am sugerat că am şi eu un amant.

Ochii lui Tiffany se măriră.

— Deci, încă îl iubeşti pe Burke.

— Mă declar vinovată, spuse Ally, lăsându-se pe şezlongul de lângă

perete.

Tiffany se aşează lângă ea.

— Asta este foarte nostim. Eşti îndrăgostită de Burke şi l-ai adus pe Preston să-l faci pe Burke gelos. Apoi eu mă îndrăgostesc de Preston şi sunt geloasă pe tine.

— Eşti îndrăgostită de Preston? se minună Ally, şi cum aceasta încuviinţă din cap, o îmbrăţişă. Dar este nemaipomenit, Preston este un tip grozav.

Zâmbetul lui Ally păli.

— Dar Burke?

— Ce-i cu el? întrebă Tiffany, aranjându-şi părul

Cineva ciocăni în uşă.

— Cred c-ar fi mai bine să dăm şi altcuiva şansa să intre, spuse Ally, tulburată de indiferenţa lui Tiffany, care nu părea să creadă că Burke va fi supărat că-l va părăsi.

— Hai să-i întâlnim pe domni, propuse Ally, când ieşiră din camera de toaletă.

— Ce ai de gând să faci cu Burke? întrebă Tiffany.

— Să fac? întrebă Ally, gândindu-se că era o întrebare ciudată. Oh, îmi voi juca rolul cât voi putea de bine. Apoi mă voi duce acasă la Dallas şi voi obţine divorţul aşa cum ne-am înţeles.

— Oh, spuse Tiffany încet. Îmi pare rău, Ally.

Ally o conduse pe tânără spre domnii japonezi.

— Iată-vă, zâmbi Burke. Domnilor, v-o prezint pe domnişoara Estes.

Tiffany se înclină politicos şi-i salută pe bărbaţi. Burke vorbi foarte puţin, în timp ce Ally ghida conversaţia. Ea o făcu pe Tiffany să scoată ce era mai bun în ea, permiţându-i să-şi etaleze cunoştinţele despre finanţe. Tiffany discuta despre cifre tot atât de uşor cum unii oameni cântă.

Asta până când îşi făcu apariţia Preston. Tiffany se opri în mijlocul unui cuvânt. Mai târziu, reuşi să-şi termine fraza, dar nu avu prea mare înţeles pentru nimeni.

Ally zâmbi, cunoscând motivul întreruperii bruşte a lui Tiffany. Se uită la Preston şi observă că mâna lui se mişca pe spatele acesteia. Nimeni altcineva nu văzu că degetele lui mângâiau alene pielea lui Tiffany.

Preston vorbi puţin cu Nishi Sakamoto, dar lui Tiffany îi pierise graiul. Lui Ally i se făcu milă de biata femeie şi spuse:

— Domnilor, ne puteţi scuza, vă rog, pe domnişoara Estes, domnul Kesey şi pe mine?

Spre surprinderea lui Burke, trioul se îndepărtă. Voia să-i urmeze, dar nu putea. Îi pierdu repede din vedere când dispărură în mulţime.

Burke îi atrase pe Dave Hernadez şi Craig Bishop în conversaţie.

Apoi, îi făcu să vorbească despre un nou joc la computer pe care îl creaseră. Imediat ce toţi cei patru se adânciră în conversaţie, se scuză şi plecă în căutarea lui Ally.

— Ar fi trebuit să ştiu că vei fi aici, spuse Burke, venind în spatele lui Ally. Chiar îţi place acest bazin, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi peste umăr.

— Da, îmi place. Este frumos aici, în lumina lunii.

Era cuprinsă de o adâncă tristeţe. Acum ştia adevărul despre dragoste. Nu exista cu adevărat când era ameninţată de gelozie.

Îl iubea pe Burke. Exista şansa să nu înceteze niciodată. Dar nu credea că poate spune acelaşi lucru despre el. Oh, bănuia că o iubise cu şase ani în urmă, dar ea distrusese acea iubire.

— Bună, frumoaso.

Buzele lui Burke îi atinseră pielea fină a cefei. Ea tremură drept răspuns. Singurul lucru rămas între ei era această dorinţă de netăgăduit.

— Nu face asta, abia şopti Ally.

— De ce nu? Eşti soţia mea, eu sunt soţul tău. Lumina lunii este îmbătătoare… O sărută din nou… Sunt nebun după tine.

Ally inspiră adânc.

— S-ar putea să fim soţ şi soţie acum, dar ce spui despre săptămâna viitoare, când o să mă duc acasă, la Dallas?

Burke îngheţă.

— Să te duci acasă?

— Da, spuse Ally, rugându-se ca el s-o ia în braţe şi să-i declare iubirea lui.

Burke se rezuma la sărutările lui, împrăştiindu-le pe gât şi pe linia bărbiei. Mâinile îi mângâiau trupul, insistând asupra dantelei ce-i acoperea vârfurile sânilor. Cu siguranţă, Ally se va înmuia şi va rămâne cu el.

— O să vedem când va sosi momentul, spuse el, folosindu-şi toată arta ca s-o mângâie cu buzele şi cu mâinile.

Ally se înfioră.

— Dar divorţul nostru?

Ea aştepta cuvintele de care avea nevoie. Dar cuvintele nu veneau.

Cum putea să vrea blestematul acela de divorţ? Mai ales după ceea ce experimentaseră împreună?

Gura lui o atinse uşor pe a ei.

— Hai, Ally, să nu mai vorbim despre asta acum. Nu simţi magia dintre noi?

O întoarse cu faţa la el. Îi cuprinse mijlocul şi o trase la el.

— Ţi-aminteşti ce bine a fost în acea noapte? întrebă el. Ne putem strecura printre uşile de acolo şi am fi în dormitorul meu într-o secundă.

Când o sărută, ea nu-i rezistă. În loc de asta, îşi puse toată inima în acest sărut. Îl săruta de parcă nu se mai putea opri. Răsuflarea lui deveni gâfâită.

— Te vreau, şopti ea. Am aşa mare nevoie de tine, Burke.

— Şi mă poţi avea, rosti el răguşit.

Ea îi simţea dorinţa evidentă. Dar încă nu spusese ceea ce avea Ally nevoie să audă – ce trebuia să audă înainte de a i se dărui din nou.

— Burke, te rog, spuse ea, intenţionând să-l roage să-i spună ce simte pentru ea.

— Îţi va plăcea, Ally, îi promise Burke. Îţi va plăcea mai mult decât ţi-a plăcut vreodată cu alt bărbat.

Ochii lui Ally se deschiseră brusc.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit, dulceaţă.

Îi sărută părul şi apoi gropiţa din colţul gurii.

— Numai eu îţi pot oferi plăcerea de care ai nevoie.

Gura lui alunecă în jos pe gât până în spatele urechii. O sărută acolo şi apoi începu să-i muşte uşor lobul, făcând-o să geamă de dorinţă.

— Te voi face să-ţi strigi plăcerea ca acum, îi şopti el lângă gât. Ca în noaptea aceea. Te voi iubi atât de intens încât nu-ţi vei mai aminti cum a fost în patul altui bărbat.

Ea îl împinse. El se împiedică şi căzu într-unul din scaunele de lângă piscină.

— Ce? Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu eşti înnebunit după mine. Tot ceea ce vrei este să închei această tranzacţie. Nu-ţi pasă de mine cu excepţia a ceea ce poţi stăpâni. O jucărie pe care să o păstrezi doar pentru tine. Ai ceva tupeu.

Ally era într-o stare de furie ieşită din comun.

— Patul altui bărbat? bătu ea mânioasă din picior. De ce nu explici acest comentariu?

Burke înjură în surdină, emoţional dat peste cap şi dorind-o atât de tare încât îl durea.

— Nu eu sunt cel care m-am lăudat cu cuceririle mele, ocoli el răspunsul.

— Ne întoarcem iarăşi? Nu m-am lăudat. Şi nu erau cuceriri, spuse Ally, apărându-se.

— Bine. Hai să vedem, cum ai formulat asta? Viaţa ta socială activă?

— Da, am una. Asta nu este acelaşi lucru cu a te culca cu orice bărbat care apare la orizont.

El pufni.

— Câţi bărbaţi îţi adulmecă urmele în Dallas?

— Eşti mârşav.

Ally îşi dădu drumul mâniei. Era mult mai bine decât durerea care o

aştepta.

— Eu? în ce soi de joc v-aţi vârât tu şi prietenul tău Preston? Ce ai făcut cu el când te-ai ascuns de mine?

— Eşti şi crud, spuse Ally.

— Recunosc o femeie în călduri când văd una şi… mă uit la ea acum. Te-ai îmbrăcat cu această rochie pentru a seduce, aşa că nu te obosi să negi.

— Nu înţelegi nimic.

Frustrat de continua ei respingere, Burke îi prinse braţul.

— Al naibii să fiu dacă o să te las să te dai în spectacol cu el sub acoperişul meu. Nici să nu te gândeşti să încerci să-l duci în patul tău pe furiş, ca să-ţi satisfaci dorinţa pe care am aprins-o în tine!

Ally îşi smulse braţul din mâna lui.

— Să nu te mai apropii de mine, altfel o să mă asigur că nu vei mai putea satisface nicio femeie multă vreme, Burke Winslow!

Preston şi Tiffany stătură ghemuiţi unul într-altul la umbra din spatele stejarului mare până când Burke se întoarse la petrecere. Acum nu era timpul s-o caute pe Ally şi s-o consoleze. Ori să se confrunte cu Burke ca să-i vâre minţile în căpăţâna lui tare.

— Am încercat să-i spun lui Ally, spuse Tiffany uitându-se în ochii lui Preston.

— Ce să-i spun, iubito? îi sărută Preston vârful nasului.

— Că Burke trebuie să fie încă îndrăgostit de ea. De ce altfel m-ar fi folosit ca s-o facă geloasă?

— Cum a făcut asta?

— Intre mine şi Burke nu a fost niciodată nimic în afară de prietenie, dar i-a sugerat lui Ally că am fi amanţi. Aminteşte-ţi de restaurant, când stăteai cu Ally. Ai văzut cât de ciudat se purta Burke?

— Ciudat?

— Da, şoptindu-mi… râzând cu mine. Este adevărat, flirtam cu el, doar pentru a fi chit cu Ally. Dar el nu s-a comportat niciodată aşa cu mine. Se prefăcea doar, ca să o facă pe ea geloasă. Şi în tot acest timp, îmi spunea glume tâmpite găsite pe internet.

— Glume? Credeam că-ţi spune lucruri sexy, parşive.

Preston îi sărută ochii închişi.

— Burke? îşi încreţi nasul Tiffany. Aş fi surprinsă să se gândească vreodată la sex.

— Crede-mă, se gândeşte, spuse Preston, sărutându-i gura.

Ally ajunse în dormitor fără ca cineva să fie martor al expresiei ei distruse. Avusese a doua şansă, dar nu fusese în stare să reaprindă dragostea pe care Burke o simţise cândva pentru ea.

Cu mâinile tremurânde, îşi studie înfăţişarea. În afară că era puţin palidă, nu arăta ca o femeie a cărei inimă fusese zdrobită.

Poate că maturitatea îi adusese un soi de acceptare şi înţelepciune, gândi ea tristă. Cel puţin învăţase că viaţa continuă. Într-un fel, funcţionezi şi te vindeci.

Îl iubea pe Burke. Era un fapt, şi sentimentele ei pentru el nu se vor schimba niciodată. El nu voia cu adevărat să fie căsătorit cu ea. Burke voia doar s-o prezinte ca pe a lui, ca să-l poată convinge pe Sakamoto de stabilitatea şi loialitatea lui.

Îl iubea suficient ca să încerce să-l ajute să-şi încheie tranzacţia cu succes, deşi se temea că afacerea va fi singurul lucru care conta pentru el.

Ally inspiră adânc şi se pregăti pentru performanţa vieţii sale. Cel puţin, îi putea oferi lui Burke tranzacţia Sakamoto, ca dar de despărţire.

Capitolul 11

În următoarele câteva ore, Ally jucă un rol care precis ar fi făcut-o să câştige un premiu academic, gândi ea făcând o pauză să-şi tragă răsuflarea.

Îi delectă pe Sakamoto-san şi pe Nishi-san cu anecdote după anecdote, toate destinate să accentueze relaţia stabilă pe care ea şi Burke o aveau. Poate că ar trebui să se apuce să scrie romane de ficţiune, gândi ea cu amărăciune, râzând politicoasă la ceva ce spunea Nishi.

Menajera veni să se consulte cu ea. Ally se scuză şi o urmă pe Deirdre în bucătărie. Cu coada ochiului, îl văzu pe Burke apropiindu-se de Sakamoto. Bun. Lasă-l să-şi facă jocul, gândi ea.

— Să mai deschidem şampanie, doamnă Winslow? Se face târziu. În curând vor începe să plece.

Ally se uită la cada cu gheaţă în care stăteau sticlele.

— Sigur. De ce nu? Deschide-le pe toate. Astfel voi avea şi eu una numai a mea, spuse ea.

— Foarte bine, spuse Deirdre ţeapănă.

Evident, o dezaproba. Bun, gândi Ally. Lasă-l pe sergentul de menajeră să o dezaprobe. Nu-i păsa. Aşteptă până când chelnerul umplu o tavă cu pahare de şampanie.

— Nu am mâncat sau băut nimic astă-seară, spuse Ally. Aşa că este vremea să mănânc, să beau şi să fiu veselă… Ridică un pahar şi i-l dădu lui Deirdre. Bea, doamnă Henry. Ai rămas în urmă. Şi eu la fel.

Cu asta, Ally goli paharul.

Deirdre Henry o privi îngrozită. Apoi, spre uimirea lui Ally, îşi goli propriul pahar într-o clipită.

Pe Ally o umflă râsul.

— La o parte!… Mai luă încă două pahare, ignorând expresia de avertizare a chelnerului… Uite, ia altul!

Când Deirdre îl ridică şi începu să înghită, Ally o opri.

— Mai bine ia-o mai încet, o sfătui ea.

Deirdre bâigui:

— Da, aveţi dreptate. Mulţumesc.

Ally zâmbi şi o bătu pe umăr.

— A fost plăcerea mea… Se întoarse să plece apoi se opri. Întorcându-se, spuse: Apropo, ai făcut o treabă bună. A fost o petrecere grozavă.

Femeia se făcu roşie ca focul.

— Mulţumesc, doamnă Winslow. Mă bucur că aţi remarcat.

Ally dădu din cap cu emfază şi părăsi bucătăria. Paharul de şampanie pe care-l dăduse pe gât îi dăduse o uşoară ameţeală. Îl goli şi

pe cel pe care-l ţinea în mână, pentru a-şi menţine senzaţia. Era mult mai bine aşa decât cu constrângerea de gheaţă pe care şi-o impusese când îl lăsase pe Burke în patio.

Merse printre oaspeţi pentru a se asigura că toţi se simt bine. Chiar ar fi trebuit să mănânce ceva, gândi ea, dar nu-i era deloc foame. Luă un alt pahar de şampanie de pe tava chelnerului şi-l urmări cum îşi croieşte drum prin încăpere.

Când chelnerul ajunse la Burke şi Sakamoto fu mulţumită că fiecare dintre ei luă câte un pahar. Poate că urmau să toasteze pentru încheierea cu succes a tranzacţiei, gândi ea, având un sentiment de deşertăciune.

Burke şi musafirii lui se aşezară într-un colţ liniştit. Ea îi observa şi fu recompensată să vadă feţele lor pline de zâmbete. Brusc, îl văzu pe Burke ridicând paharul spre ea drept salut.

Aşadar, Ally credea că singurul lucru pe care-l voia de la ea era să încheie tranzacţia? îi va arăta cât de tare se înşela.

— Soţia mea este foarte frumoasă, nu-i aşa? întrebă el.

— Extraordinar de frumoasă, spuse repede Nishi.

— Există doar o problemă, spuse Burke. Ea nu este chiar soţia mea.

— Soţia dumneavoastră nu este soţia dumneavoastră? îl chestionă Sakamoto, ţeapăn.

— Ei bine, este soţia mea, dar am divorţat. Acum şase ani. Numai că ea n-a completat niciodată actele, aşa că acum încă suntem căsătoriţi.

Burke simţea cum i se ia o greutate enormă de pe umeri. Dacă prin asta o va câştiga pe Ally înapoi, atunci acest gest de douăzeci de milioane de dolari va merita.

Sakamoto îi spuse ceva în japoneză fiului său.

— Şi o vedeţi pe domnişoara Estes acolo? Partenera mea de afaceri? arătă Burke cu degetul spre locul unde Tiffany stătea braţ la braţ cu Preston Kesey.

— Da, spuse Sakamoto. O domnişoară foarte drăguţă.

— Ea şi cu mine suntem logodiţi.

— Ce? spuseră la unison Nishi şi Sakamoto.

— Sau cel puţin am fost până când Ally şi-a făcut apariţia.

Cuvinte japoneze furioase începură să se schimbe între Sakamoto şi fiul lui.

Burke începu să realizeze ruinarea unui an întreg de negocieri. Dacă ai de gând să te distrugi, gândi el, atunci fă-o în stil mare!

— Şi vedeţi bărbatul cu care stă?

La încuviinţarea lor din cap, el spuse:

— Acolo este iubitul nevestei mele, de la Dallas.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sakamoto senior, sărind în picioare. Burke îşi sorbi şampania. Era timpul să termine cu asta.

Ally îşi luă la revedere cu căldură de la cei doi japonezi. Era recunoscătoare că hotărâseră să plece, deşi comentariile lor rapide în japoneză – fără a mai menţiona privirile ciudate adresate ei – o lăsară nedumerită.

După aceea, musafirii începură să dispară câte doi, câte trei. Când uşa se închise după ultimul, oftă uşurată.

— Ei bine, doamnă Henry, spuse ea obosită, aşa cum spune un vechi cântec, balamucul s-a terminat.

Deirdre se încruntă.

— Nu-mi amintesc exact aceste cuvinte.

Ally flutură din mână.

— Cuvinte diferite. Acelaşi înţeles. Această sticlă de şampanie şi cu mine avem o întâlnire.

Luă o sticlă plină pe jumătate şi un pahar şi se îndreptă spre scări. Urcatul scărilor era la fel de greu ca escaladarea unui munte, gândi ea, când în cele din urmă ajunse în camera ei. Intră şi încuie uşa dormitorului. Nu voia ca soţului ei să-i fie uşor, în cazul în care acesta ar fi hotărât să înceapă să-i vorbească despre drepturile conjugale.

Era extenuată. Îşi trase rochia de pe ea şi, cumva, găsi energia să-şi spele fardul de pe faţă şi să se spele pe dinţi. Dar era mult prea obosită să facă un duş şi să-şi spele părul de fixativul care-i menţinea coafura sofisticată.

Dădu la o parte cuvertura şi se trânti în pat. Apoi se întinse după sticla de şampanie. Nu mai băuse niciodată şampanie direct din sticlă, gândi ea, ducând-o la gură.

Nu prea se potrivea cu gustul de pastă de dinţi. Dar va acţiona minunat ca somnifer, gândi ea punând sticla pe noptieră şi strecurându-se sub cuvertură. Oftă şi într-o clipă adormi.

La un moment dat, să fi fost o oră sau opt ore mai târziu, se trezi din somn. Ceva – un zgomot – o trezise.

— Ally? Ally, lasă-mă să intru. Trebuie să vorbim.

— Să vorbim, pe naiba, mormăi ea.

Ştia ce avea Burke în cap şi nu avea nicio legătură cu o conversaţie. Îşi puse o pernă peste cap ca să nu-l mai audă.

Spre surprinderea ei se trezi în zori. Raze aurii se infiltrau printre jaluzelele de lemn şi cădeau pe pat.

Gemu şi se ridică în capul oaselor, trează de-a binelea, dar cu o durere cumplită de cap şi cu un gust amar în gură.

Totuşi, din motive necunoscute, era vioaie şi plină de energie, de parcă ar fi dormit toată noaptea.

Se întinse, cu intenţia de a reveni la viaţa ei dinainte, cât mai repede posibil. Dădu cuvertura la o parte şi-şi puse picioarele pe duşumea.

Era doar puţin ameţită când se clătină spre baie.

Nu prea rău pentru o femeie care fusese aproape douăzeci de ore cu nimic altceva în stomac decât şampanie.

Putea să facă asta, hotărî ea, vârându-se sub duş. Era uşor. Tot ce trebuia să facă era să nu se gândească la ce se întâmplase. Se va gândi la asta mâine. Această filosofie o servise pe Scarlett O'Hara destul de bine.

Sigur, să nu se gândească la Burke îi va lua ceva efort, realiză ea când se pregăti să plece. Dar avea o grămadă de timp să se tot frământe.

Nu se deranjă să ia ceva, cu excepţia poşetei. În afară de rochia pe care o purta, pe care Burke i-o cumpărase, nu voia amintiri ale timpului petrecut aici. Va fi mai uşor aşa.

Doamna Henry îşi luase liber de dimineaţă, aşa încât casa era liniştită. Lui Ally îi părea rău că nu avea ocazia să-i spună la revedere bătrânului majur. Ajunsese să ţină la femeie, descoperi ea.

În grabă, scrise un bilet lui Burke, spunându-i că va lăsa Jaguarul la una dintre parcările aeroportului şi ca-i trimite cheile mai târziu, întrucât el avea o dublură.

O cuprinse o senzaţie de slăbiciune. Nu putea pleca fără o ultimă privire la casa lui. Spera ca el să fie fericit în ea.

Burke se trezi din cauza soneriei. Deschise ochii, se uită în jur şi descoperi că era în propriul lui pat. La dracu'! Vrusese să ajungă în patul lui Ally, noaptea trecută. Deşi încercase s-o trezească de câteva ori în orele foarte mici ale dimineţii, ea îl ignorase.

Soneria sună iarăşi şi iarăşi.

— Bine. Bine. Vin.

Obosit, îşi căută halatul şi şi-l puse pe el. Apoi reuşi să ajungă la uşă şi s-o deschidă.

— Tiffany. Ce vrei? clipi el din cauza luminii puternice a soarelui. Ştii cât este ceasul?

— Da. Spuse ea privindu-şi ceasul de la mână. Este unu după-amiază.

Asta îl trezi de-a binelea.

— Atâta este?

Cum de dormise atât de târziu? Şi unde era Ally? Casa era îngrozitor de tăcută.

— Trebuie să-ţi spun noutăţile. Nishi Sakamoto tocmai a sunat.

— Da. Îmi pare rău pentru asta, Tiffany. O să mă revanşez într-un fel faţă de tine. Ştiu cât de mult doreai să se facă această tranzacţie.

— Despre ce vorbeşti? Vor să semneze hârtiile imediat ce suntem gata.

Burke scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să se limpezească.

— Îmi pare rău. Cred c-am înţeles ceva greşit. Credeam că ai spus că

au venit pentru tranzacţie.

— Chiar aşa… Se încruntă… Deşi nu înţeleg exact explicaţiile lor.

— De ce? Ce au spus?

— Lasă-mă să văd dacă-mi amintesc exact vorbele lor. Nishi a spus că taică-său se aştepta ca americanii să fie foarte individualişti, dar tu te-ai dovedit contrariul. Ei şi-au închipuit că dacă tu te poţi descurca în viaţa personală, atunci precis poţi să te descurci cu orice problemă care apare… Crezi că are vreun sens?

Burke se porni pe râs. Râse până îi dădură lacrimile.

— Da, într-un fel ciudat, bănuiesc că au dreptate.

— Bine, te las să sărbătoreşti cu Ally… Tiffani ezită. Apropo, îmi iau câteva zile libere. Cred că o să mă duc la Dallas. Poate o să mă ocup puţin de artă.

Burke şi-i reaminti pe ea şi pe Preston cu braţele înlănţuite. Asta îl făcu să râdă şi mai tare.

Nu mai râdea două ore mai târziu, când îşi scoase Jaguarul din parcare şi se duse la benzinăria aeroportului.

— Îmi pare rău, domnule Winslow. Nu ştiu cum a apărut zgârietura pe capotă, spuse şeful. Dar sunt sigur că aşa era când a venit.

— Nicio problemă. Maşina nu are importanţă. Fă-mi doar plinul de benzină şi dă-mi factura.

Cincisprezece minute mai târziu, era pe autostrada care ducea spre nord. Dacă se grăbea, o va învăţa pe Ally că fuga nu era un răspuns la problemele lor.

Oftând uşurată, Ally deschise uşa de la apartamentul ei. Adulmecă. Era ciudat. Părea că mirosea a cafea. Îşi puse sub braţ corespondenţa şi-şi trânti geanta pe scaunul din micul hol.

Frunzărindu-şi corespondenţa, intră în camera de zi.

— Era timpul să vii acasă, spuse Burke.

Ally ţipă şi aruncă în el cu corespondenţa. Când văzu cine era, răsuflă uşurată. Îşi duse mâna la piept să-şi potolească bătăile inimii.

— Ce faci aici? exclamă ea.

— Aşa îţi întâmpini tu soţul? se ridică el şi veni spre ea.

Ally se dădu înapoi.

— Să nu te apropii mai mult.

Uşurarea ei se transformă în panică. De ce venise aici? Nu era cinstit.

Burke se opri şi o privi cu amuzament.

— Relaxează-te, Ally. Tu şi cu mine avem de discutat unele probleme.

— Probleme! rosti ea de parcă ar fi fost ceva respingător.

Am făcut tot ce am putut să te ajut în problemele tale, Burke. Mai mult nu pot. Nu mai pot fi soţia ta.

El făcu un alt pas spre ea.

— Nu veni mai aproape. Îl voi striga pe Percy. Este peste hol.

— Vrei să spui Preston, spuse Burke, râzând.

— Da, da, spuse Ally, nervoasă.

— Nu ţi-ar folosi la nimic.

— Crezi?!

— Nu este acasă. Este încă la Houston. De unde crezi că am obţinut cheia?

— Nu ştiu. Dă-mi-o înapoi imediat, întinse ea mâna.

— Mi-ar părea bine să ţi-o dau, spuse el acoperind distanţa dintre ei din doi paşi mari. Dar eu nu vorbesc despre orice cheie. Ci de cheia de la inima mea.

Apoi se năpusti asupra ei şi ea era prea copleşită ca să protesteze.

Mult mai târziu, Ally se trezi. Ceva o gâdila la nas. Deschise ochii şi-l văzu pe Burke deasupra ei. El plimba o şuviţă de păr înainte şi înapoi peste vârful nasului ei.

— Este un soi de tortură exotică? întrebă ea, întinzându-se leneş.

Îi plăcea felul în care ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare senzuală.

— Este timpul pentru discuţia pe care am menţionat-o.

— Oh, Burke, nu strica lucrurile acum.

El o făcu să tacă, sărutând-o.

— Nu, iubito, asta nu va strica nimic, ci va face ca totul să fie în ordine.

Şi aşa a fost.

Epilog

— Grăbeşte-te, Burke, o să întârziem, spuse Ally îngrijorată.

— Dacă nu vom ajunge la timp la biserică, nu va fi vina mea. Ştii cum sunt eu când văd lenjerie roşie.

— Eşti atât de rău, spuse ea cu un chicotit.

— Şi nu-ţi pare bine? îşi ridică el sprâncenele în mod exagerat.

— Uite-o, strigă Ally. Burke răsuci volanul Jaguarului. Printr-o manevră demnă de acţiunea unui film, coti cu abilitate şi intră pe aleea bisericii în parcare.

— Haide, Ally, să ne grăbim.

O luară la fugă şi năvăliră în camera rezervată petrecerii de nuntă.

— Am reuşit! strigă Ally. Acolo sunt bunica mea şi bunicul tău. Pregăteşte-te pentru o morală despre punctualitate.

Frederick Winslow şi Edith Fletcher se întoarseră. Amândoi păreau neliniştiţi.

— Cred că singura nuntă la care voi doi aţi fost la timp a fost a voastră, mormăi Frederick.

Ajută-mă cu blestemata asta de cravată, Burke.

Ally şi Burke schimbară priviri amuzate şi începură să-şi îndeplinească îndatoririle de doamnă şi respectiv cavaler de onoare.

Înainte de a se alinia pentru marşul nupţial, Burke o trase pe Ally deoparte. Mulţumea cerului că avusese o a doua şansă cu Ally, fiindcă nu-şi putea imagina viaţa fără ea.

— La câte nunţi am fost în biserica asta? întrebă el, privind-o în ochi.

— Socotind-o pe prima a noastră şi aproape a doua a ta, şi apoi reafirmarea jurămintelor noastre, facem ca locul acesta să fie ocupat, spuse Ally cu râsul sclipindu-i în ochii fericiţi. Partea mea favorită totuşi, este întotdeauna când pastorul spune că poţi săruta mireasa.

Burke se uită la Frederick şi la Edith, care aşteptau acordurile marşului nupţial.

Nervosul cuplu sărea peste îndemnurile pastorului când se sărutară şi şuşotiră împreună.

Ally îi urmări privirea şi zâmbi la cei doi oameni care însemnau atât de mult pentru ea. Bunica Edith ştiuse cu luni înainte de hârtiile de divorţ nesemnate. Când îl întâlnise pe Frederick în acea croazieră şi descoperise cine era, cei doi hotărâseră să dea o mână de ajutor sorţii.

Fără amestecul lor, ea şi Burke nu s-ar fi reunit niciodată într-un mod atât de dramatic.

Ea îşi înghiţi nodul de emoţie din gât.

— Când crezi că ar trebui să le spunem că urmează să fie străbunici? şopti Burke, mângâindu-i pântecul plat.

— Să aşteptăm până la recepţie, spuse Ally. Până atunci putem

practica partea mea favorită a ritualului. Pentru cazul în care ne hotărâm să mai facem o nuntă.

Râzând, el o tachină cu un sărut cast pe buze.

— Numeşti ăsta un sărut? se plânse Ally. Haide, Burke, sărută-mă cum trebuie.

Aşa că Burke o sărută din nou, de această dată cu toată inima şi sufletul.

— Slavă Domnului, oftă Ally, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Sfârşit